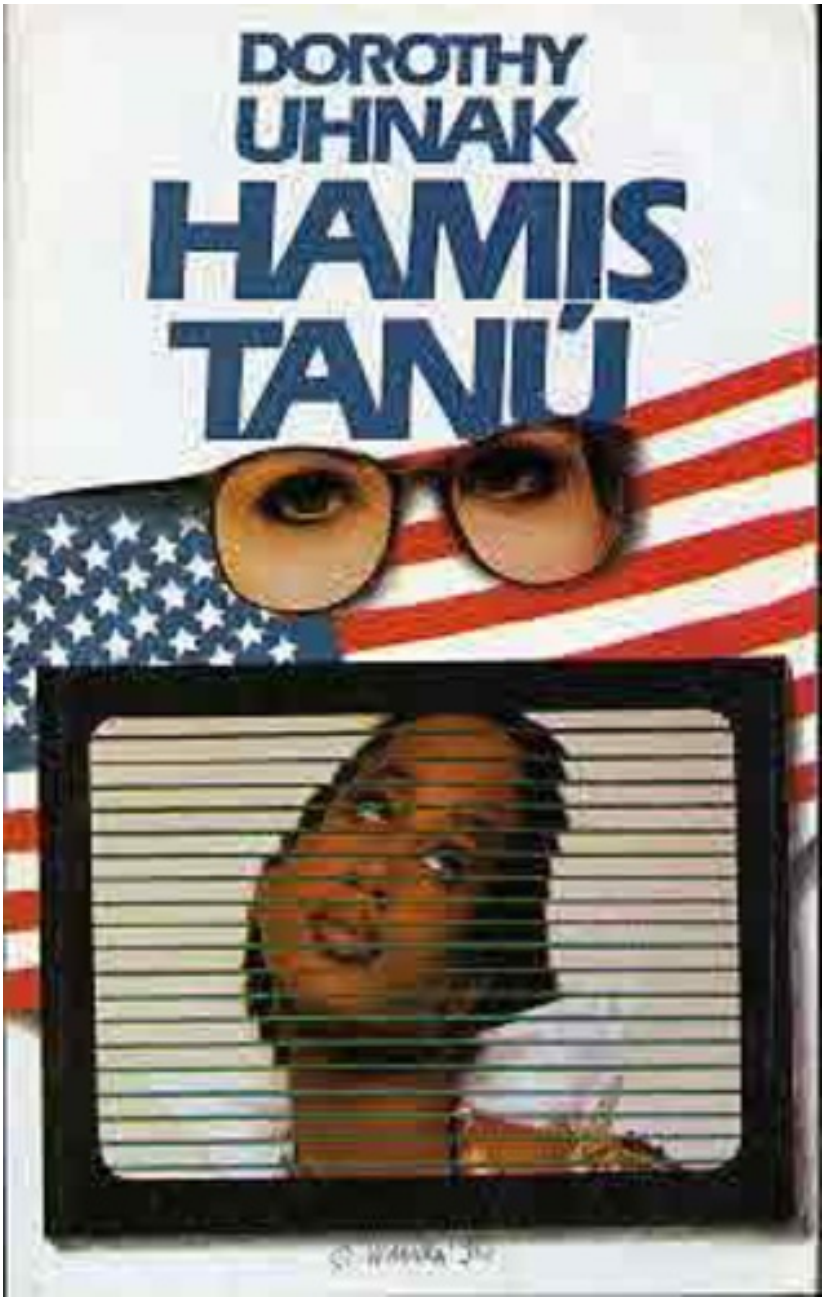
DOROTHY
UHNAK
HAMIS
TANÚ

DOROTHY UHNAK

HAMIS TANÚ

Rege
Budapest, 1990

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Dorothy Uhnak: False Witness
A Fawcett Crest Book Published by Ballantine Books © 1981 by Dorothy Uhnak
Fordította: Boda Mária

A borító Szyksznian Wanda munkája

ISBN 963 7865 05 5
Hungarian edition by © Rege Kft. in association with Maecenas International, 1990.
Hungarian translation © Boda Mária 1990.

PROLÓGUS: A TETTHELY 5
ELSŐ RÉSZ: AZ ÁLDOZAT 7
1. 7
2. 16
3. 22
4. 27
5. 29
6. 46
7. 49
8. 54
9. 57
10. 67
MÁSODIK RÉSZ: A VÁD 76
11. 76
12. 84
13. 89
14. 96
15. 100
16. 105
17. 110
18. 115
19. 117
20. 121
21. 128
22. 135
23. 139
HARMADIK RÉSZ: A VIZSGÁLAT 148
24. 148
25. 154
26. 166
27. 172

28. 182
NEGYEDIK RÉSZ: A VÁDESKÜDTSZÉK 190
29. 190
30. 197
31. 205
32. 211
33. 220
34. 224
ÖTÖDIK RÉSZ: KI A BŰNÖS? 232
35. 232
36. 239
37. 244
38. 252
39. 263
40. 267
EPILÓGUS 273

PROLÓGUS
A TETTHELY

Ahogy ott feküdt, közel a halálhoz, a sokk megkímélte Sanderalee Dawsont attól, hogy érezze az iszonyú sebek okozta fájdalmat.

Lenyelte a híg, sós vért, amellyel tele volt a szája. Ösztönös kísérlet volt az életerő megőrzésére, mint az is, hogy óvatosan, aprókat szusszanva próbált levegőt venni, és nem szívta tele tüdejét, nehogy aztán ne tudja kifújni. Tudata lassan, tompán működött, pánik nélkül: ha ő meghallja zihálását, visszajöhet, még itt lehet a közelben, észreveheti, hogy nem halt meg, visszajön, hogy megint bántsa.

Amint eldöntötte, hogy életben akar maradni, hirtelen, áramütésszerű fájdalom rázta meg, olyan megsemmisítő, totális kín, hogy a kiáltás megrekedt a torkában, majdnem megfojtotta. Fuldoklott, ami nem volt se könnyű, se kellemes érzés. Rémületes volt, harcolt vele.

Kinyitotta a szemét, s anélkül, hogy felfogta volna, mit lát, az egyenes, fehér zsinóron lógó telefonkagylót bámulta, ahogy ingázó mozgással a padlót súrolja.

Egy kéz kulcsolódott szorosan a kagylóra. Csuklóban lemetszett kéz volt, előre-hátra ingázó mozgását vastag vérsugár kísérte, élénkvörös mintát festve a hófehér, kerámiacsempés konyhapadlóra. A saját keze volt.

ELSŐ RÉSZ
AZ ÁLDOZAT

1.

Halottnak hitte, aki otthagyta. Ha Sanderalee Dawson valóban halott, ma sok élet - és hírnév meg karrier, meg ambíció, meg kapcsolat - másmilyen lenne. Köztük az enyém is. Különösen az enyém.

Van egy képességem: ha éjjel megszólal a telefonom, nemcsak felébredek, hanem azonnal teljes és éber készenlétbe kerülök. Valami buta, homályos ok miatt nemcsak a hívót, magamat is megpróbálom meggyőzni, hogy nem aludtam, csak riasztást várva feküdtem a sötétben.

Ahogy Bobby Jones próbálta megfékezni izgatottságát, hangját egyre vastagabbá tette az a lusta, egyhangú nebraskai kiejtés, amilyet a New Yorkban eltöltött négy év még nem törölt ki teljesen. Ahol mindenki más magasabb sebességre kapcsol, ő lelassul.

- Lynne, küldtem egy járőrkocsit érted. Öt percen belül ott kell lennie. A Roosevelt kórházból hívlak. Lehet, hogy a lányt át kell szállítani egy másik kórházba, speciális műtétre. Nagyon súlyos eset. Rengeteg vért vesztett. Most a lakására megyek, majd ott találkozunk.

A sofőröd tudja, hol van - a Holcroft Hall, az a régi épület a Camegie Hall közelében.

Ritkán találkozom Giorgióval, az éjszakás portással. Nem szoktam hajnali négykor kirontani a házból, egyenesen a New York-i rendőrség kocsijába. De Giorgio nagy lélekjelenléttel

fogadta: előttem ért a járdaszegélyhez, és nyitotta ki a kocsi ajtaját, félig meghajolva, mintha a szokásos fekete limuzin lett volna. Nem volt forgalom, rekordidő alatt tettük meg az utat az Ötödik utcától, ahol lakom, az Ötvennyolcadik utca és a Hetedik sugárút sarkáig.

Bobby Jones előjött az árnyékból és bekísért az épület előcsarnokába. Kinyitotta a nehéz, kovácsoltvassal díszített üvegajtót, amely egy kis fülkébe vezetett, onnan pedig a portás szemmel tarthatta az előcsarnokot. Az egyenruhás portás a rozoga asztal mögött ült, munkáját nagydarab, gengszterképű nyomozó vette át, aki hivatásos gyanakvással pislogott ránk.

- Lynne Jacobi irodafőnök, a Kerület Ügyészségről - tájékoztatta Bobby a nyomozót. Úgy látszott, a bemutatkozás egyoldalú marad.

- Az ön neve és beosztása?

Töprengés közben a fogát szívogatta. Találkoztam már a fajtájával. Sokszor.

- Arthur Godley nyomozó, Gyilkossági Csoport. Godley. Nem Godfrey.

- Hm. És ez az úr?

A portás azonnal felugrott. - Timothy Doyle vagyok, asszonyom - mondta lágy, dallamos ír akcentussal.

- Ez a Tim volt itt szolgálatban egész éjszaka, Miss Jacobi. Felvettem a tanúvallomását, most gépelik, hogy aláírja.

- Mr. Doyle, szeretnék majd beszélni önnel, ha lejöttem. Jól esne egy csésze erős tea, ébresztőnek. Az az érzésem, ön tud ilyet készíteni.

Timothy Doyle arca felragyogott, és lelkesen bólintott. Egy másik korból való ír volt: egyike azoknak a büszke, de szerény, szelíd, de kemény, odaadó, de független, "haláláig számíthatsz rám" bevándorlóknak, akik a "szolgálatot" becsületes és tiszteletreméltó foglalkozásnak tartották.

Bobby Jones úgy kezelte az ódon liftet, mintha mást se csinált volna egész életében. A zörgő öreg fülkét a nyolcadik

emeleti folyosóval pontosan azonos szinten állította meg, és míg széthúzta a lift ajtaját, a kezelőkaron nyugvó egyik kezével mozdulatlanul tartotta.

Egyenesen Arthur Godley nyomozó ikertestvérébe futottam.

- Sajnálom, hölgyem - mordult rám. - Nem jöhet fel ide, ha nem ezen az emeleten lakik. Ez lezárt nyomozási terület.

Se Bobbynak, se nekem nem kellett még egyszer átesnünk a bemutatkozáson. Jim Barrow, a nyomozók főnöke rontott ki Sanderalee Dawson lakásának nyitott ajtaján. Egy pillanatra karjába zárt: határozott, szoros ölelésbe, amit röpke, baráti csók követett az arcomon. Átfutott az agyamon, hogyan reagáltak volna fiatal női beosztottaim. Szent ég, micsoda hímsoviniszta tempó! És te hagyod! Meg kell még tanulniuk, mi az, amit megenged.az ember, és mi az, amit határozottan visszautasít. Barrow és én egyenrangúak vagyunk. Időnként együtt dolgozunk, és ez az együttműködés szép sikereket hozott az évek folyamán, miközben mindketten lépdeltünk előre, ki-ki a maga szervezete ranglétráján. A New York-i Rendőrségen az ő osztálya terjeszti elő véleményezésre az eseteket az én osztályomnak a New York-i Kerületi Ügyészségen. Az én embereim értékelik és mondanak ítéletet arról a munkáról, amelyet az ő emberei végeztek. Nekünk kell megjelennünk az esküdtszék előtt, precízen és meggyőzően előadnunk, mire jutottak embereink. Előfordult, hogy nem értettünk egyet. Akadtak keserű és kellemetlen pillanataink. Volt, hogy Jim Barrow is, én is, szívesen megtettük volna azt a néhány lépést, mielőtt az ember megfordul és tüzel. Csak az a bökkenő, hogy én, a szigorú fegyverkorlátozás híveként, nem hordok pisztolyt.

Baráti ölelést elfogadok a velem egyenrangúak-tól. Olykor egy ölelés nagyon is megnyugtató. Csaknem negyvenéves vagyok, sok-sok éve vívom a csatát, és nem kellett túl gyakran kompromisszumot kötnöm. Fiatal társnőim túl rövid ideje

vesznek részt a háborúban ahhoz, hogy megtanulhatták volna, néha fegyverszünetre is szükség van.

Sanderalee lakásának kicsi, négyszögletes, sötét előszobája barlangszerű hatást keltett fényes, sötétbarna kerámiapadlójával, sötétebb barna falaival és tompafényű falilámpáival. A hatalmas nappali viszont ragyogó fényárban úszott, nemcsak a nyomozók által felszerelt lámpák és csupasz izzók miatt, hanem maga a berendezés is ragyogott: hosszan nyújtózkodó, puha, egyszínű, sápadtbézs kanapé, egyik végén rafináltan elrendezett, alig valamivel sötétebb bársonnyal borított székek, mindez vastag, a falak és a mennyezet színével pontosan egyező, gombafehér, faltól falig szőnyegen. Ellenpontozásként néhány fából készült gyönyörű bútordarab: egy íróasztal, egy belülről megvilágított ódon szekrényke, benne gondosan elrendezett gyűjtemény - porcelánok, papírnehezékek, apró ezüsttárgyak.

Képeslapra való szoba volt. Minden egyes darab a tökélyre vitt lakberendezés. Minden kiszámítottan a központ, Sanderalee Dawson szolgálatában. Süllyesztett spotlámpák, hogy megvilágítsák és kiemeljék bőre melegbarna, mézarany színét. Még a rendőrségi technikusok és fotósok keltette zűrzavarban is látható volt, milyen gondos mérlegeléssel választotta ki a belsőépítész a falon lévő festményeket, a művészeti albumokat, a virágegyütteseket. Semmi sem volt ötletszerű, spontán. Az egyetlen erőteljes színhatást a szobában egy halom gyönyörű, mindenféle színű és alakú párna keltette.

A nem várt, disszonáns szín, amely a felfordított bútorokon és feldöntött lámpákon eluralkodott, a sötétedő, barnásvörös, tompán csillogó vér színe volt. A tervező öngyilkosságot követne el, ha látná, hogyan ömlött, fröcskölődött, szóródott szét Sanderalee életereje a szobában. Kitakarítani nem is, csak eltakarítani lehet.

Jim Barrow nehéz karjával átölelt, óvatosan kikerülte velem a technikusokat, akik gyűjtögettek, nyomokat kerestek, fényképeztek, méregettek, fel-alá járkáltak, jegyzeteket készítettek, számolgattak, és pletykáltak. Számukra mindez csak rutin volt, bár ritkán szólította őket a kötelesség ilyen luxusdíszletek közé. Időnként egyikük-másikuk hümmögött, vagy elfüttyentette magát, vagy egy pillanatra abbahagyva a munkát csodálattal bámult az egyik falat a padlótól a mennyezetig beborító, Sanderalee Dawsonról készült fényképekre. A hivatásos divatmodell üres és gyögyörű arca kifejezéstelenül meredt rájuk: gőgös, sötét szépség, rejtélyes, távoli. Aztán egy másik arc. Kiváló fotós lehetett, aki elkapta az elevenség és a szellem túláradó hullámát, akinek sikerült játékos hangulatot teremteni: vegyük bulira ezt a feneséget, bébi, gyerünk, mutasd meg, mi van benned, Sanderalee, igen, Sanderalee, ez az, ez az. Egy sorozat gyors, klikk-klikk-klikk felvétel. És aztán megint egy másik Sanderalee, a fontos ember. Az első sötétbőrű műsorvezető, saját, 11.15-től éjfélig, ötször egy héten élőben sugárzott televíziós talk-show-val. Fontos hölgy: a szépséghez itt átható okosság párosult, a helyzetet uraló, "ne próbálj hülyére venni, kisapám", arckifejezés. A fotósnak sikerült megragadni Sanderalee személyiségének lényegét. Részt vettem néhányszor a műsorában, figyeltem belülről is, kívülről is. Ezek a fényképek lelepleztek valami mélyen fontosat ebben a nőben, valamit, ami túlment azon, amit egy "klikk! kész van" felvétel meg tud mutatni. Megjegyeztem a fotós nevét: Alan Greco.

Sanderalee Dawson és az ismeretlen férfi beléptek a lakásba, megálltak az előszobában, amíg a lány felakasztotta angórasapkáját és sálját, meg tengerészkék futószerelésének kabátját a régimódi, vasúti kocsiból származó csomagtartóra: sárgaréz, a századforduló tájáról. Átmentek a nappali tökéletességébe. A lány elővett néhány apróságot a bárpult mögötti kis hűtőszekrényből, és nagy tálcára tette: egy üveg

fehérbort, egy üveg Perrier ásványvizet, egy tálka felvágatlan, apró citromot, porcelán kistányérra készített sajtot. A bárpulton két magas kristálypohár állt, olvadó jégkockákkal, az ásványvíz kitöltetlenül, az elegáns zöld palackot pedig valódi ezüst dugóhúzóval nyitották ki, majd ezüstkupakkal zárták le ismét.

- Úgy látszik, társasági estére készült, vagy legalábbis baráti falatozásra. Nem jutottak odáig. Elég nehéz megállapítani az események sorrendjét - ismerte el Jim Barrow. Megfordult, és kis halom selymes alsóneműre mutatott. - Ezeket, a melltartót, meg a bugyit, pontosan itt találtuk, de az áldozat a konyhában feküdt, sípulóverbe és futónadrágba öltözve. Furcsa.

Valóban furcsa volt. Jim apró tárgyra mutatott a bárpult mellett a szőnyegen. Mindketten letérdeltünk, vigyázva, hogy ne érjünk semmihez. Gyönyörű egyszarvú volt, valódi ezüstből, és mintegy két-hüvelyknyi törött szarvból, amely valószínűleg egy négyhüvelyk hosszú szarv megmaradt darabja volt. A leesett kabalatárgy teste és a szarv megmaradt része véres volt.

Szerintem váratlanul támadta meg, minden figyelmeztetés nélkül, amikor a lány éppen egy pohár üdítőt készült inni. - Jim Barrow megcsóválta a fejét. - Ez a baj manapság, Lynne, hogy mindenki ezt a fene bugyborékos vizet issza ahelyett, hogy valami értelmeset inna, például Scotch-ot. Szerintem az egyszarvú a pulton volt, onnan kapta föl a lány, és bele is szúrta, azt hiszem. Ha itt nem találjuk meg az ezüst szarv letört darabját, könnyen meglehet, hogy az "ismeretlen férfi" testében van. Az egyszarvún lévő vér mindkettőjüké lehet.

Felálltunk. Barrow halkan, de indulatosan beszélt. Nem törődött a technikusok meg a rendőrök jelenlétével, bizalmas légkörre törekedett. Mindketten a szobát néztük, ő pedig közben elmondta, hogy az áldozat állapotából következtetve

hogyan történhetett a támadás: ütés, verés, tépés, erőszak, fajtalanság, gyilkossági kísérlet, ami még valósággá is lehet.

Valami itt leselkedett, valami ittmaradt a sötét szenvedélyekből. Nem hagyott nyugodni a gondolat: Sanderalee kettesben egy őrülttel. Ő, ennek a gondosan szerkesztett szépségnek és derűs nyugalomnak a középpontja, a díszlet értelme, egy szörnyű és váratlanul lesújtó erő egyedüli, elszigetelt és sebezhető célpontjaként.

Barrow Sanderalee hálószobájába vezetett. Nyugodt oázis volt, nyilvánvalóan maga teremtette magának, "fenébe a lakberendezővel". A kontrollált káosz levegőjét árasztotta: igen, rendetlenség van, de, a fene egye meg, az én rendetlenségem, én tudom, mi hol van. Papírhalom, jegyzetfüzet, képes újság hevert egy üveglapos asztalon, az ágy melleti asztalkán pedig egy tálban, olcsó cukorka, cifra francia telefon, irkafirkás notesz, az ágyon játékmackók, rózsaszín elefántok, rongybabák. Egy polcnyi baba Madame Alexandertől: feketék, fehérek, elegánsak, drágák, érintetlenek, apró, szép szemükkel lenézéssel és közönnyel bámultak a világba.

- Te tartasz babákat a hálószobádban, Lynne? -kérdezte Barrow.

- Utoljára nyolc-kilencéves koromban volt babám. Akkor vettem észre, milyen csapdát állítottak nekem.

- Így aztán a törvénykönyveknek meg az egyetemi felvételinek szentelted a figyelmed. Milyen a hálószobád, Lynne?

- Acélbútor. Japán szőnyeg a padlón. Ismered.

- Ó, Lynne, Lynne. Lennék csak néhány évvel fiatalabb. És nőtlen, nem pedig tíz nagyszerű gyerek apja, hatnak meg nagyapja. Te meg én tudtunk volna mit kezdeni egymással. Gyere, nézd meg ezt a fürdőszobát. Fogadok, hogy Hollywoodból hozatta az egész hétszentséget.

Valóban hollywoodi látvány volt. Óriási cédruskád, mindenféle bonyolult szerkenytyűvel: kefékkel, csövekkel, csapokkal, meg kapcsolókkal, kis ülőpadokkal. Maga a helyiség hatalmas volt - akkora, mint egy nappali. Volt hagyományos állózuhany is, a vécéfülkében rejtőzött. Két fal csupa tükör. Voltaképpen csúsztatható ajtók voltak, mögöttük a beépített szekrények több ruhát tároltak, mint a sarki áruház.

És egy szép, kerek, virágos mosdótál márványtalapzaton. A virágokat most élénkpiros folyadék borította. Sanderalee látogatója itt mosta le a vért a kezéről.

- Szerintem otthagyta a konyhában eszméletlenül. A lány nem jutott el idáig. Úgy látszik, isten tudja miért, a tettes felfedező útra indult - mutatott Jim a vérrel összekent tükörajtókra és ajtókeretre. Elmosódott foltok voltak, mintha véres kabátujj ért volna hozzájuk. - Aztán itt benn megmosta a kezét. Nem látszik, hogy bármit is megérintett volna. Látod azt a véres törölközőt? Avval nyitotta ki a vízcsapot. Nagyon óvatos volt az ujjlenyomataival. Nem hiszem, hogy a feltételezett elkövetőtől akár egyet is találunk.

- Ez a rengeteg vér, Jim? Úristen, mi az ördögöt csinált vele?

Barrow meglepetten nézett rám, és bocsánatkérően mondta:

- Azt hittem, mindenről tudsz, Lynne. Gondoltam, az embered, Jones tájékoztatott. - Szorosan átfogva a vállamat, kivezetett az előszobába, aztán a nappalin át, a drága, rendelésre készült bár mellett, kitessékelt az antiszeptikus konyhába: egy vakítóan fehér helyiségbe. A padló, a falak, a mennyezet, a szekrények mind-mind fehérek. Karcolásmentes munkafelületek, rozsdamentes acél mosogatók, éttermi méretű mélyhűtő, hűtőszekrény és tűzhely. Fényes kivilágítás. Több vér, mint amennyit valaha egy helyen láttam. Pedig jártam már néhány nagyon véres gyilkosság helyszínén.

A padlón súlyos húsvágó bárd. Véres.

A padló fölött himbálódzó, vérrel borított fehér telefonkagyló.

- Egyelőre nehéz nyomon követni az eseményeket, de feltételezem, hogy a támadás a nappaliban történt. Hogy hogyan vette fel a ruháit, hát az rejtély, de felöltözve jött ki a konyhába. Legalábbis ez a feltevés, és több értelme van, mint annak, hogy a férfi jött volna ki, és öltöztette volna fel utólag. Nos, mindenesetre a lány valahogy kijutott ide, a konyhába, és nyilvánvaló, hogy itt tovább dulakodtak. Nem lehet tudni, melyikük nyúlt először a bárdhoz, de az biztos, hogy utoljára a férfinál volt.

- Lecsapta a bal kezét - Jim Barrow elegánsan lendítette jobb kezét a levegőn át bal csuklója felé. - Puff! Tisztán átvágta a csuklónál. A lány keze még szorította a házitelefon kagylóját, amikor az egyenruhások ideértek.

Jim Barrow tagbaszakadt, mackós férfi, akinek valószínűleg soha nem kellett erőszakhoz folyamodnia, nem volt rá szükség. Puszta termete, jelenléte elriasztana minden támadót. Szelíd, erős, meleg és megnyugtató. Egy pillanatra rátámaszkodtam, hálásan, amiért megtehetem. Afféle női gyengeség volt, és hálás voltam, hogy Jim ott van.

Elfordított a látványos, vörös-fehér horrortól.

- Jézusom, pajtás, azt hittem, tudod. Felkészítettelek volna. A többi sérülése elég ronda. Ez a fickó olyan erővel támadott, mint Attila, a hun. Annak alapján, amit idáig megtudtam, elég erősen ütötte meg ahhoz, hogy mindkét oldalon eltörje az állkapcsát, az arccsontjait, jó pár fogát. - Visszatolt a nappaliba, mindkettőnk pillantása elidőzött a felforduláson. Jim elengedett, és a konyhára mutatott. - Azt hiszem, valahogyan, valószínűleg sokkos állapotban, a lánynak sikerült visszajutnia a nappaliba. Ezért van itt ez a vértócsa. Aztán, gondolom, visszavánszorgott a konyhába, ahol Mr. Doyle és a két egyenruhás megtalálta. Megfulladt volna, ha az a fiatal hekus nincs az eszénél.

- Megfulladt? Megfulladt volna?

- Ó - sóhajtott halkan Jim Barrow. - Nem beszéltem még a másik... sérülésről.

- Te jó isten, nemi erőszak, fajtalanság, csonkolás és törött arccsontok meg fogak, mindezen túl, Jim, még mi a fenét tudott vele csinálni?

- Hát, lehet, hogy ezt ő maga csinálta magának. Nem, nem úgy értem, csak azt akarom mondani, hogy dulakodás közben történhetett. A lány valószínűleg erősen ellenállt. - Jim a foga közé vette az alsó ajkát, aztán mímelt ütést mért az állára. - Leharapta az alsó ajkát - mondta.

2.

Timothy Doyle szép férfi volt. Mickey Rooney arccal, sűrű, fehér, színpadiasan hosszú hajjal. Szemmel tartott, amíg a bejárat melletti kis fülke egyik falán három polcot megtöltő, papírkötésű könyvek címeit tanulmányoztam. Meglepetésemet látva okos kék szeme felcsillant.

Miután kellően lenyűgözött, a teásbögrét kezünkbe szorítva, letelepedtünk egymással szemben az apró asztalhoz.

- Remélem, nem túl édes, kedvesem. Citromos mézzel csinálom, így több benne az energia. Nem szesszel, ahogy az írek szokták. Én vagyok a kivétel, a józan, a nem részeges, a közhelyet meghazudtoló ír, bár az a tökfej Arthur hogyishívják folyton faggat, hogy nem bóbiskoltam-e el iszogatás közben, azért nem láttam a ...támadót távozni.

- Épp csak belenéztem a tanúvallomásába. Most mondja el nekem maga. Ne törődjön időpontokkal, semmi ilyesmivel. Most ne. Most azt akarom hallani, hogyan mondja el.

Bólintott, hangosat szürcsölt a teából, és egy pillanatig, mielőtt lenyelte volna a szájában tartotta a kortyot.

- Ms.* Dawson a szokásos időben jött haza a stúdióból, úgy egy óra húszkor, vagy harminckor. A stúdió limuzinja hozta haza.

[* Ms — a női egyenjogúsági mozgalom eredményeként a Mr mintájára az angol nyelvterületen elterjedt, nevek előtt használt rövidítés, amiből csak a név viselőjének neme derül ki, családi állapota nem.]

Elhalgatott.

- Oké, a stúdió limuzinján hozták haza. Maga fölvitte a nyolcadikra. Akkor egyedül volt?

- Igen, asszonyom. Egyedül. Körülbelül tizenöt perc múlva - legyintett, - ahogy mondta, az időpontokat ellenőrizheti a tanúvallomásomban, csöngetett a liftért, én meg fölmentem és lehoztam.

- Mindig kíséri az utasokat? Senki nem megy föl vagy jön le egyedül?

- Ahogy mondja. Ez régi ház, semmi sem automata, semmi sem modern. Most is mindent úgy csinálunk, ahogy azelőtt. Szóval, a kocogó szerelése volt rajta, tengerészkék, zöld meg fehér csíkokkal, világoskék, kötött sapka és sál - angóra, ugye? Az a bolyhos fajta, ami mindenhová odaragad.

- Milyennek tűnt a lány? A hangulata?

- Feszültnek. Görcsösnek. Mint akit felhúztak.

- Mondott valamit?

- Semmit, egy szót sem. Én se neki. Tehát elindult. Tartottam neki az ajtót, jobbra ment, a Circle felé.

- Meddig figyelte?

Tim megrázta a fejét. - Csak eddig. Csak hogy merre megy: a Circle felé. Oké, fél három körül visszajött. Es egy futó volt vele.

Mély lélegzetet vettem. Timothy leírta nekem.

- Magam százhetvenöt centi, mondhatnánk, középtermetű vagyok, így aztán mindenkit magamhoz viszonyítok, lefelé vagy fölfelé. Úgy száznyolcvanhárom-száznyolcvannégy centi magas volt. - Kezét felemelve félbeszakította magát. - A legfontosabb: fehér bőrű férfi volt.

- Jól van. Hogy nézett ki? Világos volt a haja, vagy sötét, hát a szeme színe? Saját szavaival, Mr. Doyle.

- Nem néztem meg az arcát, Ms. Jacobi. Futó pillantásnál többet nem vetettem rá. A fehér kezét láttam. Csak annyit tudok, hogy fehér volt, ez minden, amit a külleméről mondhatok. Szomorúan tette hozzá: - Egyáltalán nem tudnám azonosítani, Ms. Jacobi, nem néztem meg az arcát.

Rettenetes. Ilyen tanúról álmodik az ember, ő meg rá se néz az elkövető arcára. Mr. Doyle, mint mindig, most is diszkrét volt.

- Beszéltek valamiről a liftben, Mr. Doyle?

Egy pillanatra lehunyta szemét, széles homlokát összeráncolta a megfeszített gondolkodás. Megrázta a fejét.

- Egy szót se szóltak, Ms. Jacobi, árva szót sem. Se a férfi, se a lány. Én se, talán a biccentést kísérő "Ms. Dawson, parancsoljon"-tól eltekintve. Nem illett volna, ugye megérti, végigmérni a férfit.

- Jól van. Tehát felvitte őket a nyolcadikra. Nem szóltak magához, se egymáshoz. Kiszálltak, és elindultak a lány lakása felé, maga pedig lejött ide vissza. És aztán?

És aztán, nagyjából egy óra múlva, villogott a lámpája a kapcsolótáblán. Bedugta a kapcsolódugaszt, hogy válaszoljon Sanderalee hívására, és akkor szörnyű hangokat hallott. Hangokat, amilyeneket azelőtt soha nem hallott, de olyan ijesztőket, hogy egy pillanatig sem kételkedett, katasztrófa történt.

- Furcsa dolog, de volt valami déjá vu érzésem -mondta kedves egyszerűséggel. - Balsejtelmeim voltak. Hallottam a hangokat szegény lány telefonjából, s anélkül, hogy

végiggondoltam volna, kirohantam a ház elé, és mintha csak rendelésre jött volna, alig húsz lábra egy járőrkocsi parkolt. Itt nem szoktak megállni, nem hiszem, hogy valaha is előfordult volna. Mindenesetre odakiálltottam nekik, hogy jöjjenek gyorsan. Azt hiszem, megérezték a hangomból, hogy komoly a dolog. Jöttek. Két fiatal rendőr. Olyan fiatalok, istenem, az idősebbik nem volt több huszonöt-huszonhat évesnél, a fiatalabb huszonkettő-huszonhárom, szegény fickó. Fogalmuk se lehetett, mi vár rájuk. Mintha ilyen látványra fel lehetne készülni. De mindenképpen...

Feltartottam a kezem, udvariasan elhallgatott. - Beszállt velük a liftbe, ugye? A kaput gyakorlatilag őrizetlenül hagyta, igaz?

Megmerevedett ültében, kicsit megsértődött. - Igen, gyakorlatilag őrizetlenül.

- Mr. Doyle, maga meg a járőrök felmentek a nyolcadikra és kiszálltak a liftből. Mondjon el nekem mindent, amit ettől a pillanattól kezdve látott. Mindent, amit hallott. Lassan.

Gyorsan keresztet vetett, kíváncsi lettem volna, mikor tette utoljára. Inkább babonás, mint vallásos cselekedetnek tűnt.

- Ó, Jézusom, micsoda iszonyat. - Kiejtése telt, lágy hangokat vett fel: másik hang - másik ember. Ragyogó kék szeme elfelhősödött, megnyalta kiszáradt ajkait, nagy erős keze pedig szorosan markolta a teásbögrét, és remegett, amikor lerakta a kisasztalra. A szemembe nézett, de látni a nyolcadik emeletet látta: a lakást, amely Sanderalee haláltusájától gőzölgött.

- Tudja, először nem találtuk. Hallottuk a hangot, halk nyöszörgést, mintha apró állat volna, talán még egy sebzett kismadárénál is halkabbat. Eszembe jutott persze, és mondtam is a rendőröknek: a konyha. A házitelefon ott van, azon hívott, vagyis ott kell lennie. Átmentünk a szobán, a nappalin, egyenesen át azon a felforduláson, a felborult székek, félrelökött bútorok mellett. Át a véren.

Elhallgatott.

- Nagyon sok vér volt, Mr. Doyle. Igen. Magam is láttam. Nagyon megrázhatta magát. És Sanderalee, Mr. Doyle? Mondja el. Mondja el.

Elfátyolosodott a szeme. - Ott volt, érti, az a szegény teremtés, teljesen összetörve, mindene ...

hogy nem, de kinyitottam a hideg vizet, és lelocsoltam a fiú arcát, lemostam a hányadékot a mosogatóból. Meg az arcáról. És a vért a szájáról.

- És aztán, Mr. Doyle?

- Aztán a mentősök átvették a terepet. A lány hörögve lélegzett, bekötözték, és kivitték egy hordágyon. Aztán, igen, az idősebbik, az idősebbik rendőr segített az orvosnak lefejteni az ujjakat a telefonkagylóról és...

- Betették a nejlonzacskóba, amit maga megtöltött jéggel?

Bólintott.

- Attól a pillanattól kezdve, hogy maguk rátaláltak, addig, amíg elvitték, mondott valamit? Bármi értelmeset?

- Semmit, asszonyom. Csak halk csecsemőhangokat hallatott, apró sóhajokat, amikor levegőt vett. Egy szót se szólt.

Oké. Túljutottunk a nehezén, túlélte. Most pedig menjünk vissza.

- Mr. Doyle. Amikor Sanderalee Dawsont és azt a férfit felvitte a liften, ők pedig végig hallgattak, maga meg nem nézett egyikőjükre sem, akkor hová nézett?

Doyle lehunyta a szemét, aztán felpattant a szemhéja. - A férfi lábára. A futócipőjére. Tengerészkék futóruha volt rajta, ezt mondtam is a tanúvallomásomban, de a cipőről megfeledkeztem.

- Mi van a cipővel?

- Valahogy ... más volt. Nem a szokásos Adidas vagy Nike. Más volt. Még sose láttam ilyet.

- Mr. Doyle, jól ismeri a futócipőket?

- Egyedül ebben a házban, meg se tudom mondani, hányan futnak. Most ez a menő, tudja, és mind alaposan felszerelkezik hozzá. Édes istenem, bárcsak többet mondhatnék Önnek, de csak ezt az egyet tudom: a cipő... más volt. Különleges.

- Rendben. Majd mutatunk néhány katalógust. Talán import. Lehet, hogy ez nagyon fontos, Mr. Doyle. - Felálltam.

- Mr. Doyle, látta lejönni azt a férfit? Látta őt azután, hogy felvitte a nyolcadikra?

- Nem, kisasszony. Az előcsarnokon nem jött át.

Volt hátsó kapu is - kifelé nyíló szerviz-kijárat, biztonsági zárral, hogy kívülről ne lehessen kinyitni. Egy keresztutcára vezetett. Az ajtónál, amely tárva-nyitva maradt, vérfoltokat találtak.

- Mr. Doyle, köszönöm a teát és a rám áldozott idejét. Valószínűleg visszajövök még beszélgetni. -Kimentünk az előcsarnokba most, felnéztem először a mennyezetre. Fényes rézláncon gyönyörű, csillogó kristálycsillár lógott le róla. Körben odafönt játszadozó angyalokat láttam homályosan.

- Szeretném egyszer jobban megnézni a Holcroft Hallt. Már sokszor elmentem mellette, de soha nem néztem meg igazán.

- Majd elmondom hosszú és izgalmas történetét, Ms. Jacobi - mondta Timothy Doyle. - Ez a ház itt, Ms. Jacobi, különleges épület. Jöjjön vissza valamelyik nap, majd mesélek róla - mondta szeretettel és büszkeséggel a hangjában.

Bobby már a ház előtt várt a kocsijában, elindultunk a Roosevelt Kórházba. Szürkéskék volt a reggel, nedves és nyers a Bobby hajával játszadozó márciusi széltől. Bobby feje búbján egy farmerlegény kakastaréja ágaskodott, fittyet hányva a nagyvárosi fodrászművész erőfeszítéseire. Csinos arca nyúzott volt és töprengő. Az orra tövénél elszórt szeplők komikusak voltak: harminckét éves férfi szeplőkkel. Huck Finn. Bobby Jones. Beszívta a száját, és ettől két mély gödröcske keletkezett az arcán. Amikor megálltunk egy piros lámpánál, odafordult hozzám, és becsületes, nyílt, közép-nyugati vonásaira

döbbenetet csalt a gonoszság, amelyet az egyik ember mért a másikra.

- Istenem, Lynne. Eszméletlen, hogy mit tett vele!

- Ilyesmit nem művelnek a nebraskai Lincolnban, ugye, Bobby Jones?

- Háborút kivéve, azt hiszem, a világon sehol sem művelnek ilyet, Lynne.

Barátságosan rámosolyogtam, aztán megkérdeztem: Bobby, kedves, hallottál valaha egy Charlie Starkweather nevű tömeggyilkosról? Tudomásom szerint arra tifelétek tevékenykedett.

3.

Három perccel azután, hogy megérkeztünk a Roosevelt Kórház baleseti osztályára, megtudtuk, hogy Sanderalee Dawsont mentővel a New York Kórházba szállították műtétre. A következő három perc elég volt ahhoz, hogy tisztán lássam, a hatalmas váróteremben egy ügyész rémálma válik valóra.

A terem közepén a propagandakapcsolatokért felelős helyettes rendőrparancsnok, Fred Mandell állt, és hol sugárzott, hol bólogatott, hol meg vigyorgott, vagy elkomolyodott, miközben két országos televíziós hálózatot képviselő, volt kollégának válaszolgatott.

- Nem akarod még egyszer megpróbálni, Freddie?

- Fordítsd a srácot a kamerába, Fred! Az ördögbe, nem tudom jól hozni a vért.

Fred Mandell helyettes rendőrparancsnok nem volt rendőrtiszt. Sose volt rendőrtiszt, és soha nem is lehetett volna rendőrtiszt, ha annak idején ezt a pályát választja. Mégis igen komolyan vette friss propagandaparancsnoki kinevezését. Azt

pletykálták róla, hogy gyöngyberakásos harminckettest hord, sőt még azt is tudja, hogyan kell használni. Jóképű volt, megnyerő, és mindent elkövetett, hogy kedvére tegyen a televíziós társaságoktól és lapoktól kirendelt fotósoknak. Beállt, és beállította az egyik legfontosabb tanúmat, a fiatal járőrszolgálatost, aki alighanem a saját ajka általi fulladástól mentette meg Sanderalee Dawsont.

Befelé jövet kinéztem magamnak egy üres irodát. Odaszóltam Bobby Jones-nak: - Hozd ide azonnal azt a majmot! Azt a fiatal zsarut meg vidd egy sarokba, és ne engedd, hogy még egyszer kinyissa a száját - hogy a véres fogait mutogassa, vagy hogy mondjon még valamit.

Fred Mandell helyettes rendőrparancsnok nyájas arccal, karját kitárva közeledett felém, - felkészülve egy efféle európai stílusú, levegőbe cuppantós ölelésre. Elléptem előle, és becsaptam az ajtót. Megrökönyödött, kissé aggodalmas arckifejezés törölte le arcáról a hülye vigyort.

- Amolyan "szabad a vásár mindenkinek" hangnemben ügyes kis sajtókonferenciát adott odakint, ugye, Fred?

- Lynne, Lynne. Hosszú távon ők a mi legjobb barátaink. Meg kell tartanunk őket magunk mellett.

- A maga felügyeletével mennyit mondhatott el az a lökött, véres szájú kölyök?

- Lynne, hát nem volt az a kölyök nagyszerű? - Fred megrázkódott. - Brr, képzelje csak el, kiszívni egy olyat. Most meg már képes nevetni és viccelődni rajta, mintha valami közönséges, mindennapi dolog lett volna. Alig egy éve lehet nálunk, és gyönyörűen helytállt. Elképesztő.

- Jegyzeteket készít a könyvéhez, Fred, "Rendőrparancsnokságom három legcsodálatosabb esete"? Van már szerződése rá? Ez az eset pokoli jól beillene. Megvan hozzá minden: gyönyörű áldozat, faji szempontból, szex, szex, vér meg borzalom. Csak egy a gond, Fred. Most szépen ráteszi a fedőt. Nincs több kiszivárogtatás. Nagyon szoros fedő, úgy

hívják, "egy árva szót se többet". Semmit az én jóváhagyásom nélkül. Megértette, Fred?

- Maga nagyon szigorú, ugye tudja, Lynne?

- Fred Mandell parancsnok. Ma estére vége a szórakozásnak. Ne kényszerítsen arra, hogy hatályos tiltást adassak ki. Mosolyogjon sokat, kacsintgasson a haverjaira, de nyissa ki a száját csak még egyszer, mondjon egyetlen szót az ügyemről az engedélyem nélkül, és elveszem a gyöngyházberakásos revolverét.

Csinos arca megfeszült, aztán elernyedt. Megint az a szolgálatkész televíziós lett, aki azelőtt volt, mielőtt a polgármester, isten tudja, mi okból, rendőrparancsnokot csinált belőle.

- Hogyan is utasíthatnám vissza egy ilyen elbűvölő hölgy elbűvölő kérését?

- Nem teheti. Mondja meg annak a járőrszolgálatos kölyöknek, hogy kotorjon ide.

Ez a zsaru összetörte vona, Mr. Timothy Doyle gyengéd szívét, a kis hülye. Megvolt a nagy pillanata, helyesen és önzetlenül viselkedett, de azóta kibújt belőle az őstermészet. Láttam, milyen lesz húsz év múlva, hiszen az önelégültség máris megjelent fiatal szája körül. Szeme összeszűkült, hideg gyanakvással méregetett: ki az ördög vagyok?

- Üljön le. Lynne Jacobi helyettes kerületi ügyész vagyok, az erőszakos nemi bűncselekmények osztályának irodafőnöke.

- Ó? Peter Delaney közrendőr. Én és a társam értünk elsőnek a helyszínre, a nő lakására...

- Elmondom, hogy csináljuk ezt, Delaney. Én felteszek egy kérdést, maga pedig válaszol. Világos?

Szemöldöke lassan felkúszott a homlokára, a szája körül fintor játszadozott, vállat vont. Még mindig halvány fogalma sem volt, ki vagyok, ő volt a pillanat hőse.

- Honnan a vér, Delaney? A száján szétmázolt vér?

Odanyúlt, gyengéden megtapogatta dicsősége bizonyítékát.

- Annak a Sanderalee akárkinek a szájából, hölgyem. Senki sem mondta magának, mi történt?

Egy asztalnak támaszkodva összefontam a karomat, és közel húsz év távlatából néztem, méregettem a fiút, hagytam neki még néhány másodpercet a dicsőségből.

- Ne szórakozzon itt velem, Delaney, mert úgy elintézem örökre, hogy a következő tizennyolc-tizenkilenc évében New York-szerte csak részegeket cibálhat ki a nyilvános vécékből. És senki nem akarja majd, fiacskám, címlapon látni a hányadékkal összekent képét. Megértette? Hajlandó egyenesen ülni és úgy viselkedni, ahogy egy hivatásos rendőrhöz illik?

Elsápadt, feszültebb és sértődöttebb lett. Ujjaival megint megérintette a szája sarkát.

- Nézze,hölgyem...

- Főnök. Szólítson főnöknek, mert ez a címem. Világos?

- Igen, uram. Hm... főnök. Én... szóval, tudja, én és a társam értünk elsőnek a helyszínre...

- Erről majd akkor beszéljen, ha kérdezem. Most azt mondja el, honnan az a vér a száján. Nem akarja elmondani, hogy került oda? Talán azt mondta valaki, "hé, mutassa meg, hogy volt"? Javasolták, hogy dugja az ujjait a zubbonyára kenődött vérbe, és kenje a szájára? Hogy jobban mutasson a képernyőn?

Telitalálat. A kölyök kezdett szétesni. Hagytam, mert megérdemelte, bár nem csupán ő volt a hibás.

- Rendben van. Most pedig legyünk őszinték egymással, Delaney. Nem beszél senkivel anélkül, hogy tőlem, vagy valamelyik beosztottamtól engedélye lenne rá. Megértette? Helyes. Láttam egy mosdót a paraván mögött. Menjen, mossa meg az arcát, aztán jöjjön és mutassa a jegyzőkönyvét.

- A jegyzőkönyvemet?

- Nem töltötte ki a jegyzőkönyvét? Annyira elfoglalta, hogy sajtókonferenciát tartson? Hol a társa?

- A csajjal maradt. Elment a mentőkkel a New York Kórházba.

- Elkísérte az "áldozatot". Elkísérte Ms. Sanderalee Dawsont. Nem a "csajt". Sokat kell még tanulnia, Delaney. Az isten szerelmére, csukja be a száját, és mossa meg az arcát.

Még öt percembe került, hogy megtudjam, Sanderalee Dawson egyetlen szót sem szólt attól a pillanattól kezdve, hogy beléptek abba a vértől iszapos konyhába, egészen addig, amíg a mentők el nem vitték, hanem csak nyögdécselt, és fuldoklott.

- Mit gondol, miért maradt a társa az áldozattal? Miért kísérte el ide a mentőautóval, és miért ment vele, amikor átszállították a másik kórházba? Mit gondol, miért, Delaney?

Pislogott, aztán bólintott. - Mert esetleg mond valamit? Esetleg magához tér, és mond valami fontosat?

- Eltalálta, Delaney. Most itt marad egyedül, és megírja a jegyzőkönyvét. Azt akarom, hogy írjon le mindent pontosan, az időpontokat, mit látott, mit hallott. Mindent. És a jegyzőkönyvébe írja, ne a New York Post vagy a Daily News első oldalára. Ma éjjel nagyon dicséretes tettet hajtott végre, Delaney. Nagyon valószínű, hogy megmentette Ms. Dawson életét, ha egyáltalán túléli ezt az egészet. De azoknak az embereknek ott kinn, maga egy nulla, Delaney. Jó nekik egy fénykép erejéig, ennyi az egész. Nem izgatja őket, hogy a pályafutását veszélyezteti, ha olyan információt ad ki, amilyet tilos. Nekik maga csak egy fénykép a holnapi újság első oldalán, és pont.

Felragyogott az arca. - Tyűha, gondolja, hogy esetleg ott lesz a képem a News első oldalán? Tyűha.

4.

A New York Kórházban a káoszt és az izgalmat sokkal szabályozottabb keretek közé szorították. Ebben a hatalmas intézményben az East Side északi részén, amely a Cornell University Orvostudományi Karához tartozott, hozzászoktak a szokatlanhoz: a gazdagok, a híresek és hírhedtek, a különcök ápolásához.

A tájékoztató egy elnöki sajtókonferencia rutinjával folyt a külön ezt a célt szolgáló teremben, ahol a kórház szóvivője fogadta a sajtó és az "érdekeltek" kérdéseit

Az orvosi jelentés rövid volt, és homályos. A műtét most folyik. Renkívül bonyolult mikrosebészeti beavatkozás, többek közt megkísérlik visszailleszteni Ms. Dawson levágott bal kezét.

- Egyelőre jók a kilátások - mondta a nyájas udvarias kórházi szóvivő -, a levágott kezet optimális körülmények között tartották. A műtétet körülbelül tíz perce kezdte meg egy háromfős sebészcsoport: dr. David Cohen, dr. Adam Waverly és dr. Frank Esposito. - Meddig tart a műtét? - Az attól függ. Ameddig szükséges. - Mi a helyzet Ms. Dawson többi sérülésével? - Jelen pillanatban erről nem mondhatok részleteket.

Jim Barrow nyomozófőnök egy fejjel kimagaslott a nyüzsgő tömegből. Kiszabadította magát a gondterheltnek tűnő televíziósok gyűrűjéből, és a terem egyik távoli sarkába intett.

- Megkaptam a feljegyzésedet, Lynne, hogy Timothy Doyle hozzányúlt a hidegvizes csaphoz. Kösz. Levettük az ujjlenyomatait, és egyeztettük. Evvel is megspórolunk némi fáradságot. - Szembefordult a teremmel. - Nézd csak a nagymenőket. Azok ott a doktor körül fejesek a televízióból. Egyikük halál komolyan megkérdezte, nem lenne-e tanácsos törölni Sanderalee ma esti élő adását.

- Jól betett nekünk, az istenit - hallottuk -, az egész francos nézettségi hetet lehúzhatjuk a klotyón.

Jim Barrow rámkacsintott. - Aranyos, nem? - Az a buta kis pipi fenn a műtőben jól kitolt velük, mi?

- És ráadásul olyan héten, amikor mérik a nézettséget - fűztem hozzá. - Borzasztó. Figyelj, Jim, egész csapatot állítok rá erre az ügyre. És vagy Bobby Jones vagy Lucy Capella - ismered Lucy Capellát? Nyomozó nálam.

- Az az alacsony, sötét hajú lány, aki apáca volt?

- Igen. Vagy ő, vagy Bobby lesz az összekötőm. Vagy mind a ketten. Most pontosan hol tart az ügy?

A nyomozók kihallgatták Sanderalee tegnap esti műsorának valamennyi vendégét, a stáb tagjait, a sofőrjét, a szomszédait, járókelőket kerestek, akik esetleg látták a merénylőt.

- És nekiláttunk, hogy összeszedjük a kapcsolatait, jó vaskos lista lesz - barátok és ellenségek. Mindkettőt jócskán szerzett az elmúlt években, különösen az utolsó hat hónapban, mióta politikára adta a fejét. Igazság szerint az embereim most csinálják az alaprajzokat, a vázlatokat, a szokásos rutinmunkát a lakásban, aztán egyelőre lepecsételjük, de ha be akarsz jutni, csak szólj, majd elintézem.

Barrow ismert. Mindig fontosnak tartottam, hogy miután mindenki távozott, visszamenjek a bűntett színhelyére - ha nem a szabadban történt. Hasznosnak találtam, hogy körbesétáljak, magamba szívjam a hely hangulatát, hogy hónapokkal, sőt olykor évekkel később is rekonstruálni tudjam a tárgyalóteremben, és hogy a technikailag pontos, mérethű alaprajzokon kívül valami mást is tudjak az esküdtszéknek nyújtani.

- Jó, Jim, köszönöm, az jó lesz. Mi ez a nagy hűhó?

Halk, izgatott duruzsolás áradt a kórházi személyzet fehérbe öltözött csoportjából: az orvosok és nővérek egy csapásra mozirajongókká váltak. Mindenki Eric Roe, a

pillanatnyilag legfelkapottabb és felháborítóan érthetetlen beszédű mozisztár életnagyságnál kisebb, de szörnyen mutatós megtestesülését bámulta. Fenségesen vonult be a zsúfolt terembe, körülötte sürgő-forgó kísérőivel, akik azt hajtogatták: - Nyugi, lányok, ne fojtsátok meg Ericet. Hagyjátok békén, gyerekek. Eric Sanderalee barátja, most nincs autogram, legyen szívetek, nem látjátok, milyen lehangolt Mr. Roe?

Mr. Roe maradt annyi ideig, hogy lefotózzák, mennyire lehangolt, aztán elvonult tam-tamozó kíséretével együtt. A teremben eluralkodott az izgalom: ki lesz a következő? Paul Newman? Nem, nem is ismeri Sanderalee-t. Vagy igen? Hé, odanézzetek, itt a hogyishívják, az énekes!

A fotósok mindenkit lencsevégre kaptak, akiről kiderülhetett, hogy valaki. Végül is, ez az egész világon eladható anyag volt.

- Gyerünk, Lynne - mondta Barrow -, meghívlak egy csésze kávéra. Tűnjünk el innen, mielőtt még mindkettőnket letartóztatnak.

5.

Jim Barrow hazavitt a kocsiján. Nem tudta megállni, hogy föl ne hívja a figyelmem a felkelő nap szépségére, az East River fölötti különös felhőalakzatokra és az olvadás elmúltával majd előbukkanó hullák várható számára.

- Tetszett az a rész a napkeltéről a felhők borította égbolton, Jim. Kösz, hogy hazahoztál. Körülbelül egy óra múlva az irodámban leszek, vagy hagyok egy számot, ahol megtalálsz.

- Biztosan nem akarod, hogy felmenjek, és megmelegítselek egy kicsit, bébi?

- Jim, megmondom pontosan, mit akarok tőled. - Hozzáhajoltam, és malacságokat suttogtam a fülébe. Megrökönyödve hőkölt hátra, aztán elnevette magát.

- Ó, istenem, ti mai fiatal lányok!

Forró zuhany, hideg zuhany, fejem köré tekert törölközővel siettem ajtót nyitni, amikor meghallottam a már várt, izgatott kopogtatást. Néha nem egészen hiszem el, mi történt a nappalimmal: évekkel ezelőtt szabályosan megvettem egy szobabelsőt a Bloomingdale egyik emeletéről, és áthozattam ide, a Washington Square Parkra néző négyszobás lakásom legnagyobb szobájába. Az évek során az áruházi szoba valahogy eltűnt, elnyelték az egymás hegyén-hátán heverő könyvek, folyóiratok, újságkivágások, dossziék.

Ahogy vártam, a küszöbön a szomszédom, Jhavi állt. A fejemhez emelte a kezét, és letekerte a törülközőt.

- Szárítsd meg, Lynne. Főnözéshez van nyírva a hajad. - Szokásos tanácstalanságával nézett körül a káoszban. - Hozzak neked hajszárítót?

- Á, dehogy. Az enyém a hálószobában van, mindjárt hozom. Kapcsold ki a kávét, a csészéket már kikészítettem.

Hallottam, hogy a televíziókészüléken matat, aztán a bemondót, ahogy hangjában visszafogott izgalommal Sanderalee-ről beszél. Jhavi felém fordult.

- Korán elmentél ma. Emiatt? Te jó ég, emiatt mentél el?

Miközben a híradót néztük, Jhavi a hajamat szárította, helyreigazította az ujjaival, a hirdetések alatt ki-be kapcsolva a hajszárítót.

Szomszédaim és legközelebbi barátaim a házban azok közé tartoztak, akiket Belle nagynénikém "nagyon furcsa embereknek" nevezne, és akiket ma egyszerűen homokosnak hívnak. Harley Alton csupa energia, hatalmas fekete bőrű férfi, valamikor híres hátvéd volt New Yorkban. Most felkapott éttermei vannak a belvárosban, meg egy sor egyéb virágzó

vállalkozása, amelyeket időnként megvitat velem. Jóllehet nem vagyok az ügyvédje - nem dolgozok feketén -, szoktam neki segíteni. Ellenőrzöm a jogtanácsosát, akiben nem teljesen bízik meg, nem mindig ok nélkül.

Élettársa, Jhavi, egzotikus fickó. Néha elfog a kísértés, hogy utánanézzek a múltjának, és meggyőződjek róla, hogy Brooklyn valamelyik eldugott sarkából származik, de a saját története jobban tetszik: gyermekkor egy apró, alig ismert, de stratégiailag fontos határ mentén fekvő, és minden nagyhatalom által fenyegetett királyságban, ahonnan apja - a királyi család befolyásos tagja - húgával együtt Amerikába menekítette tanulni.

Jhavi a Broadway egyik legkeresettebb díszlettervezője: ha elkeseredik, annak fő oka a lakásom. Már sok tervet készített nekem, de idáig minden, amivel előállt, vagy perzsa bordélyház benyomását tette rám, plafonról lecsüngő, sátorszerű, dús drapériáival, vagy annak a díszlettervnek volt pontos másolata, amelyen éppen dolgozott, legújabban éppen A vágy villamosa felújításához készített munkájáé.

Ritka szép testű férfi, kicsi és tökéletesen arányos, kecses, mint egy táncos, rejtélyesen sötét arcában villogó fekete szemekkel.

Engem gyakran szemlél a nem éppen ígéretes feladattal szembekerült művész kétségbeesésével. Viszont megtanított a sminkelés magasfokú művészetére: szó szerint fel tudom venni az arcomat, mint egy ruhadarabot: hangsúlyossá tenni a színtelen szemeket és a vékony szájat, kiemelni a magas járomcsontokat, egy-kettő-, és a semmitmondó, érdektelen Lynne máris útra kész, okos és vonzó fiatal ügyvédnő. Mindössze tíz perc alatt.

Míg a tévét néztük, a hajamat laza, puha, japán iskoláslányra emlékeztető frizurába fújta és simogatta össze, csatért csettintett az ujjával. Aztán kérlelhetetlenül leterítette a matracot, amelyen tornázni szoktam.

- A padlóra, drágám, le a padlóra. Csak semmi tunyaság. Ha egyszer elkezded, így végzed, nézd csak - középkorú, kövérkés szüleim kifakult fényképét tartotta elém, úgy festettek rajta, mint egy jól kitömött, vidám ikerpár.

Tornáztam, pedig utálom. Diétázom is, amit duplán utálok. Vannak pillanataim - gyakran -, amikor arra gondolok, milyen jó mulatság lenne meghízni, kipárnázni a csontjaimat. Akkor úgy néznék ki, mint a szüleim, talán még úgy is beszélnék, mint ők, vagyis emlékezetem szerint halk, izgatott, magyar-angol-jiddis keveréknyelven. Élvezném az életet, hízlaló ételeket ennék, semmi finomságot nem tagadnék meg magamtól. Ők így éltek, s nem is szívbaj vagy koleszterinre visszavezethető betegség végzett velük. Együtt haltak meg életük első és utolsó repülőútján, mert felrobbant a TWA gépe, amelyen Floridába tartottak, hogy megünnepeljék huszonötödik házassági évfordulójukat. Valami eszement siheder robbanószert csomagolt a szülei bőröndjébe, mert elég pénzhez akart jutni ahhoz, hogy élete hátralévő részét Kaliforniában élhesse le, és nem látott más kiutat Brooklynból. Tizenkilenc éves volt, pontosan annyi, mint én. Ő nem jutott el Kaliforniába, a biztosítás viszont lehetővé tette, hogy az öcsém kitanuljon fogorvosnak, én pedig elvégezzem a jogot.

10.15-kor értem az irodámba. 10.30-kor, ahogy számítottam rá, hívatott a kerületi ügyész. Már majdnem egy órája a helyén volt - felderítő szolgálatom kitűnően működött. Már megkapta az első tájékoztatókat, feltálalták neki az elmúlt tizenkét óra bűnügyi borzalmait. Mit szenvedtek el ártatlanok és bűnösök, családtagok családjuk más tagjaitól; melyik rendőrtisztet milyen törvénytelenséggel vádolták meg; az alvilág melyik vád alatt álló nagyura próbált meg kiszökni az országból; melyik ügy áll tárgyalásra készen; az állampolgárok melyik csoportja rendez gyűlést, és reméli a részvételét; melyik városon kívüli igazságszolgáltatási kerület kéri hivatala

segítségét; milyen jogtudományi szimpóziumon kérték fel közreműködésre.

Ki az ördög ez a Sanderalee Dawson? Eltekintve a fiatal nő borzalmas sérüléseitől, miért ez az országos felbolydulás? Miért árasztják el hivatalát telefonhívásokkal, még Washingtonból is, egyenest a külügyminisztériumból? Tényleg, miért kezelik úgy az ügyet, mint nemzetközi jelentőségű eseményt? Ki ez a Sanderalee Dawson tulajdonképpen?

- Lynne?

Ha New York utcáin találomra megállítanának százötven embert, közülük száznegyven legalább futó pletykát hallott volna már Sanderalee Dawson-ról, sokan jól ismernék - vagy jól ismerni vélnék - szexuális és magánéletét, a legkülönbözőbb lapokban olvasott, árulkodó cikkek alapján. A maradék tíz között akadna egy született gyengeelméjű; egy süketnéma; kettő, aki nem tud angolul; négy, aki soha nem néz tévét; egy, aki a NET-nek esküdött örök hűséget; és köztük lenne Jameson Whitney Hale, New York kerületi ügyésze, aki bizonytalanul csóválná a fejét a név hallatán.

Volt már vendég Cavett meg Susskind műsorában is, mégis csak saját támpontjai alapján tud különbséget tenni köztük: Cavett az a kis növésű fickó, akinek a szteppelés a hobbija, Susskind pedig az a kis ősz hajú ürge, aki úgy csinál, mintha mindent tudna, igaz? Ja, és Sanderalee Dawson az a csinos fekete bőrű nő, aki időnként feltűnik a Carson-show-ban. Hogy most saját műsora van? Fantasztikus. A tévé-hírességek világa ködös valóság a számára; annyi nyers hússal és vérrel, olyan sok valódi élettel és halállal van dolga, hogy a látszat-világgal kapcsolatos tudatlansága megbocsátható.

Jameson Whitney Hale kényelmesen elhelyezkedett forgó bőrkarosszéke öblében, intett, hogy foglaljak helyet a kényelmes bőrdíványon, jeléül annak, hogy mondanivalómra kellő időt szán.

Mr. Jameson Whitney Hale harmadikként viseli ezt a nevet, bár a sorszámot nem használja. A megfelelő neveltetés és tanulmányok terméke - Groton, Harvard, a Harvardi Jogakadémia. Kellő időt töltött a haditengerészetnél a koreai konfliktus idején, és elég időt a családi vállalkozásokkal fent Bostonban, hogy rájöjjön, nem érez igazán érdeklődést egyik Jameson-, Whitney- vagy Hale-féle vállalat iránt sem. Évekkel ezelőtt, a megfelelő vacsora-partin, bemutatták New York Állam dinamikus és energikus, frissen választott kormányzójának, Nelson A. Rockefellernek, aki történetesen éppen azon munkálkodott, hogy a lehető legjobb adminisztrációt szervezze meg az országnak. New York-i székhellyel. Miért nem próbálja meg, Jameson? Valóban, Nelson, miért is ne?

Így Harmadik Jameson a közéletnek és közszolgálatnak szentelte magát. Fiatal feleségével és gyermekeivel beköltöztek New York-i ikervillájukba a Central Park nyugati szélén, ahol a New York-i élet költségeit a New York-i élet nyújtotta kulturális és társadalmi előnyökkel ellensúlyozták. Végül, kinevezéses állásokban eltöltött hosszú évek után, Jameson Whitney Hale-t kiválasztották arra, hogy megválasszák: gyakorlatilag ellenfél nélkül indult a kerületi ügyész posztjára kiírt választáson. Hivatalában Mr. Frank Hogan megszentelt nyomdokába lépett, továbbvitte a becsület, a bizalom, a tisztesség és az objektivitás szellemét, amely Mr. Hogan pályafutását mindenütt a választott tisztségviselők példaképévé tette.

Az irányítása alá tartozó nyolc iroda mindegyikében dolgoztam, miután letudtam kötelező évemet a Jogsegély Szolgálatnál, ahol pontosan azoknak a védelmét láttam el, akik ellen most eljárást indítok. Korán elhatároztam, hogy itt csinálok karriert, és nemcsak avval hívom fel magamra a főnök figyelmét, hogy egyike vagyok a pályán mozgó,

akkoriban nagyon kevés nőnek, hanem azzal is, hogy én vagyok az egyik legjobb ügyész.

Bár tizennégy éve dolgozom a beosztottjaként, néha még mindig gombóc van a torkomban, érzem, ahogyan felszökik az adrenalinszintem, összeszorul a gyomorszájam ha hívat, hogy megbeszéljük, mit végeztem, vagy mit mulasztottam el elvégezni valamelyik nyomozás vagy bírósági ügy kapcsán. Mindig igénylem ritkán adományozott helyeslő bólintását. Az ügyészség minden munkatársa tudja, mikor méltatott szédítő, gyors mosolyára, és mikor döfött le gyilkos pillantásával az "öreg".

Nekem Jameson Whitney Hale elismerése nagyon fontos. Becsvágyó vagyok: mindig nagy eltökéltséggel, lépésről lépésre törekedtem egy határozott cél felé.

Jameson Whitney Hale állását akarom.

Míg ez az ambícióm történelmileg, a mai korban, amikor a jelszó az, hogy "rajta, lányok, előre, hozzuk be az elveszett időt", korántsem figyelemre méltó, Jameson Whitney Hale elkötelezettsége emellett az ambícióm mellett nagyon is az. Teljesen és fenntartás nélkül támogat. Soha nem volt tudatosan hím-soviniszta, de egész neveltetése, társadalmi környezete, generációs szemlélete eleve kizárta, hogy komolyan figyelembe vegye a nők képességeit egy férfíuralmú világban. Sikerem ebben a világban egyedülálló volt - nem annyira azért, mert én magam vagyok különleges (bár szeretném hinni), hanem azért, mert én voltam az egyetlen nő, aki áttörte az útjába állított különböző akadályokat. Egy olyan korban, amikor ez a behatolás nemcsak hogy nem volt divatban, de egyenesen botrányosnak számított, feltűnő volt a sikerem, amellyel a Kerületi Ügyészség különböző irodáinak megbízásait teljesítettem. Tapasztalataim a balesetbiztosítási csalások elleni eljárásoktól a szervezett bűnözés vezéreinek vád alá helyezéséig és elítéltetéséig terjedtek.

Ha férfi vagyok, sikereimet kedvező előjellel jegyzik fel, és teszik el a személyi anyagomat őrző dossziéba azokra az időkre, amikor, ahogy elődeim is tették, kimerészkedem a magánpraxis, vagy a magasabb kormányhivatalok világába. Az igazságszolgáltatás területén nagyon sok bíró működik, aki tudását a Kerületi Ügyészségen alapozta meg, szinte kötelező előkészítő iskola lett a magasabb beosztásokhoz. Csak éppen nők nem voltak sehol a láthatáron, eltekintve néhány matrónaküllemű idősebb bírónőtől a Családjogi Bíróságon, akik hatvanötödik születésnapjukon nyugdíjba vonultak, és az alkalomra rendezett ünnepségen megkapták az aranyórát.

Nekem nem kellett a Családjogi Bíróság. Nem szeretem az aranyórákat. Elhatároztam, amint a Kerületi Ügyészségre kerültem, hogy képesítést, bizonyítványt szerzek minden elképzelhető beosztáshoz, jártasságra teszek szert, bízva abban, hogy eljön még az én időm.

Ha férfi vagyok, egyik-másik jelentősebb eredmény után nagyon vitatható lett volna az a kérésem, hogy helyezzenek át az egyik irodából a másikba. Mivel nő voltam - egyáltalán, ki ismeri ki őket? -, elég ártalmatlan hóbortnak tűnt. Mozgékonyságom előkészület volt a végső célra, amelynek megvalósítására végre elérkezett az idő. Voltak már nők a vezetésben nemzetközi és országos szinten, az állami és helyi kormányzatban egyaránt. Felkészüljem, hogy betörjek a férfiak szent és sérthetetlen birodalmába: megszerezzem a kerületi ügyész hivatalát.

Jameson Whitney Hale-t már többször megkörnyékezték más közhivatalokra vonatkozó ajánlatokkal, amelyeket idáig alapos megfontolás után mindig elutasított. Idén rendkívül komoly ajánlatot kapott, amelyet mind a két párt támogatott. Az Egyesült Államok Szenátusát kínálták neki. A tavasz végéig; kellett jelöltetnie magát, hogy indulhasson az előválasztásokon. Egészen biztos akart lenni a győzelemben, mielőtt elkötelezné magát.

Ha vállalja, felszabadul a helye. Amint bejelenti jelölését, lemond, és ideiglenes kerületi ügyészt nevez ki: vagy az ügyészségről valakit, aki teljes támogatását élvezi, és akit biztosan megválasztanak az ősszel, vagy valaki kívülállót, aki csak a széket tartja melegen a teljesen nyitott választásokig.

Mr. Hale első helyettese, Max Phelan, hatvanas éveinek elején járt, és már régen várta, hogy visszavonulhasson szűkebb hazájába, a dél-karolinai Hilton Head Island-ra. Ez szabadon hagyta a pályát valamennyi irodafőnök előtt, és majdnem mindannyian szemet vetettünk az állásra. Volt még egy lehetőség - nem túl valószínű, de azért létezett. Mr. Hale politikai megfontolásokból esetleg teljesen kívülállót nevez ki, egy volt igazságügyminisztert vagy kongresszusi nyomozót, vagy a kriminológia egyik eminens professzorát.

Jameson Whitney Hale-t sok erő támogatta, többek közt egy sor erős, politikailag aktív nőszervezet, amelyek teljes odaadással állnának oldalára a szenátusi választási versenyben, amennyiben nőt nevezne ki maga helyett.

Én voltam az egyetlen, a követelményeket teljesen kielégítő nőjelölt.

Előzetes megbeszéléseinken szóban megállapodtunk: ha minden változatlanul megy tovább, semmi kellemetlenség nem zavarja meg a dolgok rendjét, nagyobb botrány sem robban ki körülöttem, akkor, mihelyt végleg rábólintanak, hogy induljon a szenátorságért, engem nevez ki, és teljes támogatását nyújtja, nemcsak mint ügyvezető kerületi ügyésznek, hanem mint a legalkalmasabb, legmegfelelőbb jelöltnek.

Ennyit a butácska lányról, aki egyik irodából a másikba ugrált - hagyjátok, mit árhat, végül is mit számít, amíg a munkáját rendesen végzi.

Kapcsolatunk a hosszú évek és a sok együttlét alatt szigorúan szexmentes volt.

Gyakorlatilag mindig.

Volt egy pillanat, évekkel ezelőtt, amikor a levegő hirtelen megtelt köztünk elektromossággal, miközben az adatok és bizonyítékok végeláthatatlan sorát tanulmányoztuk. Amikor mindketten zavarba ejtően tudatára ébredtünk a másiknak, amikor egy futó érintés a kabátujjon, egy véletlen összenézés különös, feszültséggel teli és váratlan jelentőséget kapott.

Elszigetelt, törékeny pillanat volt, az órákig tartó, szakadatlan munka miatti kimerültség szülte, és mindkettőnket meglepett, egyszerre milyen erővel ébredtünk rá egymás jelenlétére.

Megcsókoltuk egymást. Csak egyszer. Csak az ajkaink értek össze. Se kézfogás, se ölelés, se ügyetlen tapogatózás. Csak a szánk hűvös találkozása, egyszerre kérdés és válasz. Utána mindketten megkönnyebbültünk.

Anélkül, hogy egyetlen szóval bármikor is beszéltünk volna róla, tudtuk, hogy a pillanat itt volt, elmúlt, és egyikünket se fenyegeti semmi veszély a másik részéről, kapcsolatunk a megszokott, tárgyilagos és szexmentes mederben folytatódik.

- Lynne?

Ki ez a Sanderalee Dawson? Egy banális, ostoba és zavarba ejtő oknál fogva én vagyok az, aki kérdésére kimerítő választ tud adni.

Sanderalee Dawson és én ugyanannak az évnek ugyanazon napján születtünk, mindössze tizenöt perc különbséggel. Ezt akkor tudtam meg, amikor meghívott vendégekként együtt ültünk egy emelvényen, hogy éberen figyelő női közönségünknek elmondjuk, mi hogyan csináltuk, hogyan vetettük meg lábunkat a férfiak világában, hogyan arattuk sikereinket, hogyan bővítettük magunk körül a teret, hogy mások követhessenek. Az émelyítő ebéd alatt - valami zöld gusztustalanság, kocsonyás sárga szósszal leöntve, amelyen egyikünk se próbált áthatolni - Sanderalee hozzám fordult, és

megkérdezte: - Mi a jegye? - Bika - válaszoltam. Felragyogott az arca.

Majdnem negyvenéves vagyok. Tulajdonképpen csak harmincnyolc, de már két éve majdnem negynevet mondok, hogy mire tényleg negyven leszek, megszokjam a gondolatot. Éjszaka néha felébredek, és egy rémületes pillanatig saját hangom hallom, ahogy azt mondja: - Tízéves vagyok. Kicsi, nagyon kicsi Lynne. Mi lesz velem, hogy mindenkit becsapok, mindenki másnak gondol. Hát nem látják, hogy tízéves vagyok, és félek a sötétben? - reggel felkelek, belenézek a tükörbe, és azt mondom fáradt arcomnak: - Szia. Majdnem negyven éves vagy. - És elhiszem. A gyerek eltűnt valahol a sötétben.

Természetesen Sanderalee Dawsonnak ebből semmit nem mondtam el. Csak néztem, és szerettem volna tudni, hogy csinálja, hogy az ember huszonöt évesnek nézné, legfeljebb huszonhatnak, pedig, az ő szavaival, asztrológiai ikrek vagyunk.

Így aztán elég erős, bár múló érdeklődés támadt bennem iránta. Végül is, megosztani valakivel születésünk pillanatát, ez valamiféle beavatkozás az életünkbe.

Sanderalee Dawson nyilvánosság elé tárt előélete hollywoodi romantikát árasztott, bár nem tudnám megmondani, mennyi volt benne az igazság. A legsötétebb délen született lányt, akit New Yorkba küldtek a nagynénjéhez, tizennyolc éves korában Jacques Gerard, az ismert francia filmrendező "fedezte fel", amikor a hatvanas évek elején Harlemben készített felvételeket három kontinens fiataljait bemutató filmtanulmányához. Sanderalee gépírónő volt egy biztosító társaságnál, és a Százhuszonötödik utca egyik áruházának földszinti irodájában dolgozott, amikor Jacques és a stáb felfigyelt rá, és ettől kezdve: valóságos tündérmese.

Gerard irányításával, akihez később feleségül ment, Sanderalee a legnépszerűbb és legjobban fizetett manöken és fotómodell lett Európában.

Arcvonásai, mint egy egyiptomi hercegnőé, finomak és rejtélyesek voltak, arccsontjai különleges módon adták vissza a fény- és árnyékhatásokat. Meghökkentő árnyalatú világoszöld szemének enyhén ferde vágását hangúlyozta a feltűnő kikészítés. Sűrű, súlyos haja könnyen idomult a megkívánt avantgard frizurákhoz. Csak javára szolgált, hogy inkább jól lebarnult fehér bőrű nőnek tűnt, némi egzotikus beütéssel; akkor még nem tudtuk, hogy "a fekete gyönyörű".

Testét mintha egyenesen modellnek teremtették volna: magas volt, vékony, tökéletesen arányos, a fényképezés szempontjából annyira fontos, hibátlan csontszerkezettel.

Az átütő sikerű európai évek után, amikor útjai már elváltak Gerardétől, a Vogue felfedezte és hazahozta Sanderalee-t, hogy az elsőszámú fekete bőrű modell legyen az Államokban.

A korai, leghíresebb fotók jéghideg, belül izzó nőt ábrázolnak, vagy talán éppen a fordítottját: izzó külső mögött jéghideg bensőt. Bármelyik irányba tudott hatni. A kamera soha nem tett hozzá, soha nem vett el belőle semmit, csak megörökítette a szerepet, amelyet Sanderalee-nek éppen kedve volt eljátszani.

Elkerülhetetlenül belefáradt, hogy mások bábja legyen. Los Angelesbe ment, ahol egy vállalkozó kedvű, friss szemléletű reklámügynökség vállalta a kockázatot: nyíltan szexuális hatásra törekvő parfümreklámot készít a tévének egy gyönyörű fekete lánnyal.

Hófehér hálószoba volt a díszlet, csupa szatén, csupa selyem, csupa bolyhos, puha szőnyeg: remek zenei aláfestés; a kamera némán pásztázott végig az aranylóan barna bőrű teremtés testén, végtelenül hosszú testén, amelyre rátapadt a fantasztikus fehér estélyi ruha, míg ő, háttal a kamerának, az

elmaradhatatlan kandallóval szemben, elnyújtózott. A kamera földerítette testét, felkúszott a hátán, elérte a vállát, a nyakát, ekkor pedig a lány lassan hátrafordította a fejét, és érzékin a tenyerébe támasztotta arcát. Sanderalee valósággal szeretkezett a kamerával, hívott, csábított a szeme, és vágyakozással nyíltak szét az ajkai, amikor izgató suttogással kimondta a parfüm nevét: Asszony. A képernyő hirtelen elsötétedett.

Akkoriban ez volt a legnépszerűbb, a legnagyobb szenzációt jelentő, a legtöbbet bírált és utánzott, a leginkább gúnyolt reklám, az eredménye pedig az lett, hogy Sanderalee felbukkant Carson és Griffin talk-show-jában; lehetősége nyílt, hogy Mike Douglas rovására szellemeskedjen, olyankor, amikor a többi kigúvadt szemű vendégről ordított, hogy szelleme kevésbé már nem is érdekelhetné őket, csak a lényeget, fiúk, oké?

A reklám és a televíziós tereferéken való megjelenés után egy évvel Sanderalee-nek már saját félórás tévéműsora volt a nyugati parton.

Hangulatától, vendégeitől, pillanatnyi szeszélyétől függően váltogatta Sanderalee a Délről elszármazott nigger leányzó és a Bloomingdale megtestesítette hölgyideál szerepét. A korai fotókról sugárzó erős és titokzatos harag megváltozott, már nem azt a "majd én megmutatom nekik" elszántságot tükrözte. Az utóbbi időben a fellépésében megnyilvánuló harag valódi volt, és kissé ijesztő, mind a saját műsorában, amely immár New Yorkban készült, és az egész hálózat sugározta, mind a politikai porondon, ahová olykor betévedt.

Évek óta külön élt Gerardtól, bár addig nem váltak el, amíg Sanderalee el nem kezdte komolyan keresni faji hovatartozását. Társa ebben a kutatásban a szórakoztató ipar jól ismert figurája volt, aki Hollywoodot és Las Vegast hagyta ott, nyitott nyakú ingeit, aranyláncait, feszes nadrágjait adta oda az új szerephez illő, színes lebernyegekéit. Bár külsőleg

nagyon különböztek, úgy tűnt, borzas frizurájukat ugyanaz a fodrász készítette, ugyanahhoz a tanárhoz jártak beszédtechnikára, lassú, ritmikus beszédmodort sajátítva el tőle, mintha gondolatban egy sokkal régebbi nyelvet fordítanának gondos és szokatlan angolra.

Egyformán elítéltek mindent, ami fehér. Sanderalee műsorának, új kedvese szellemi irányítása mellett - ő ugyanis a műsor társproducere lett -, határozottan és tudatosan "fekete" légköre alakult ki, a vendégek és a témák választéka pedig jóléti segélyből élő, dühös fekete anyáktól akaratszabadságot hirdető, torzonborz fehérbőrű apostolokig terjedt, akik szitkokkal árasztották el a fehér polgári társadalmat, amelyből nem is olyan régen szakadtak ki. Sanderalee mogorva, borotvált fejű, börtönviselt feketékkel vette körül magát. Azt rebesgették, hogy stábja kezd kiborulni, feketék, fehérek egyaránt.

Amikor a kapcsolatnak vége szakadt, a pasas visszatért a nyugati partra, drága, de nem feltűnő darabokból álló új ruhatárat rendelt magának, aranylánc nélkül, és folytatta ideiglenesen félbehagyott foglalkozását. Sanderalee is levette a lebernyegét, a haja visszaegyenesedett, és új irányba fordult: a szókimondó politikai kommentátor szerepét vette fel.

Valójában Sanderalee nemigen értett a politikához, ismeretei nem állták ki egy intelligens beszélgetés próbáját, ezért volt annyira meglepő óriási népszerűsége, nemcsak a nézők körében, akiknek tetszett friss, merész, hányaveti hangvétele, hanem a sorbanálló potenciális vendégek között is, akiknek sorában a külügyminisztertől kongresszusi tagságra áhítozó politikusokig mindenki fellelhető volt. A hetente ötször 11.15-től éjfélig sugárzott Foglaljunk állást című műsorban való részvétel nagyobb nyilvánosságot, nagyobb sajtóvisszhangot és több hetilapban megjelent cikket garantált, mint amennyit a legügyesebb sajtótitkár meg tudott volna szervezni.

Az utolsó hat-nyolc hónapban Sanderalee érdeklődése határozottan a terrorizmus felé fordult; képzeletét azért ragadta meg a jelenség, mert az emberek hatalmas tömegeit sújtó, elviselhetetlen életkörülmények elleni harcban a terrorizmus alkalmazható fegyvernek mutatkozott.

Kalauza, tanítómestere, szellemi mentora egy bölcsészdoktor volt: dr. Regg Morris, aki doktorátusát neveléstudományból szerezte, és aki a Palesztin Felszabadítási Szervezet céljainak, politikájának és módszereinek nyíltan elkötelezett és a nyilvánosság előtt sokszor hangot adó híve volt. Bár gondosan ügyelt rá, hogy a háttérben maradjon, és csak pillanatokra tűnt fel az útról készült dokumentumfilmben, köztudomású volt, hogy Sanderalee Arafat-földön tett, rendkívüli nyilvánosságot élvező, agyonreklámozott, agyonfilmezett és agyonfényképezett látogatását dr. Morris ötlötte ki, szervezte és irányította.

A kilencvenperces, Békét a Közép-Keleten című televíziós dokumentumműsorban láthattuk a sugárzó Sanderalee-t, ahogy sikkes, lazán felöltött Ralph Lauren cowboy-szerelésében táncol, és pisztolyával hadonászik Arafat, továbbá negyven géppisztolyos rablója társaságában az izzó, poros napsütésben; ahogy szentségtörő karjának érintésétől viszolygó, félig lefátyolozott nők vállát öleli, ők pedig bizonyára elképzelhetetlen poklok fenekére kívánták, mert újra és újra kamera elé kellet állniuk evvel a furcsán vibráló, felajzott, világoszöld szemű amerikai nővel. Készséges oktatók - zömmel tizenéves sihederek - kisfiús vigyorral tanították lövészetre, segítettek beállítani automata puskájának irányzékát. A céltáblákra az ismerős, áthatóan gonosz, nagyorrú cionista zsidó banditák képét festették, és amikor elsütötte fegyverét, rúgásától kicsit meginogva, hogy lekaszabolja a nép ellenségeit, nagy volt az öröm a palesztinok táborában.

A tíznapos látogatás jogán, amelyet végigugrándozott, végigtáncolt, végiglövöldözött, végigéljenzett, és napestig fényképészkedett, csöpögő orrú, koszos gyerekeket ölelgetve, velük énekelve, és felfortyant azon, hogy az izraeliek nem voltak hajlandók másnak tekinteni, mint turistának, vagy kiküldetésben lévő újságírónak, (legalábbis rendkívüli és meghatalmazott nagykövetnek érezte magát), Sanderalee átalakult a palesztinok jogainak messzehangzó szavú apostolává.

Csak ült, és hallgatta közönyösen a kormányzat képviselőinek magyarázatait a helyzet bonyolultságáról, a jogok érzékeny egyensúlyáról, az érzelmek szerepéről, a csöndben és a nyilvánosság kizárásával, de állandóan folyó tárgyalásokról; a Camp David-ben történt megállapodásokról; az egész ügy rendkívül bonyolult és kényes voltáról. Végül tekintete kemény lett, mint az üveg, dühtől és szenvedélytől szikrázva szegeződött meghökkent vendégére, majd belekezdett harangzúgásos oratóriumába, amely, ha tartalmával nem is, erejével és előadásmódjával megsemmisítette áldozatát. Az egészet tökéletes időérzékkel csinálta. Végül is a stúdióban ő volt otthon, értett hozzá, mikor és hogyan kell előadni a végszót, a megválaszolhatatlan vádat, az utolsó lesújtó megjegyzést, amely minden addig elhangzottat megsemmisít. Abban a pillanatban, hogy a kamerák kikapcsoltak, egy barátságosan mosolygó Sanderalee segített kecses és könnyű mozdulatokkal a méregtől tehetetlen, sértett és bemocskolt vendégnek kigabalyodni a kábelek és mikrofonok szövevényéből.

Akadt azért egy-két rossz napja is, annak ellenére, hogy hallatlanul tudta uralni a helyzetet. Egyik legellentmondásosabb műsora, amelyre a legtöbb levél érkezett, amely a legmagasabb tetszési indexet érte el, és óriási haraggal vagy kárörömmel töltötte el nézőit, egy negyvenöt

perces interjú volt. Egy volt újságíróval készítette, aki könyvet írt az arab-izraeli kapcsolatok húsz évéről.

Az újságíró próbált párhuzamokat vonni és különbséget tenni a két nép között. Lelkes volt, és láthatóan mentes minden előítélettől, csak éppen a terrorizmustól irtózott.

Sanderalee Dawson alig figyelt rá, válasz nélkül hagyta szelíden udvarias kérdéseit. Az ujjain lévő gyűrűkkel, és karpereceivel játszadozott, a sálat babrálta a nyaka körül, vagy vállig érő, hosszú, selymes haját. Várt. A lehetőség utolsó percében, amikor még a stáb is azt hitte, Sanderalee végre emberére akadt, elhallgattatta a kedves, tájékozott, kitűnően felkészült és általánosan tisztelt újságírót, rámosolygott vendégére. Mindenki megdermedt, aki ismerte. A vezérlőben a producer keményen ráharapott a hüvelykujjára.

- Áruljon el nekem valamit, Philip - kérte kedves-szelíden, egyenesen a vendégéhez fordulva, és egy kicsit előrehajolva, miközben a férfi udvariasan várt, - maga zsidó, ugye?

A műsorból már csak néhány másodperc volt hátra. Sanderalee belenézett a kamerába, jelentőségteljesen vállat vont, és kemény, hideg, gyilkos hangon kijelentette: - Befejeztem a vádbeszédem.

Elsötétült a képernyő.

A New York Post számolt be az eset további részleteiről, és ezeket maga az újságíró is megerősítette. Amikor elsötétült a képernyő, a stúdiót döbbent csend ülte meg, semmi nesz, senki nem mozdult. Sanderalee felnézett, és vendége lesújtott arcát, a halálsápadt rendezőt meg a bénult stábot látva, meghökkent

- Ó, édes istenem - mondta Sanderalee, és odafutott vendégéhez -, istenem, Philip, úgy sajnálom, nem is értem, hogy csúszhatott ki a számon. Olyan ... dramaturgiailag abszolút tökéletes megjegyzésnek éreztem. Tudja, hogy mennyire szeretem, és tisztelem magát.

A vicces az egészben az, hogy az újságíró hitt neki, és később úgy nyilatkozott, hogy Sanderalee-nak fogalma sincs, milyen hatása lehet annak, amit mond vagy tesz.

6.

Jameson Whitney Hale összefonta fehér ujjait lapos hasán, méretre készült, háromrészes öltönyének nadrágja kissé felhúzódott a bokáján, ahogy kinyújtóztatta kosárlabdázóhoz illő hosszú lábát, aztán elgondolkodva testhelyzetet váltott. Arisztokrata küllemű férfi volt, megmutatkozott a génjeiben hordott örökség. A tisztességben leélt ötvennyolc év és az éppen soron lévő feladatnak szentelt őszinte odaadás belevésődött klasszikus vonásaiba: más korban és tájon rátermett király lehetett volna.

- Gondolja - kérdezte óvatosan -, lehetséges, hogy a támadás politikai indítékból történt? Vagy kimondottan szexuális motivációjú esetről van szó?

A válasz automatikusan szaladt ki a számon: - A szexuális erőszak mindig is politikai indítékú cselekedet volt a történelem folyamán.

A nőmozgalomra jellemző szavak hallatán összeráncolta homlokát. Ezen talán már túl vagyunk; felvont szemöldöke, világosbarna, okos szeme csalódottságot tükrözött.

- Nos, ön kérdezett.

- Ms. Jacobi, csupán információra épülő véleményét kérem ebben az egyedi esetben. Politikai üggyel vagy eszelős őrülttel van dolgunk?

- Vagy politikai indítékú cselekedet, vagy aljas és eszelős őrült cselekedetével van dolgunk.

- Köszönöm. Majd meglátjuk, beigazolódnak-e kezdeti feltételezéseink. - Fejével az íróasztalán takaros rendben sorakozó dossziék felé intett. Valamit kipipált a jegyezttömbjén, valószínűleg az én nevemet, aztán rápillantott a karórájára, majd az előjegyzési naptárára. - Tájékoztasson folyamatosan. Feltételezem, hogy az áldozat betegágya mellett természetesen van valaki. - Bólintottam. Megkerülte csodaszép antik íróasztalát, kikerülte a valódi bőrrel behúzott székeket, rálépett a keleti szőnyegre, majd az ajtóhoz kísért. - Viszontlátásra, Lynne. - Helytelenítően nézett le rám. Mindenre figyelő, nagyon kritikus ember volt. - Többet kellene aludnia, Lynne. Karikás a szeme. Gyalázat, ami evvel a Dawsonnal történt. Gyönyörű teremtés, a fényképeiről ítélve. Ki is használja, a News szerint. Már amennyire a News-nak hinni lehet. Tájékoztasson majd az állapotáról.

Hallottam, hogy az ajtó halkan becsukódik mögöttem. A hosszú, márványpadlós folyosón álltam, ahonnan a helyettese és a titkárnője szobája nyílt. Végigmentem a halványan megvilágított helyiségen, a falakról New York kerületi ügyészeinek portréi néztek le rám. Mindegyikük nagyon szigorú, nagyon férfias és nagyon önelégült arcot vágott. Voltak köztük hitvány csirkefogók. Többségük becsületes, rendes ember volt. Éreztem, ahogy hideg tekintetükkel végimérnek, aztán összenéznek - Hogy merészel arra törekedni, hogy közénk kerüljön? Hát nincs határa az ambícióinak?

Eszembe jutott Mr. Hale megjegyzése, "ki is használja, a News szerint". A csontom velejéig hiszem, hogy Jameson Whitney Hale lelkének egyik legmélyebb, legsötétebb zugában ott van bevésődve az a megmásíthatatlan meggyőződés, amelyet minden kisfiúba belenevelnek, mégpedig attól a naptól kezdve, hogy legelőször hallanak kislányokról: ő akarta.

Ez az, ami ott van a férfi bírók fejében, és gyakran a nőesküdtek reflexszerű reakcióiban is, ha nemi erőszakkal van dolgunk.

Nem pusztán az iskolázatlanok körében elterjedt véleményről van szó. Egyszer a nőgyógyászom fiziológiai alapokon nyugvó előadást tartott nekem, ingyen, hogy miért lehetetlenség olyasmiről beszélni, mint nemi erőszak (kivéve, persze, ha a nő halott vagy eszméletlen). A kritikus pillanatban, mondta nekem, a nő tudatos döntést hoz, hogy "a fenébe is, nem érdemes ezért az életemet elveszítem". Ebben a kritikus pillanatban, mondta nekem, a nő aktív résztvevője lesz a szexuális aktusnak, akkor pedig hogy az ördögbe lehetne szó nemi erőszakról?, kérdezte tőlem.

A Jogsegély Szolgálatnál eltöltött, nem éppen fényes és dicsőséges évem idején, amikor erőszakolási ügyekben kellett védőként közreműködnöm, még szükség volt egy harmadik személy tényállást megerősítő nyilatkozatára. Mondd, Johnny, volt még valaki abban a sötét sikátorban, ahol elkaptad a lányt, vagy nyíltak ablakok arra a bozótosra, látta valaki, mit művelsz vele, akadhat tanú? Hála istennek, akkor nincs miért aggódnod.

Időnként - nem gyakran, de olykor-olykor - kollégáim legnagyobb megdöbbenésére (végül is, a bűnösség elismerése biztos elmarasztaló ítélet, a vesztes pereket gyarapítja), azt tanácsoltam az elkövetőnek, a feltételezett elkövetőnek, a védencemnek, az ügyfelemnek, hogy vallja magát vétkesnek. Mondd, hogy igen, csináltam vele valamit; majd később megbeszéljük mi volt az; majd úgy intézzük, hogy ne kelljen túl sok időt eltöltened a Riker-ban vagy valahol máshol, fenn északon; nem leszel túl soká távol a sikátorodtól/parkodtól/aluljáródtól/lépcsőházadtól.

Gondolja, ügyvédnő, hogy tényleg ezt kéne tennem, szóval, végül is, ha az ember meggondolja, olyan volt, tudja, majdnem, szóval, mi a francot keresett az utcán akkor

nappal/éjjel/reggel vagy azon az utcán bármikor, nappal vagy éjszaka, vagy minek ment be abba a liftbe, vagy abba a parkba, vagy arra a metróállomásra, vagy abba az épületbe, és miért volt úgy öltözve, ahogy volt, hosszú/rövid/bő/szűk ruhába/szoknyába/nadrágba, milyen jogon? Olyan volt, tudja, mintha, szóval, ő akarta.

Jól megtanultam ezt a hagyományos férfiválaszt, a női testen vagy ellene elkövetett minden és bármilyen szexuális bűntettre. Kivéve, természetesen, amikor kislányokról volt szó; ők még nem tanulták meg, hogy ők akarják.

A jogsegély-szolgálati gyakorlatot arra használtam, amire a legtöbb fiatal ügyvéd: tapasztalatokat, betekintést, szakértelmet akartam szerezni - nem annyira az igazságot szolgálni. Amikor már mindent megtanultam, amit a vesztesek oldalán megtanulhattam, megpályáztam egy állást a Kerületi Ügyészségen. Az erőszakolók között eltöltött évem és az az önelégült, majdnem mindig védelmező reakció valamennyi férfi részéről, akivel csak kapcsolatba kerültek, a letartóztatást végrehajtó rendőrtől az ügyészen át a bíróig, megtanított arra, hogy ezek az örökbecsű szavak: ő akarta, a mélyben megbújó egyetértést és testvériséget foglalják össze.

7.

Bobby Jones születési bizonyítványán a Michael Bobby Jones név szerepelt; apja neve: William Arthur Jones; anyja neve: Mary Ann Bobby. Mivel két másik Michael Jones nevű fiú is volt az iskolában, ahová járt, az egyiket Mike-nak, a másikat Michael-nak szólították, és mivel nem akarta Mickey-ként végezni, az anyja lánykori nevét választotta. így lett Bobby Jones.

Bobby Jones Lincolnban, Nebraska államban nőtt fel, csupa olyan foglalatosságot űzve, amilyet csak a közép-nyugati keresztény srácok művelnek. Játszott a középiskola baseball-csapatában. Menetelt a középiskola zenekarában, fújta a trombitáját, és peckesen emelgette a lábát az iskola egyenruhájában. Télen síelni járt szőke, kékszemű, jólnevelt pajtásaival; szarvasra és nyúlra vadászott az apjával meg a bátyjával, és megették, amit lőttek. Igazi kandalló volt kicsi, kétszintes házukban; nővérük zongorán kísérte őket, amikor karácsonyi dalokat meg az "Előre, keresztény vitézek"-et énekelték. Kisöccse is volt. Bobby édesapja kisvárosi "doki"; nagybátyja állami igazságügyminiszter-helyettes volt. Mindkettőjüket hősi érdeméremmel tüntették ki a második világháborúban, Bobby egyik legidősebb unokafivére pedig Koreában esett el.

Bobby Jones bátyját, Billy Jones-t, a tengerészgyalogosokhoz sorozták be, és Vietnamba küldték, bár a családban senki sem értette igazán, miről is van szó Vietnamban. Két héttel azután, hogy a család értesült Billy haláláról, Bobby kézhez kapta bátyja utolsó levelét. A görcsös, nehezen olvasható utóiratban bátyja ezt írta neki: "Ne hagyd, hogy beszipkázzanak ebbe a kibaszott háborúba, kicsinál."

Bobby Jones két évig szolgált Vietnamban, aztán hosszú hajjal, századosi rangjelzéssel, megváltozott szemmel, trágár beszéddel, megkeményedett szívvel jött haza, a helyét nem találta, és alig tudja magába fojtani a szenvedést.

Miért jöttél New Yorkba, Bobby Jones?

- A hajam, a beszédem, egész megjelenésem, a magatartásom, szabadidős szokásaim... nem tudtam megbirkózni a nebraskai Lincoln ártatlanságával.

- Így aztán beiratkoztál a Columbia Jogtudományi Karára?

- Így aztán beiratkoztam a Columbiára.

- És aztán levizsgáztál. És aztán másfél évet dolgoztál egy vietnami veteránok részére alapított, egyházi tanácsadó szolgálatnál.

- Amíg már nem bírtam tovább. A csalódottságot, az ingerültséget, az elszigeteltség érzését.

- Így aztán körülnéztél.

- Így aztán körülnéztem.

- És aztán jelentkeztél a Kerületi Ügyészségen.

- És aztán te kihallgattál. Az első főnököm, aki nő.

Amikor alszik, kisimult arca oly tökéletes, hogy néha fáj ránéznem. Elönt a fájdalom, hogy nem ismertem tizenötéves koromban, amikor rettenetes szükségem lett volna rá. Amikor kisírt szemmel, elbújtam a női vécében, és korán otthagytam az iskolai össztáncot, a barátnőim előtt, ha véletlenül megkérdeztek, hirtelen görcsökre hivatkozva. Az örökös, megcáfolhatatlan mentség mindenre. Mert nem volt senki, aki fölkért volna. Senki, aki kihozott volna a szégyenteljes, sötét sarokból. Nem volt Bobby Jones.

Most, harminckét évesen, férfiasságának teljében van. Ha ostoba lenne, üresfejű vagy bolond, még mindig öröm lenne vele lenni, pusztán a testi szépsége nyújtotta esztétikai élvezet miatt. De a látszólag ártatlan, gyermetegen kék szemek mögött csodálatos, izgalmas értelem van: éber, éles, mérlegelő ész az, ami az égkék szemek mélyéről sugárzik. Ravasz és számító is. Tudatában vagyok ennek, nem bízom benne, gyanakszom rá, és óvakodom tőle. De azért az örömért, amit tőle kapok, mégse számítom fel neki.

Közel három éve dolgozik nálam. Valamivel több, mint egy éve vagyunk szeretők. Előléptetése a nyomozórészleg főnökévé teljesen véletlenül esett egybe egymás iránti érdeklődésünk kiteljesedésével. Mégis kissé kényelmetlennek érezheti helyzetét: szakmai jártasságával vagy személyes merészségével érdemelte ki jelenlegi státusát? Ez az ő gondja, nem az enyém.

Vajon hogyan érintik az ügyészségen keringő találgatások? Vajon zavarba hozzák-e? Megkérdőjelezi-e miattuk saját képességeit? Erről nem beszélünk; helyzete mulattat, de megértem. Végül is, a tizennégy év alatt környezetem minden egyes alkalommal ugyanígy találgatta előléptetésem okát.

Kapcsolatunkat nem lobogtatjuk, de nem is tagadjuk. Az én Irodámban soha, semmilyen módon nem utalnak rá.

Büszke vagyok az Irodám összetételére. Általánosan elismert tény, hogy csak a legjobbak dolgoznak nálam. Nem érdektelen szemügyre venni a nők helyzetét a nálam dolgozó ügyészek és nyomozók csapatában. Én vagyok az egyetlen irodafőnök, aki nyugodtan elutasíthat egy nőjelentkezőt, ha úgy érzem, nem teljesen alkalmas, nem a legjobb. Senki nem mutogathat rám ujjal, nem vádolhat diszkriminációval vagy az egyenlő esélyek elvének megsérté-sével.Én vagyok az egyetlen, aki valóban saját belátása szerint dönthet, amikor ki kell választani valakit; ezért vannak nálam csakis a legjobbak, a termés színe-java, azok a nők, akik fölényesen, megerőltetés nélkül győztek, akik a legjobbak voltak nemcsak a nők, hanem az összes pályázók között. Tudják ők is, tudom én is, tudja a többi beosztottam is, ez pedig elősegíti a zökkenőmentes, hatékonyabb csoportmunkát.

Egy munkanap keretei között többnyire képes vagyok rá, hogy Bobby Jonest hűvös, hivatali távolságtartással szemléljem.

A magánéletünkben teljesen más a helyzet. Az ágyban egyenrangúak vagyunk. Elbűvöl avval, hogy teljesen hiányzik belőle a hiúság. A testének nem szentel figyelmet; nem fut, nem kocog, nem csinál fekvőtámaszokat, nem súlyzózik. Azt mondja, a nyúlánkság és a jó egészség családi vonás, csakúgy, mint a sűrű haj, a kiváló látás és az ép fogak.

Nagyon keveset mesél rövid életű házasságáról, amelyet középiskolai szerelmével közvetlenül Vietnam előtt kötött. Nem sokból állt: hófehér menyasszony, repülőút Los

Angelesbe, néhány nap egy szállodában. Levelek: a lányéi csevegő, hírekkel, pletykákkal teletömve, az övéi mesterkéltek, óvatosak, homályosak. Hazatérés, nézeteltérések, csalódások, kiábrándultság, változások. Csendes válás.

Ő sem kutakodik az én halott házasságomban; csak információt cserélünk: iktasd, és felejtsd el.

Egyedül a szexnek megszállottja: ez az egyetlen fizikai tevékenység, állítja, ami érdekli és amihez ért. Ügyes, játékos, okos és figyelmes; vállalkozó kedvű és kísérletező, rejtélyes és izgató. Megtanított bizonyos játékokra, új technikákra. Tud meglepetést okozni, és visszaadja az önbizalmamat.

Illünk egymáshoz az ágyban.

Beszélt nyelvünket egyfajta precizitás jellemzi. Hiszen jogászok vagyunk, tehát óvakodunk attól, hogy nem kívánt elkötelezettséget vállaljunk. Soha nem mondjuk "szeretlek"; azt mondjuk "szeretem ezt": ezt, amit csináltál, amit csinálsz; ezért, amit most érzek; ezt a pillanatot; ezt az időt veled. Mintha pillanataink, az együtt töltött időnk el lenne választva személyünktől, elzárva valahol a távolban. Játékok. Játszunk.

Az ajtódörömbölésre Bobby megrázza a fejét, és az arcára húzott egy párnát: küldd el. Jhavi volt, izgatottan kiabált. Berobogott mellettem a nyitott ajtón. Átrohant a nappalin, egyenesen a televízióhoz, és bosszankodott, hogy nincs bekapcsolva.

- Istenem, Lynne, benne vagy a tévében! Miért nem veszed fel a Betamaxodra? Hol az az átkozott szerkentyű? - Megtalálta, és undorral tapasztalta, hogy a Casablanca van a videomagnóban. - Az isten szerelmére, Lynne, hogy nézhetsz ilyen giccses limonádét? Hé, Nebraska, nézd, Lynne van a tévében!

8.

Jameson Whitney Hale zavartan szakította félbe a Sanderalee Dawson ügy legújabb fejleményeiről tartott reggeli tájékoztatómat.

- Lynne? Lynne, magát láttam tegnap este a televízióban?

- Rövid részletet látott egy két-három éve készült műsorból. Sanderalee akkor éppen az igazságszolgáltatásnak esett neki, különös tekintettel a Kerületi Ügyészségre. A régi nóta: csak a feketék ellen emelnek vádat. A bevágott részben azzal vádolt, hogy fajirtási összeesküvésben veszek részt.

Mr. Hale rám pillantott az olvasószemüvege fölött, sötét szemöldökét meglepve vonta föl. - Te jó ég! Fajirtási összeesküvésben?

- A halálbüntetés híveként ki vagyok téve annak, hogy sok mindennek elneveznek. "Eszelős fajirtó" - "a feketék törvényes gyilkosa", Sanderalee Dawson jellemzett így.

- Igen, ezt hallottam. Egyáltalán miről volt szó? Úgy a felénél kapcsoltam be, az elejét nem láttam.

- Nos, mivel Sanderalee Dawson már negyedik napja van kómába, és mi semmi információt nem adunk a nyomozásról a műsoridejét valamivel ki kell tölteni, néhány nagyokos összetákolt egy félórát régi klipekből és műsorrészletekből. Azt;hiszem, azért, hogy megmutassák, milyen széles körből gyűjtött Ms. Dawson magának ellenségeket.

- Hm. Szóval maga most a nyilvánosság előtt Ms. Dawson egyik ismert ellenfele? Ha jól emlékszem, utolsó mondatait eléggé nyersen fogalmazta.

Az történt, hogy minél inkább igyekeztem higgadtan, érzelmektől mentesen ismertetni álláspontomat, Sanderalee Dawson annál inkább belelovalta magát a tanulatlan déli nigger-lány szerepébe. Végül, amikor arról beszéltem, hogy az elítélt gyilkos is élvezi a törvény legteljesebb védelmét, és hogy

a halálbüntetést csak különleges körülmények között, a legkirívóbb esetekben róják ki, közbevágott:

- És ha halott, akkor halott, igaz, aranyoskám, az a fekete, akit meg akarsz gyilkolni, igaz? És ki a franc törődik vele, hogy már megint kinyiffantottak egy feketét, igaz? - Legjobb alakítása volt a "csak egy néger kislány délről" szerepében; nagyon hatékonyan tudott így átgázolni a hozzá intézett szavakon. Egy darabig tűrtem, aztán felemeltem a kezemet, és nyersen félbeszakítottam: - Most a sztepp-táncos számát akarja előadni vagy a véleményemre kíváncsi? Beszélgetünk vagy operettelőadást tartunk? Mert a tánccipőmet nem hoztam magammal.

Ezt a részt hagyták benne, az előzmények nélkül. Kegyetlen némbernek hatottam a megbántott kislánnyal szemben, akit Sanderalee alakított.

Dolgoztak helyette odabent. Sanderalee stábja nem tétlenkedett. A klipekből összevágott műsorban minden egyes vendég szabályosan "nekiment" Sanderalee-nek. Bár a valóságban mindig ő hagyta el győztesen a csatateret, ebben a harmincperces "a mi Sanderalee-nknek, a mi bátor, szókimondó és tántoríthatatlan Sanderalee-nknek" szóló tiszteletadásban egymás után rontottunk neki, szidalmaztuk, így vagy úgy támadtuk.

- Igen, meglehetősen ízléstelen műsor volt, de pontosan egybevág a stílussal, amellyel a sajtó az ügyet tálalja. Váljon csak,, mielőtt elfelejtem... - Egy pillanatig mozdulatlanul állt, bólintott, cédulát vett elő egy halom papír alól, és átnyújtotta.

- Glori Nichols, nem ismerős a név? Körülbelül egy hónapja megkeresett bennünket a propagandaosztályon keresztül. Producer a tévében. Dokumentumműsorokat készít. Azt mondta, a Maysles-fivérek stílusában. Mond ez magának valamit?

- Nagyon jó dokumentaristák. Talán túl jók is. Nagyon közel tudnak férkőzni a témájukhoz. Benne élnek. Rémlik valami egy városi kórházról.

- Nos, egy hónapja elég röviden tárgyaltunk, akkor csak tolakodásnak tűnt. Ma reggel megint felhívott, tulajdonképpen annak a tegnap esti klipnek a hatására.

- Hm. És...?

- Három olyan nőről készít dokumentumfilmet, aki hagyományos férfiszakmában aratott sikereket. Idáig egy polgári járatokon repülő pilótanővel forgatott, meg egy asszonnyal, aki egy Wall Street-i tőzsdeügynökség három vezető pénzügyi tanácsadója közül az egyik. És... úgy érzi, maga jó lenne harmadiknak.

Levette a szemüvegét, és elgondolkozva veregette vele a tenyerét. Valami még nyomta a lelkét; ismertem Mr. Jameson Whitney Hale-t. Vártam. Intett, hogy üljek az egyik füles bőrfotelba, aztán az íróasztala szélének támaszkodva odahajolt hozzám.

- Lynne, ez szigorúan bizalmas. Hallgassa meg, aztán felejtse el. Egyelőre.

- Igen.

- Határozott ajánlatot kaptam a republikánusoktól, majdnem biztos, hogy garantálni tudják a konzervatívok támogatását. És, bár lehet, hogy furcsának tűnik, nagyszámú liberális szavazatra is biztosan számíthatok. Ez így csinos kis csomaggá áll össze.

- Az Egyesült Államok Szenátusa.

Sóhajtott, és feszülten elmosolyodott. - Az Egyesült Államok Szenátusa. És akkor itt van a maga ügye. Azt hiszem, hozzáláthatnánk, hogy megismertessük magát a közvéleménnyel. Az egyenjogúsági mozgalomban kifejtett tevékenysége, meg az egész államra kiterjedő nőszervezetek támogatása nagyon hasznos, de nekünk erre a kis túlnépesedett szigetre, Manhattanre kell koncentrálnunk. Ez a

Nichols nevű nő úgy tájékoztatott, hogy a filmet az egyik nagy televíziós hálózat számára készíti, a tervek szerint az ősz elején sugározzák majd. Ez rendkívül szerencsés időzítés lenne a maga számára. Addigra már a helyén lenne - hátrahajolt, és fejével az íróasztala mögötti székre bólintott -, és a neve legalább ismerősen csengene a kevésbé tájékozott választók fülében is, amikor novemberben a szavazócédulán találkoznak vele. Olyan nyilvánosságot kapna, amelyet megvásárolni lehetetlen.

- Ha pedig a körülmények szerencsés összejátszása révén ezt a Sanderalee Dawson ügyet sikerül a forgatás alatt megoldania, letartóztatással és vádemeléssel lezárnia, akkor azt hiszem; magától értetődő következtetés, hogy maga lesz nemének első képviselője, aki ebben a székben ül: New York állam első női kerületi ügyésze. - Hátralépett, és széles karmozdulattal mutatott a gazdagon díszített antik székre.

- Azt hittem, a bútor az öné, Mr. Hale. Magával viszi, amikor visszaköltözik Washingtonba, nem?

Odasétált a szék mögé, nagy kezét rátette a bonyolult faragványokra. - Ezt magának ajándékozom, kedvesem.

Egy röpke pillanatra elhallgattunk ki-ki a maga álmába merülve. Egyszerre sóhajtottunk fel, hiszen mindketten józan realisták vagyunk, és rátértünk a napi feladatokra.

Tájékoztattam, hol tartunk pillanatnyilag a nyomozásban. Mielőtt elhagytam a szobáját, emlékeztetett rá, hogy vegyem fel a kapcsolatot evvel a Ms. Glori Nichols-szal.

9.

Sanderalee Dawson mély kómában volt, és az orvosok nem óhajtottak nyilatkozni várható állapotáról, ha esetleg magához

tér. Nagyon veszélyes, nagyon súlyos sérüléseket szenvedett. Egyelőre nem volt mód az esetleges agykárosodás mérésére és értékelésére; lelki sérüléseit csak találgatni lehetett.

A mikrosebészek háromfős csapatának feje dr. David Cohen volt, egy magas, sudár termetű, halk szavú és meglepően jóhumorú férfi. Nem zavarták a kamerák, fesztelenül válaszolgatott a sajtótól kirendelt riporterek kérdéseire. Dr. Cohen néhány éve tett szert nemzetközi hírnévre, amikor egy londoni orvoskonferencián vett részt. Szerencsés véletlen volt, hogy az új mikrosebészeti eljárások szakértőjeként éppen a közelben tartózkodott, amikor a tágabb királyi család egyik tagját (a trón előtt végeláthatatlanul sorakozók egyikét, hiszen valami elképzelhetetlen katasztrófa esetleg megsemmisítheti Nagy-Britannia szűkebb uralkodó családját) különösen peches baleset érte, miközben megpróbált felnyergelni egy rúgós pónilovat. Fényképek készültek a gondterhelt dr. Cohenről, miközben bekísérték a hatalmas közkórház patinás magánszárnyába, ahol gyakran ápoltak sebesült fenségeket - rengeteg energia van bennük. A szóbeszéd vad történeteket terjesztett levágott végtagokról. Egy szenzációhajhász lapban még egy kishíján levágott fejről is szó esett. Egy órával a megérkezése után egy mosolygós, megkönnyebbült dr. Cohen került elő, hogy szembenézzen az újságírók hadával. A lényegre törő kérdéseket elegánsan hárította el jó fogadtatásra lelő kijelentésével: - Tudják jól, uraim, a becsület kötelez arra, hogy ne beszéljek a királyi család tagját ért semmiféle sérülésről. - Amikor elmondták neki, hogy a kiszivárgott hírek szerint egy leharapott és sikeresen visszaillesztett királyi hüvelykujjról van szó, dr. Cohen huncutul vállat vont, és felemelt hüvelykujjával jelezte a telitalálatot. A gesztus bejárta a világot. A brit etikett megsértése nélkül erősítette meg azt, amit az újságírók már amúgyis tudtak - ráadásul kapásból és jó stílusérzékkel.

Az általa kidolgozott eljárások specialistáinak zöme szerte a világon dr. Cohen neveltje volt. Az éjszaka kellős közepén gyakran konzultált telefonon, olykor pedig magánrepülőgépen vitték különböző távoli helyekre, Mexikótól Szaúd-Arábiáig, hogy felügyelje a levágott végtagok visszaillesztését.

- Ez az operáció nem volt különleges - mondta dr. Cohen az újságíróknak. - A páciens szerencséjére kezét gyorsan és előrelátóan biztonságba helyezték, és igen kedvező körülmény, hogy a leválasztás és a visszaültető műtét között minimális idő telt el.

Bemutatta a kollégáit: dr. Adam Waverlyt, egy túlsúlyos, bőbeszédű, bizarrul csúnya férfit, aki égett a vágytól, hogy beszámoljon Vietnamban szerzett sebészi tapasztalatairól, ami szerinte "csodálatos iskola volt minden sebész számára".

A csapat harmadik tagja dr. Frank Esposito volt. Fiatal, jóképű, eleven és fürge, kissé ingerült, feszült. A szó szoros értelmében eltaszigálta könyökével dr. Waverlyt a kamerák elől, majd keresztülfurakodott a tömegen, hogy egy kurtán odavetett kijelentés után elhagyja a sajtókonferenciát: - Nem nyilatkozom. Dr. Cohen és dr. Waverly már minden idetartozó információt megadott.

Dr. Cohen azzal a megállapítással zárta a tájékoztatót, hogy pillanatnyilag nem áll módjában nyilatkozni, milyen műtétekre lesz szükség a Sanderalee Dawsont ért kozmetikai károsodások orvoslására.

- Ez még további megfontolásra váró, különálló kérdés. Uraim, köszönöm.

Felemelt hüvelykujj és széles mosoly. Olyan hozzáértéssel, olyan profi módon viselkedett, mint egy sajtónak nyilatkozó filmsztár.

A New York Times háromrészes cikket közölt a Sanderalee Dawsont operáló három orvosról. A sajtó azonnal hősökké avatta őket, a New York Times-ban hetente megjelenő rejtvény

egyik kérdésére pedig Esposito-Cohen-Waverly volt a helyes válasz.

Nekünk, minden gyilkossági csoporthoz hasonlóan, az első és legfontosabb személy, akivel foglalkoznunk kellett, az áldozat, Sanderalee Dawson volt. Úgy döntöttem, hogy "a születéstől a halálig" terjedő nyomozást rendelek el előéletének felderítésére. Mintegy harminc percet töltöttem Wesley Copeland-dal, aki Greensboróba, Észak-Karolinába készült, hogy felkeresse Cullent, Sanderalee szülőhelyét.

Wesley Copeland Atlantában született és nevelkedett, három évet töltött Koreában, majd századosi rangban szerelt le, amit nagyon kevés fekete bőrű mondhatott el magáról. New Yorkba költözött, letette a járőrszolgálathoz szükséges közalkalmazotti vizsgát, leszolgálta a húsz évet, és elsőosztályú nyomozói nyugdíjjal vonult vissza, ebből pedig - ügyészi fizetésével együtt - könnyedén fizette a brooklyni villanegyedben lévő házát még terhelő jelzálogkölcsön hátralévő részleteit.

Mikor Wesley Copeland megpályázott egy állást a nyomozóalakulatomnál, első gondolatom az volt, hogy túlságosan képzett. Kriminológiából doktorált a John Jay Bűnügyi Igazságszolgáltatási Főiskolán, jogi végzettségét a New York-i Egyetemen szerezte. Többnyire éjszaka tanult. Őszintén megmondta, hogy nem akar többet, mint két év tapasztalatgyűjtést, mielőtt tervei szerint magánpraxisba kezd. Úgy véltem, szerencsénk, hogy részt vesz az alakulat munkájában: Ismét valaki, aki a legjobbak legjobbika.

Wes egyik legnagyszerűbb tulajdonsága az a déliekre jellemző könnyedség, ahogy az információhoz hozzájut. Jól tud hallgatni, így az emberek többet mondanak el neki, mint amennyit akarnának. Jelentéseit úgy lehet olvasni, mint a novellát: hús-vér embereket jelenítenek meg. Megnyugtatott, hogy otthon fogja magát érezni Észak-Karolinában.

- Van annyi eszem - mondta széles, bölcs mosollyal -, hogy ne hosszú, lila Cadillac-kel érkezzem Cullen-ba. Az senkinek nem tetszene, se a fehéreknek, se a feketéknek. Épp csak átutazom a városon, és gondoltam, megkeresem a nagymami sírját, akiről annyit hallottam már életemben, pedig nem is ismertem. Az öregek imádnak mesélni a régi szép időkről. Sanderalee Dawsonról és a családjáról is sokat fognak tudni.

Végigvettük azokat, akik potenciális gyilkosként elsőre szóba jöhettek: volt férje éppen Ausztráliában forgat dokumentumfilmet a bennszülöttekről. Az a pár férfi, akinek társaságában időnként látni lehetett, igazolható alibivel rendelkezett.

Azok között, akik betelepedtek a kórházba "virrasztani", némi bonyodalom támadt, amikor a háromfős önjelölt PFSZ-es díszőrségnek tettlegesen nézeteltérése támadt a tévésekkel. Az egyik díszőr kést rántott, és "fenyegető magatartást tanúsított". Egy másik 357-es Magnumot viselt, lazán az övébe dugva. A rendőrség közbelépett, mindenkit lefegyvereztek. Akinél fegyvert találtak, bevitték az őrszobára. Részrehajlást és cionista összeesküvést emlegettek. Dr. Morris - az, aki neveléstudományból doktorált - kisebb hadseregnyi polgárjogi harcossal jelent meg, feketék, fehérek egyaránt voltak közöttük, és ők is kivették a részüket a felfordulásból. Hívatlanul a helyszínre érkezett a Zsidó Védelmi Liga néhány hőse, és plakátokat lóbálva jelszavakat kezdtek kántálni az őrszoba előtt. Amikor felszólították őket a távozásra, nem engedelmeskedtek. Mihelyt őket is őrizetbe vették, szemtől-szembe a PFSZ-es harcosokkal, az őrszoba átalakult a Golan-fennsíkká. Mindkét részről dühös tömegben érkezett az erősítés - felgerjedt arabok és sértődött zsidók. A televízióhíradó felvételeiből nehéz volt megállapítani, hogy ki kivel mit csinál, de a fasiszta rendőrséget mindenki elítélte.

Embereim módszeresen rágták át magukat Sanderalee ismerőseinek végtelennek tűnő listáján, megpróbálták percnyi

pontossággal rekonstruálni, mit csinált a támadás estéjén, attól kezdve, hogy a stúdió kocsija hazavitte, addig, míg Timothy Doyle és a két egyenruhás megtalálta.

Bár számtalan férfival, feketével és fehérrel mutatkozott nyilvánosan, a vacsorák, diszkó-kirándulások, színházi programok és összejöveteleken való részvételei zöme így vagy úgy a munkájával volt kapcsolatban. Mióta házassága a franciával felbomlott, senki nem tudott arról, hogy Sanderaleenek bármilyen személyes köze lett volna fehér férfihoz. Más dolog volt a nyilvánosság előtt mutatkozni egy fehér férfival; a magánéletében, úgy tűnt, ez már a múlté.

Az egyetlen férfi, akivel közel egy éve tartós kapcsolatot tartott fenn, dr. Morris volt, róla pedig aligha lehet állítani, hogy fehér bőrű.

Mutattunk néhány futócipő-katalógust egyetlen térdtől lefelé hiteles szemtanúnknak, de Timothy Doyle határozottan a fejét rázta minden megmutatott képre: - Nem, nem, egyik se emlékeztet arra a különleges, sötétkék, furán "más" futócipőre, amit az a Sanderalee társaságában lévő férfi viselt akkor este. - Bobby Jones taklálkozót beszélt meg egy szívspecialistával, aki könyvet írt a futásról, meg egy ortopédussal, aki ennek az új területnek, a "futók problémáinak" szakértője volt, azzal, hogy talán ők majd elő tudnak állni a keresett cipőfajtával.

Közben foglalkoznunk kellett a vallomásra jelentkezőkkel is: azokkal a holdkóros alakokkal, akiknek mélyen gyökerező igényük, hogy vérfagyasztó részletességgel írják le mindazt a szörnyűséget, amit ők az aktuális újságcímekben szereplő áldozattal műveltek. Hármat közülük nagyon gyorsan elszállítottak a Bellevue-be. A negyedik több volt, mint kissé morbid. Gondosan becsomagolt, erőteljesen oszlásnak indult bal lábfejet hozott magával - azt állította, hogy egy nő lábáról csapta le. Lehet, hogy Ms. Dawsoné? Átadtuk Barrow embereinek.

* * *

Sanderalee éjszakai műsoridejét véget nem érő eszmecserékkel töltötték ki arról, mi történt vele, mi történik az ügyben most, és ki lehet a háttérben. Egy kerekasztal-beszélgetésen, amelyet egy zsenge korú fekete lelkész és pacifista értelmiségi vezetett, dr. Regg Morris ragadta magához a szót, a széphangú, villogó szemű sajtóbajnok, Sanderalee kísérője a PFSZ-lovagok közé tett útján, aki legjobban szereti, és bosszút fog állni érte.

- Nem kevesebbről van szó, mint cionista kísérletről Ms. Dawson elhallgattatására - közölte velünk gyorsan, lélegzetvételnyi szünetet sem tartva -, s általa a harmadik világ békeszerető népeinek elhallgattatására, az izraeli elvetemültség és gonoszság elszabadulásáról, gyűlöletéről van szó, egy nép újonnan kikiálltott szószólójával szemben, akit ez a nép megszeretett, akire számít, akinek hangja a világ lelkiismeretéhez szól, és e gondosan kitervelt cselekedet tetteseinek - csak hadart, hadart, úgy tűnt, lélegzetet sem vesz -, tudniuk kell, tudniuk kell, hogy az erőszak erőszakot, az agresszió agressziót, a pusztítás pusztítást, a támadás támadást szül. A PFSZ e gyönyörű, tiszta asszony ideiglenesen elhallgató hangjának harci eszköze. Váljon még egy percig, tiszteletes, - (ez a kerekasztal gyámoltalan "műsorvezetőjének" szólt, aki kétségbeesetten igyekezett közbeszólni) csak váljon, lesz még lehetősége prédikálni a cionisták sugallta keresztény propagandát, hogy "ne üss vissza, fordítsd oda a másik arcodat". Sanderalee Dawsonnak má' nincs arca, nem bírja odatartani, testvér, émmeg itt száradjak el, ha odafordítom az enyimet, ammá biztos, öregem, az hétszentség.

New Yorkban született, angoltanár anya, ügyvéd apa nevelte, a Columbiára járt egyetemre, de dr. Morris is "haza tud menni délre", ha a célja így kívánja.

Az elszörnyedt producerek - zömmel zsidók - rémülten tapasztalták, micsoda szenvedélyeket szabadítottak el. Másnap estére tudós eszmecserét szerveztek pszichológusok és pszichiáterek között arról, hogy miféle lelki beállítottság indíthat valakit ennyire kegyetlen, iszonyatos támadásra egy olyan nő ellen, mint Sanderalee Dawson. Nem a megfelelő vendégeket ültették össze, a nők a végén soviniszta disznónak titulálták férfi kollégáikat. A férfiak megőrizték gúnyos fölényüket, és a leginkább nagyszájú társuknak adtak igazat, aki kijelentette: - Maguknak nőknek, egytől egyig jót tenne egy kis terápia, akkor kiderülne, mi az oka férfiakkal szembeni, lármás gyűlöletüknek. Jusson eszükbe: a leszbikusokat csinálják, nem annak születnek.

Másnap este a producerek úgy döntöttek, hogy egy régi filmet tesznek műsorra. De a nézettségük nem lett magasabb, és elképesztő sajtóvisszhangot kaptak. Egy aranybánya volt a lábuk alatt, csak nem tudták eldönteni, hogyan aknázzák ki.

Két levélbomba érkezett a Zsidó Jótékonysági Szervezetek Szövetségének irodájába. Az egyik letépte egy idős, fekete bőrű adminisztrátornő jobb kezének ujjait, a szeme is megsérült, mert eltörött a szemüvege. A második bomba döglött volt.

Nagy doboz mézcukorkát küldtek az Egyesült Arab Köztársaság Egyesült Államok-beli képviselőjének New York-i lakására. A "Tizek Soha Többé Bizottságának" figyelmeztető telefonhívására a házat ellepték a bombaelhárítási csoport ólommellénybe öltözött nyomozói, az utcát pedig, a ház előtt, lefátyolozott nők és sötétszemű gyerekek serege. De a bomba inkább vinnyogva, mint robbanással sült el.

A hatkor és tizenegykor sugárzott tévéhíradók mindenre felfigyeltek, és mindenről beszámoltak, amit csak kapcsolatba lehetett hozni a Sanderalee Dawson elleni merénylettel. Nem szűntek a találgatások, elméletek, vélemények, a felháborodás, a legkülönbözőbb felekezetek képviselő vallási vezetők

nyugalomra intő felhívásai; néha rejtett célzás hangzott el, hogy további bajok várhatók. A műholdas adásoknak köszönhetően világszerte foglalkoztak a témával; tengerentúli barátaink és szövetségeseink remekül szórakoztak, miközben arra a kérdésre kerestek választ, hogy milyen sors vár az Egyesült Államok olyan polgáraira, akiknek van bátorságuk kiállni a nyilvánosság elé, és szót emelni egy népszerűtlen politikai ügy mellett. Az "összeesküvés" szótól visszhangzott a levegő.

Felhívtam a kórházat, és megérdeklődtem Lucy Capellától, mi a helyzet. Sanderalee Dawson mély, műszerekkel gondosan ellenőrzött kómában volt. Állapota se nem javult, se nem romlott, az életjelek egyenletesek voltak. Az intenzív osztályon feküdt, ágya mellett a nap huszonnégy órájában rendőr teljesített szolgálatot. Várva a legcsekélyebb szóra. Pillanatnyilag még egy hangnak is örültünk volna.

A rendes kórházi személyzeten kívül éjjel-nappal külön ápolónők vigyáztak rá.

Éjjel-nappal egyenruhás rendőr őrködött az intenzív osztályhoz közvetlenül csatlakozó orvosi szobánál. Egyenruhás rendőrt rendeltek ki az ötödik emelet ellenőrzésére, ahol az intenzív osztály volt. Az volt a feladat, hogy mindenkit, aki indokolatlanul tartózkodik a folyosón, megállítson, kikérdezzen és igazoltasson. Felelős volt a közeli lépcsőházért, liftekért és szobákért.

A kórház alkalmazottai pontos listát vezettek az intenzív osztályra be- és kilépő személyekről. Csak a kórház illetékesei és a rendőrség által előzetesen ellenőrzött orvosokat és ápolókat engedték be. Pillanatnyilag nem volt más beteg az intenzív osztályon, bár abban mindenki egyetértett, hogy szükség esetén, ha máshol nincs hely, gondos ellenőrzés után mást is elhelyezhetnek a szobában. Szigorú szabályok betartásával.

Jim Barrow is, én is - csakúgy, mint a rendőrparancsnok és New York City polgármestere - ragaszkodtunk annak az alapfeltételnek a biztosításához, hogy senki, de senki illetéktelen ne juthasson be Sanderalee Dawsonhoz. Egyik emberem letartóztatott egy híres riportert, aki ötven dollárt fizetett egy felmosórongyért meg egy vödörért, és magának dúdolgatva, serényen törölgetve a padlót, sikerült háttal belopakodnia a szobába, míg meg nem botlott a felmosóvödrében, és el nem vágódott, egyenesen a fényképezőgépére, az pedig villant egyet, és megörökítette a fotós riadt képét. De a röpke pillantás is elég volt neki ahhoz, hogy hosszú cikket kanyarítson állandó rovatába: "Az intenzív osztály belülről: Sanderalee Dawsont műszerek tartják életben".

Információja téves volt, Sanderalee erős életjeleket mutatott, saját erejéből élt, és szőlőcukron, vitaminokon meg némi véralvadásgátlón kívül mást nem kapott. Mélyen, nagyon mélyen a kómában már kezdett megmoccanni.

Majdnem egy tucat emberem szentelte idejét kizárólag ennek a nyomozásnak, együttműködve a rendőrségi nyomozókkal. Átfutottam a jelentések egyre magasabbra emelkedő kupacán: semmi új, semmi, amit még ne tudtam volna.

Üzenetet hagytam az irodatitkárnál, hol leszek elérhető. Sanderalee Dawson telefonszámát adtam meg. Úgy gondoltam, itt az ideje, hogy újból felkeressem a lakást a Holcroft Hallban, nyugodtabb, rendezettebb körülmények között.

10.

Soha nem volt különösebb bajom a New York-i földalattival. Viszonylag kényelmes és olcsó módja a közlekedésnek. Soha nem raboltak ki, soha nem löktek a sínekre, soha nem voltam tanúja a tülekedésnél erőszakosabb jelenetnek.

Mégis, lassan gyűlő haragot és csalódott tehetetlenséget éreztem, ahogy a spray-vel festett, torz falfirkákból áradó szennyes agressziót tanulmányoztam. Néhány éve egy híres író, aki igazán jobban meggondolhatta volna, "népművészetnek" nevezte. Nekem a pusztítók nemzedékének zabolátlan dühével és megvetésével kitöltött űrt jelenti.

Jólesett a Columbus Circle-nél rámtörő kavargó szél. Kicsit poros, kicsit koszos, nagyon kicsit harapós hideg levegő, kicsit csípte a szememet, de az ég tiszta kék volt délután fél ötkor ezen a március eleji napon, és egy nap, amikor derült az égbolt, már eleve nem lehet teljesen rossz.

Úgy tűnt nekem, mintha kábítószerkereskedők szállták volna meg a padokat a Central Park bejáratánál, de ez csak feltételes reflex volt. Lehet, hogy csupán energiától duzzadó fickók voltak, ezért ugráltak föl állandóan, tekintgettek körbe, pillantottak hátra, "ráztak kezet" számos járókelővel futó találkozások során. Ha az ember elég közel menne, valószínűleg a szöveget is hallaná: Mi kell? Fű? Ko-kó? Kolumbiai, jamaikai, hawai? Mondd, és megkapod. Csakis a legjobbat, haver, hisz holnap is itt kell lennem, nem igaz? Nem verlek át, világos?

Néhány alaposan bebugyolált idősebb hölgy lerakta dagadt bevásárló szatyrát a földre, és kukoricát szórt a mocskos galamboknak.

A Columbus Circle széles ívén túl a Central Park déli része egészen más világ: előkelő szállodák, első emeleti éttermeik hatalmas ablakából nagyszerű kilátással a parkra; körös-körül lakóházak tornyosulnak, lakói úgy megszokták a sofőr vezette limuzinokat, mint mások azt, hogy busszal járnak.

A hideg szél ellen védekezve feltűrtem a kabátom gallérját. Kezdtem bánni, hogy nem választottam egyenesebb utat a Holcroft Hallba. Tudtam, igyekszem elodázni a dolgot, és nem égek a vágytól, hogy bezárkózzam Sanderalee Dawson lakásába.

Inkább átsétáltam az Ötödik sugárútra; a szél elcsitult, az eget narancsszín felhőpászták borították, és velem szemben ott csillogtak a F. A. O. Schwarz kirakatai, az Ötvennyolcadik utca fő nevezetessége. A kitömött állatok fantasztikus választékát több felnőtt bámulta, mint gyerek. Végignéztem az oroszlánok, leopárdok, majmok, tevék meg fókák tömegén, és megláttam őt: a hat láb magas zsiráfot, hosszú, fekete szempillákkal, csillogó zöld üvegszemmel és szemérmes, de mindentudó mosollyal. Volt benne valami nagyon vonzó, nagyon bizarr, nagyon különleges. Talán a negyvenedik születésnapomra. Talán ha megválasztanak kerületi ügyésznek. Természetesen titokban veszem meg, a sötétség leple alatt. Álldogáltam, és azon tűnődtem, vajon hogy viszem haza.

Elindultam az Ötödiken, az Ötvenhetedik utcánál jobbra fordultam. Nagy kört írtam le. Át a Hatodik sugárúton a Hetedikre, még egyszer jobbra fordultam, gyors pillantást vetettem a művészgalériák plakátjaira, elmentem a Carnegie Hall mellett, tovább északnak, a Hetedik sugárút és az Ötvennyolcadik utca sarkán lévő Holcroft Hall felé. Ha egyenesen jövök a metróállomástól, körülbelül három perc alatt ideérek. De nem siettem különösebben.

A Holcroft Hall egyike azoknak a sötétszürke, történelmi épületeknek, amelyekről a legtöbb New York-i soha nem hallott, még azok sem, akik esetleg a szemközti irodaházakban dolgoznak. Annyira megsötétedett, annyira beleszürkült környezetébe, hogy szinte láthatatlan. Az 1920-as években épült, tizenöt szintes gótikus borzalom. A fekete koszréteg, az évek alatt lerakódott városi szenny alatt meséskönyvnek beillő homlokzat rejlik, dülledt szemű, gonoszul nyelvüket öltögető sárkányok, álnok tekintetű kerubok, meggörbült angyalok és lovagok, címerek fölött keresztbe tett kardok, elszórt latin jeligék. Az épületen hemzsegnek az ördögök meg a sárkányok, a napok, holdak, álmosan ártatlan képű, pikkelyes csúszómászók. Amikor az ember látása elég élessé válik, hogy meg tudja különböztetni a változatos figurákat, az a benyomása támad, hogy az épület valami különös módon szuggesztív, enyhén szexuális tevékenységtől lüktet. Vagy nem. Semmi sincs egyértelműen megjelenítve.

Mr. Timothy Doyle, amikor bejött az irodába végleges tanúvallomását aláírni, úgy mondta el, mire figyeljek, mintha titkot árult volna el, amelyet nem sok embernek fed fel. Különleges épület, mondta, nem reklámozzuk.

A húszas évek normái szerint fényűző épület volt, magas mennyezetű, óriási szobákkal. Multimilliomosok építették, mert biztosítani akarták maguknak a városi lakás nyújtotta kényelmet, hogy ne kelljen naponta hazatérniük Darienbe vagy Kings Pointba, az udvarházaikba. Nem közösségi használatra, hanem a kiválasztottak egy csoportjának gyönyörűségére épült. Eredetileg a tizennégy tulajdonos mindegyike egy egész emeletet vásárolt meg - a földszinti előcsarnok közös tulajdon volt.

A gazdasági változások, a közösségi és egyéni szerencse forgandósága, a háború és konfliktusok, a megváltozott életmód, a társadalom szerkezetének átalakulása mellett a Holcroft Hall belseje is sokat módosult, bár a külső

homlokzathoz nem nyúltak. A hatalmas lakásokat átépítették, felosztották; konyhákat, fürdőszobákat építettek, új bej ártókat nyitottak.

A kisebb lakásokat aztán csöndben, nagy körültekintéssel és jó sok pénzért adták el.

Egyetlen lakosztály maradt - egy egész emelet, a hetedik - rejtélyes módon érintetlenül. Mind a tizennégy szobát és a - személyzeti helyiségeket is tisztán, kitakarítva tartották, az évek folyamán néhány új felszerelési tárggyal, televízióval, sztereóval, olykor egy-egy bútordarab cseréjével korszerűsítették, de egyébként érintetlenül hagyták. Még Timothy Doyle sem tudott - vagy nem akart beszélni - a tulajdonosokról. Időnként a lakásban tartózkodtak, de semmi mást nem lehetett megtudni róluk. Kivéve azt, hogy a lakásuk kétségtelenül üres volt 1979. március 6-án, kedden éjjel, amikor közvetlenül fölötte a Sanderalee Dawson elleni borzalmas támadás lejátszódott.

A lakások elrendezése minden emeleten más volt. Voltak emeletek, ahol csak két nagy lakás volt, egy nyolcszobás meg egy hatszobás. A másik emelet sokkal kisebb lakásokra volt osztva: egy szoba, konyha, fürdőszoba; vagy két hálószoba és nappali; mindegyik más, mindegyiket a tulajdonos igényei szerint alakították ki. Sanderalee Dawson körülbelül két éve vette nagy, ötszobás lakását. A két kisebb hálószobából alakította ki azt a fényűző fürdőszobát, amit Jim Barrow mutatott meg nekem, amikor először jártam a lakásban. A szemközti hatszobás lakásnak és Sanderalee lakásának nem voltak közös falai. A szomszédos háromszobás lakás hálószobájának fala és Sanderalee hálószobájának fala közös volt. A tulajdonosok, egy filmsztár és filmproducer meg a felesége Európában voltak. Néha kölcsönadták lakásukat a menedzserüknek, de ő január óta a nyugati parton tartózkodott.

A hatszobás lakás tulajdonosai Floridában voltak a birtokukon.

Sanderalee Dawson majdnem tökéletesen elszigetelt lakásba ért haza. Részben fölötte két kisebb lakás helyezkedett el. Az egyiket egy híres iparmágnás rendkívül tehetséges zongorista lánya bérelte a híres karmestertől, aki éppen turnézott, és aki ilyenkor kiadta a lakását a közeli Carnegie Hall hallgatóinak vagy tanárainak. A fiatal nő otthon volt, aludt a hálószobájában, amely sehol nem érintkezett Sanderalee lakásával. A másik lakás bérlője író volt, és legújabb bestsellerével éppen felolvasó-körúton járt. A zongoristának kulcsa volt a lakáshoz, hogy hetente kétszer megöntözze a növényeket.

A szolgálatot teljesítő portás, korántsem olyan kedves és intelligens, mint Timothy Doyle, sietett vissza, hogy folytassa a beszélgetést a lakás őrizetére továbbra is kirendelt nyomozóval.

- Olyanokat mesélt nekem szexuális bűntényekről, hogy az ember el se hinné. Bocsánat, kisaszony, azt hiszem, maga nem botránkozna meg, maga is olyan rendőrféle, ugye?

Megköszöntem, de elutasítottam ajánlkozását, hogy majd "őrt áll" az ajtó előtt. Biztosítottam, hogy nem félek, és minden rendben lesz.

Nem volt igaz. Féltem. Abban a pillanatban, hogy beléptem a sötétbarna előszobába, és háttal nekitámaszkodtam az ajtónak, már hallottam is a portás súlyos lépéseit távolodni, és ahogy a nyikorgó, vén lift elhagyta az emeletet, a gyomrom mélyén éreztem a félelmet. Két mély lélegzetet vettem, és körülnéztem az előtérben. Nem volt olyan kicsi, amilyenre emlékeztem. Akkor hajnalban nagyon zsúfolt volt, tele rendőrökkel, technikusokkal, a borzalom friss bizonyítékaival. Jól kihasznált tér volt: a derékmagasságú keskeny szekrények fölött könyvespolcok futottak a mennyezetig. Megtömve

könyvekkel: igazi könyvespolcok voltak, nem dísznek, csecsebecsének szolgáltak.

Sanderalee komoly olvasó volt. A klasszikusokon lászott, hogy gyakran forgatták őket. Válogatott verseskötetei voltak: keménykötésű egyetemi kézikönyvek, néhány modern puhaborítós kötet. A könyvek meghatározott rendben sorakoztak a polcokon, neki is láttam, hogy felderítsem: történelem - ókori, európai, amerikai; háborúk - régen és az újabb korban; angol regények - tizennyolcadik és tizenkilencedik századiak. Egy polc fényképezéssel kapcsolatos irodalom. Lakberendezési kalauzok, egy halom drága lakberendezési magazin. Bestsellerek jókora gyűjteménye, szépirodalom, publicisztika egyformán. Egy polcon tévéjátékok, puhakötésű forgatókönyvek. Egy Polaroid-fényképekkel teli album. Azt majd később megnézem.

Amikor az imént felkattintottam a főkapcsolót az előszobában, az egész lakást elárasztotta az asztali lámpákból, süllyesztett spotokból, mennyezeti világítótestekből áradó fény.

Sanderalee bejárónője tegnap szabad jelzést kapott, hogy fogadjon fel egy csapat takarítót. Itt voltak, mindent lesikáltak, ledörzsöltek és felmostak, kifehérítettek és fertőtlenítettek. A falakat tisztára súrolták: a bútorok egész tisztességesen néztek ki, ha az ember nem nézte meg közelebbről, és nem emlékezett rá, hol gyűlt össze rajtuk a vér. Jó munkát végeztek, de úgy gondoltam, ha Sanderalee valaha is visszajön ide, mindent kidob, és új lakberendezőt kerít magának.

Azt hiszem, Sanderalee helyében én, ha életben maradnék, itthagynám ezt a helyet, és mindent újrakezdenék. Valahol innen nagyon messze.

Mert valami még itt ólálkodott a szobában, itt volt a levegőben, itt bujkált a sarkokban. Éreztem, hogyan történt. Láttam magam előtt, ahogy Sanderalee átszáguld az egyik

helyiségből a másikba, át a drága, gombaszín szőnyegen, nekirohan a falaknak, bútorokba ütközik, asztalokat, lámpákat borogat. Vajon fölkapott-e egy párnát vagy bármit, hogy megpróbálja visszaverni a támadást: Igen, az egyszarvú szobrocskáját. A hat hüvelyk hosszú, valódi ezüst egyszarvút, a vérfoltos szarvút. Nagyon valószínű, hogy sikerült támadóján szúrt sebet ejtenie. Nem lehettünk biztosak: a vércsoport - B pozitív - egyezett Sanderalee vércsoportjával. Ami csúnya kitolás velünk. Az egész világon az emberek mindössze tíz százalékának van B pozitív típusú vére: Sanderalee és támadója ebbe a csoportba tartozik. Ahogy én is, Sanderalee asztrológiai ikertestvére.

Vajon a gyenge, védekező döfés, a szarv apró szúrása tovább fokozta a féfi tébolyát? Az egyszarvú mágikus, mesebeli teremtmény, a hiedelmek szerint csodálatos, nagyszerű események előhírnöke. Vajon ez a szúrás hajszolta még mélyebb, eszelős őrületbe: adatta kezébe a bárdot a konyhában?

A konyha olyan volt, mint egy tudományos-fantasztikus film díszlete: hideg, merev, steril. Kórházi tisztaságú, funkcionális; hidegfehér kerámiapadló, fehér falak, rozsdamentes acélszerelvények. Sehol egy szikra szín vagy melegség. Ezért hatott a vér olyan sokkolóan: a gazdagon szétáradó szín ebben a jeges, makulátlan helyiségben. Talán valami gyerekkori álom ez a szögletes, spártai terem?

Bementem Sanderalee hálójába, az egyetlen olyan szobába az előszobán kívül, amelyben volt valami melegség, valami egyéni jelleg. Ide a hálóba nem vonszolta őt magával a férfi. Ide egyedül jött, és a szobán átvágva abba a bolondos hollywoodi fürdőszobába ment, hogy kezet mosson, leöblítse a vért.

Itt volt a babagyűjtemény, üresen csillogó gombszemek, merev kis karok, dermedt ujjacskák, drága ruhába öltöztetett apróságok. A kitömött játékok nem drágák, hanem öregek,

dédelgetéstől nyűttek voltak, és a múltból maradtak itt. Ujjaimmal megérintettem a parfümös üvegeket, amelyek az üveglappal fedett öltözőasztalon sorakoztak, és közelebb hajoltam, hogy jobban lássam a lap alá csúsztatott fényképeket. Felkattintottam a lámpát; régi fényképek voltak. Idős emberek, gyerekek, elmosódott arcok; egy magas, nyurga lányka merev, feszült, összefont karú, hegyes könyökű képe, maga elé meredő tekintete. Sanderalee tíz-tizenkét évesen? Aztán megint ő, ezúttal többi gyerek félig eltakarja, a kezét pedig az előtte ülő öregasszony vállán nyugtatja. Semmit nem lehetett tisztán látni, minden annyira életlen, homályos volt. Pillanatfelvételek a múltból. Vajon milyen gyerek lehetett? Határozottan szomorúságot árasztott.

Visszamentem a nappaliba. Csöndben, mozdulatlanul álltam, megpróbáltam magamba szívni a csöndet, áthatolni a csöndön, eljutni ahhoz a gyötrelemmel teli sikolyig, amely betölthette ezt a szobát. Nem akartam elfelejteni ezt a szobát... és a konyhát se. Emlékezetembe akartam vésni a konyha hangulatát: a végletes hidegséget és elszigeteltséget, amelyben Sanderalee ottmaradt.

Annyira, hogy fel tudjam idézni az esküdtszéknek: hogy kényszerítsem őket, ugyanazt érezzék, amit Sanderalee érzett ebben a lakásban. Hogy az én közvetítésemmel ez a bűntett ugyanolyan hatással legyen rájuk.

Amikor megszólalt a telefon, majdnem kiugrottam a cipőmből. Váratlanul ért a hangos, éles csörgés. Mint egy sikoltás.

- Tessék, Jacobi.

- Itt Jones. Idehallgass, nem tudsz kölcsönkérni valami futószerelést attól a törpe szomszédodtól? Van egy egész éjjel nyitvatartó, érdekes hely, szeretném, ha eljönnél velem oda ma este terepszemlét tartani.

- Futószerelésben egy éjszakai helyre? Mi ez, Bobby Jones, csak nem egzotikus éjszakai életed titka?

- Lehet. Csak tarts velem, főnök, és megismered a világot.

- Hánykor?

- Kilenckor érted megyek. Aztán majd visszamegyünk hozzád. Péntek van, főnök. Holnap lustálkodhatunk... jó?

- Majd meglátjuk, milyen lesz a holnap a ma éjszaka után.

Az előszobában minden lámpát leoltottam a főkapcsolóval.

Nem tudom, miért, de ahogy ott álltam a süketen csendes, szuroksötét előszobában, nagyon halkan megszólítottam, elsuttogtam a nevét.

- Sanderalee?

Később megtudtam, hogy hozzávetőleg ugyanebben a pillanatban mondta ki az első érthető szavait: Segíts nekem!

MÁSODIK RÉSZ
A VÁD

11.

Egyforma sötétkék kocogószerelést öltöttünk: összeillő pár, az egészséges életmód megszállotjai. Bobby Jones-nak még egy pár igazi futócipőt is sikerült szereznie. Fejét csóválta elnyűtt, ócska tornacipőm láttán. Mihelyt kiszálltunk a taxiból, Bobby Jones elkezdett helyben futni, izmos testét nyújtóztatta, vállával körzött, karját hajlítgatta. Szenzációsan nézett ki, legszívesebben visszaültem volna a taxiba, és hazavittem volna.

Azonban zokszó nélkül vele tartottam, hiszen ajándékot hozott nekem: egy Luciano Pavarotti próbáról készült képekből összeállított, puhakötésű, nagyméretű fotóalbumot. A százötven oldalon feltárult az énekes bája, kínja, öröme, kimerültsége, játékossága, érzékenysége és robusztussága, kisfiús lénye, szexuális vonzereje. Mindent észrevett, mindent megörökített a szépséges hang kivételével: egyik hangulatot a másik után jelenítette meg. A fotóművész Alan Greco volt - az, aki a Sanderalee-sorozatot készítette. Bobby Jones megígérte, hogy a fényképész autogramjával térhetek haza, ő írta a könyv mély érzékenységéről árulkodó kísérőszövegét is.

A kocsma a Kocogóbár nevet viselte. Nagyon aranyos volt. Ha valamit utálok ebben a világban, akkor az aranyos dolgokat. Elismerem, meglehetősen eredeti vállalkozás volt, olyan, amit New Yorkban nehéz sikerre vinni. Két világosan elkülönülő helyiségből állt. Az első termet az egészséges

étkezésnek szentelték, hosszú önkiszolgáló pulton saláták, különböző magvakból készült fogások, joghurtok, sajtok kellették magukat. A szokatlanabb ételek mellett kézzel írott ismertetés. Csak ásványvizet, gyümölcsökből és zöldségekből facsart leveket szolgáltak fel. Minden garantáltan egészséges, kiszámított kalóriatartalommal. A tisztaság, a frissesség légköre hatotta át a helyiséget. Akár egy szappanreklám is lehetett volna a tévében, ahogy a két séf a csodálatos, természetes, gyorsan készülő és meglepő fogásokra szóló rendeléseket fogadta. Az asztaloknál csillogó szemű, karcsú, rózsás arcú fiatal srácok szolgáltak fel. Mindenhol Tilos a dohányzás feliratok, a falakra környezetszennyezéstől megkímélt, dimbes-dombos táj, kék égbolt volt festve. Az én szememben a vendégkör csupa sovány, elnyúzott, kiéhezett, mérges, izzadt, sértődött képű emberből állt, akik egy-egy korty ivólével kapkodták be vitamintablettáikat, miközben a megtett mérföldek számát hasonlítgatták össze a többi futóéval. Össze nem illő, izzadtságfoltos ruhadarabokat viseltek, úgy festettek, mintha összeláncolt rabokról lopkodták volna le őket. Idegesnek, feszültnek látszottak, készen arra, hogy az első szóra nekirohanjanak a világnak.

A terem hátsó falába vágott boltív vezetett a másik részbe. Félre kellett tolni a millió, zsinórra fűzött, kristályosan átlátszó üveggyöngyöt, és az ember a Harmadik sugárút környékére jellmező helyen találta magát. Csak persze ez itt az Ötvenhatodik utcában volt, a Broadway-től nyugatra. Kisebb volt, mint az első terem, sötétebb, füstös, tele divatterve-zők-kreálta szerelésekbe öltözött, ragyogó fiatal férfiakkal és nőkkel. Divatszfnek, elegancia; idebenn nem voltak tréningruhás krapekok. Ide szórakozásból járt az a társaság, amelyik elhatározta, "csináljunk úgy, mintha komolyan vennénk ezt a futás-kocogás-egészséges élet-bulit". Legalább öltözzünk fel, hogy megmutassuk, tudjuk, mi a dörgés mostanában. Itt nehéz söröskorsókból és karcsú, talpas

borospoharakból ittak, vastag, véres húsokat faltak majonézes körítéssel. Cigarettáztak, füvet vagy hasist szívtak. Lazábbak, nyugodtabbak, és valószínűleg sokkal egészségesebbek voltak, mint az első terem vendégei. Legalábbis én így láttam.

- A show business-ből sokan beugranak ide munka után, zenészek, szőlészek, satöbbi. Jó kis hely, nem olyan mint a Stúdió 54, vagy a többi flancos kocsma, ahová magukat mutogatni járnak az emberek. De itt van Henry, ő az egyik, akivel találkozni akartunk.

Henry úgy festett, mint aki a rossz terembe tévedt: a hosszútávfutók feszült, halott tekintetével meredt a világba. Száját nem csukta be, hogy minél több értékes oxigénhez jusson. A csodálatos sport, a futás okozta izomfájdalmak és kínok ellensúlyozására ökölbe szorította a kezét. Mégis jó helyen járt. Beült a boxba velünk szembe, azonnal vaskos szivart dugott a szájába, és majdnem megfulladt, akárcsak a közelben ülők, az első agresszív füstfelhőben.

- Nem zavarja? - kédezte.

Zavart. Nagyon. Henry elnyomta a szivart a hamutartóban, aztán visszadugta a zsebébe. Pontosan úgy volt öltözve, mint Bobby meg én: még egy komédiás; hármas ikrek. Aranyos.

- Henry a Kocogóbár társtulajdonosa - magyarázta Bobby. - Lynne az irodámban dolgozik - mondta Henrynek bemutatás gyanánt. Sípcsonton rúgtam, de az ócska tornacipőben csak a lábujjaim fájdultak meg.

Henry intett három sörért, élvezettel mosolygott, amikor meghozták. Aztán valamit a szájába dobott - egyet vagy kettőt -, és lenyelte a sörrel. Hátrahajtotta a fejét, lehunyta a szemét, és elmosolyodott, amikor érezte, hogy az a valami hatni kezd.

- Á, most már jobb. Péntek este van, tudjátok. Még korán van. Háromig, talán négyig is itt leszek.

- Ezen egy darabig elgondokodott; aztán mintha csak bennünket akarna szórakoztatni, kezeivel láthatatlan munkába kezdett az asztal alatt, lebukott, hangos szippantással

belélegezte, amit a tenyerébe hintett. Vigyorogva bukkant fel az asztal alól, kacsintott.

- Idáig imádom - mondtam Bobby Jones-nak.

- Nem kértek valamit? - Henry pantomimba kezdett, ha netalán nem értettük volna, mivel kínál bennünket. - Hé, idehallgass, Jones, oké a lány, ugye? Akarom mondani, most nem vagytok szolgálatban, ez az egész nem kerül jegyzőkönyvbe, igaz?

- Oké a lány - vállalta értem a felelősséget Bobby.

Henry javasolta, hogy szippantsunk egyet, bármit, amire csak kedvünk van; az elsőt az ő számlájára, ingyen, csak hogy jobban érezzük a hely hangulatát.

- Kösz, nem kérünk, így is jól vagyunk - biztosította Bobby, és beleszürcsölt a sörébe.

- Kösz, ne, remekül érezzük magunkat - biztosítottam én is, és rákulcsoltam ujjaimat a söröskorsóra. Utálom a sört.

Bobby végre Sanderalee Dawsonra terelte a szót.

- Sandy elég rendszeresen jár ide. Nem minden este, azt azért nem, de gyakran. Mindekit ismer, ilyen a banda, tudjátok, mindegyik a show businessben dolgozik, tévések, színészek, műszakiak. Sztárok ide nem járnak, csak akik melóznak, ha jól belegondolok.

- Van Sandy-nek állandó társasága?

Rám nézett és vállat vont. - Nem szokott soká maradni, ha érti, mire gondolok.

- Nem. Nem értem, mire gondol. Mondja el.

Összenézett Bobby Jones-szal, aztán rám kacsintott. - Bizonyos céllal jár ide, tudja.

- Nem. Maga tudja. Én nem ismerem ezt a helyet. Mondja el.

- Hé, ki ez csaj, Bobby J.? Rendőr, vagy mi az isten csapása? Csak barátságos, bizalmas kis dumapartiról volt szó, nem? Csak nem akartok csőbe húzni?

- Szó sincs róla - nyugtatta meg Bobby, és intett nekem, hogy vonuljak vissza. Beleittam a sörömbe. Szappanos víz. Henry észrevette undoromat.

- Hé, idefigyeljen, veszem én a lapot. Hozok magának fehérbort, olyat még nem ivott.

Felállt, magával vitte a sörömet.

- Ő fogja aláírni a Pavarottimat?

- Nem, hölgyem, ő Sanderalee munkaidőn túli tevékenységéről fog beszámolni. Csak lazíts, és hagyd, hogy én tárgyaljak vele.

- A tiéd.

A bor nagyon finom volt, lassan kortyolgattam. Igen alacsony a tűrésküszöböm.

Lazítottam, Bobby is lazított, Henry pedig mesélt.

- Sandy már régen jár ide. Két, majdnem három éve vagyunk nyitva, azóta törzsvendég. Már akkor is az volt, mielőtt olyan híres lett. Tudja, hogy hozzánk nem járnak sztárvadászok, ez nyugis hely. Meg a lakásához is közel van. így aztán be szokott nézni. Néha csak körülnéz, aztán már megy is. Néha marad, szív egy kicsit, szippant egy keveset, amire éppen kedve szottyan. Néha baráttal távozik.

- Meghatározható baráttal?

Henry rám hunyorított - előrejelzéseként annak, bizalmas közlés következik. - Néha régi baráttal, néha új baráttal.

- Néha fehér baráttal, néha fekete baráttal?

- Itt az egyre megy. Nem számít a szín. Ezek mind komédiások.

- Szóval fehérekkel is elment?

- Ugyan, hisz az a fehérgyűlölet csak a kameráknak szól. Higgyétek el, Sandy nem fajgyűlölő, ha férfiakról van szó.

- Itt járt kedden este?

- Aznap, amikor megtámadták? Jézus, micsoda borzalom. Az ember el se hiszi, hogy elbánt vele az a vadállat. Nem. Nem volt itt kedden este.

- Nagyon biztos vagy benne. Miért?

- Biztos vagyok - mondta Henry. - Kedden zárva tartunk. Ezt a beszélgetést befejezhetjük.

Bobby Jones-nak már hosszú listája volt a törzsvendégekről, meg egy rövidebb azokról, akiket általában Sanderalee Dawson barátainak tartottak. Néhány embere sorba vette, majd egyenként kipipálta a listán a neveket.

- Van olyan hely, ahová a vendégeitek kedd este járnak?

- Fogalmam sincs - mondta Henry. - Akárhová is járnak, szerdán megint teljes létszámban itt vannak. Jobban értékelik a Kocogóbárt, mint előtte. Ugyanez a szitu hétfő este is, mert vasárnap is zárva vagyunk.

Bobbynak még egy sor kérdése volt, ezek egy korábbi beszélgetésben nyilvánvalóan fölmerültek már. Nem, nem volt senki, aki szorosabb kapcsolatban lett volna Sanderalee-vel; nem, egyik törzsvendége sem "tűnt el" a bűntett óta. Igen, mindenki beszél róla; igen, mindenkit felzaklatott, elborzasztott. Nem, senkinek sincs semmilyen ötlete.

- Hát, most már muszáj mennem, körül kell hordoznom a bájaimat. Elvárják. Hát, örülök, hogy megismertem, aranyom. Ha bármire szüksége van, szóljon csak Henrynek. Világos?

- Csak szólok Henrynek. Világos.

Amikor otthagyott minket, Bobby megkérdezte: - Biztos, hogy nem akarsz egy szippantást vagy egy lövetet vagy egy nyeletet vagy egy pirulát, bébi?

- Biztos, hogy nem akarod, hogy letartóztassanak, bébi?

Bobby szeme felcsillant. - Ó, megjött, őt vártuk. Intett a karcsú, sötét hajú férfinak, aki, nyakában gyöngyfüzérrel, tétován álldogált.

Alan Grecónak kedves mosolya volt: szelíd, szomorkás, kicsit csúfondáros; tökéletesen illett csillogó fekete szeméhez. Greco egyenesen arra nézett, akivel beszélt, a legteljesebb figyelmet szentelte az embernek, ami egyszerre volt hízelgő és megnyugtató. Ki tudta rekeszteni a körülötte zajló nyüzsgést,

külön kis zárt világot teremtett maga és beszélgető társa körül. Azonnal megszületett az összhang, a bizalom és a meghittség érzése.

Sikerült ellenállnom a kísértésnek, bár nehezen, hogy megkérdezzem, milyen Pavarotti a valóságban. Azért voltunk itt, hogy Sanderalee-ről tudjunk meg valamit. A róla készített fényképei arról árulkodtak, hogy Alan Grecónak sikerült Sanderalee személyiségét sokoldalúan megismernie.

Sanderalee Dawsonnal dolgozni, mesélte Alan Greco, inkább játék volt, mint munka. Páratlanul magas szinten tudtak kommunikálni egymással, különös, titokzatos mesevilágot teremtettek maguknak, csak kettőjüknek. Alan Greco képes volt áthatolni a divatosan kikészített arc semmitmondó, üres tekintetén. Képes volt rá, hogy elélje a rejtett tüzet, a mély, eltemetett szenvedélyt; el tudta kapni egy gondolat születését, ahogy felbukkan Sanderalee szemében, eléri az ajkát, tükröződik a testtartásában.

- Mikor volt utoljára együtt Sanderalee-vel?

- Már majdnem egy éve nem is találkoztunk. -Megcsóválta a fejét, szemében nagy szomorúság ült. - Elhidegültünk egymástól, azt hiszem, ez a helyes kifejezés. Sanderalee nagyon ... alapvetően nagyon sebezhető ember. Nagy szíve van; könnyen kihasználható, mert érzelmileg, nem pedig az eszével reagál. Ami nem azt jelenti, hogy nem okos. Nagyon is az. Csak könnyen befolyásolható. Barátságunk a palesztin táborokba tett útja miatt szakadt meg... Azt akarta, hogy menjek vele, és végig én fotózzam. Mondtam neki, hogy nem mehetek, megbízásom van a Newsweek-től.

- Valóban volt, vagy csak kifogást keresett?

- Is-is. Találhattam volna megoldást. Próbáltam megmagyarázni neki, hogy lépjen vissza, tudja meg előbb, hogy ki használja fel és mire, lassítson inkább, először tisztázza a körülményeket, ne menjen fejjel a falnak. De... nagyon lenyűgözte őt az egész műsor szervezője, az a Regg

Morris. Az egész PFSZ-dolog az ő ötlete volt, meg a tánc a feje fölé tartott puskával. Édes istenem, én soha nem csináltam volna meg azokat a felvételeket. Trágárnak éreztem őket De, tudja, Sanderalee-nek fogalma se volt, mibe keveredik.

- Alan, van elgondolása arról, hogy ki tehette ezt Sanderalee-vel? Bármi ötlete?

Összekulcsolta a kezét, és megrázta a fejét, aztán felnézett.

- Sanderalee nagyon egyszerű, és ugyanakkor nagyon összetett teremtés. Ugy nőtt fel, hogy csúnyának, számkivetettnek érezte magát. Nélkülözésben, szeretet nélkül, azokkal a hihetetlen zöld szemekkel. Mindenért gyötörték, aminek a szépségét köszönheti. Ellenséges környezetben nőtt fel, különösen vele szemben ellenséges környezetben.

Ez összehangban volt Wes Copelandtől kapott információmmal. Sanderalee mássága, minden, aminek későbbi híres szépségét köszönhette, gyötrelmessé tette gyermekkorát.

- Úgy érti, csak vonakodik kimondani, hogy Sanderalee-nek szüksége van rá, hogy sok férfitól kapjon elismerést, megerősítést. Még mindig.

Bólintott, és felsóhajtott. - Sok férfitól.

- Idegenektől és barátoktól egyaránt? - kérdezte Bobby Jones.

Bólintott. - Tudták róla, hogy teljesen elővigyázatlan. Előbb-utóbb majdnem ... szükségszerű volt, hogy rossz partnert válasszon. Nyilvánvalóan kedd este ilyennel futott össze. Mennyire találó: futott.

- Így szedett föl férfiakat, Alan? Futás közben?

- Ez volt az egyik módja. Figyelmeztettem. Mondtam neki, legalább olyan veszélyes, mint, mondjuk, az autóstop. Nem hallgatott rám. És majdnem egy éve nem láttam. Már csak azt remélem, nem pusztul bele. Hallgasson ide ...maga majd találkozik vele, ugye?

- Igen, Alan. Mondjam meg neki, hogy szeretettel üdvözli?

- Igen, Lynne. Igen. Mondja meg neki, hogy ... csak ennyit mondjon neki, fogja érteni. És kérdezze meg tőle, miben segíthetnék én. Talán amikor már tud beszélni. Velem fog beszélni. Biztosan tudom.

- Igen, azt hiszem, igaza van. Rendben. Amikor eljön az ideje, megmondjuk neki, hogy maga váija. - Az asztalra tettem a puhakötésű könyvet, Alan Greco ránézett, aztán meglepve pillantott föl rám. Szerényen, majdnem zavartan mosolygott. Aláírta a nevét, és megköszönte, hogy erre kérem.

Szükségtelen volt megkérdeznem, milyen Pavarotti valójában. A válasz ott volt: Alan Greco felvételében.

12.

Amikor másnap reggel ötkor megszólalt a telefon, és én Bobbyn áthajolva felvettem, máris teljesen éber voltam. - Lynne, Sanderalee elkezdett beszélni. Nagyon nehezen érthető, alig megfejthető, de gondoltam, itt akarsz lenni.

Lucy Capella hangjában bujkáló izgatottságot lehetett érezni, ami már önmagában is sokat mondott. Lucy Capella nagyon ritkán mutat ki bármilyen érzelmet.

Bronxban született, azt beszélik, apja kapcsolatban állt a maffiával: megszokott pletyka, ha valaki olasz nevet visel. Engem jobban érdekeltek saját személyes kapcsolatai, amikor jelentkezett nálunk. Kiugrott apáca volt, tizennyolc éves korában menekült a rendbe zsarnok apja és szeretetlen mostohaanyja elől. Édesanyja huszonkét éves korában ugrott a Harmincnegyedik utca és a Hatodik sugárút sarkánál a földalatti elé, így oldva meg négy éve tartó házasságának nyomorúságát. Lucy csak halványan emlékezett a történtekre, a hároméves kislányt egy járókelő ragadta ki az anyja

szorításából. Semmi másra nem emlékszik. A valláshoz azért menekült, hogy ne kelljen kényszerházasságot kötnie apja egyik üzlettársával, egy harmincnyolc éves férfival.

Tanítórendbe lépett be, ott pedig, amint fölfedezték az eszét, a Marymountra küldték Lucyt, hogy diplomát szerezzen. Néhány évi tanítás után engedélyt kapott, jelentkezhetett a Fordham Jogakadémiára. Mire megkapta ügyvédi diplomáját, a rend tagjai már utcai ruhát viseltek, a női papságról vitatkoztak, ellentmondásos kérdésekben foglaltak állást a nyilvánosság előtt. Mivel Lucy egyre inkább "kijött a világba", magától értetődő módon jutott el a végleges elszakadásig. Egy évet töltött kommunában, hasonló elhatározásra jutott volt apácák és papok társaságában. Az önismereti foglalkozások hatására immár a férfiuralom áldozatának látta magát, és aktív szerepre vágyott. A törvény segítségével akarta megbosszulni mindazt a méltatlanságot, ami a nemi diszkriminációra épülő társadalomban őt, huszonkét éves anyját, általában a nőket érte.

Ez az, amit első beszélgetésünkkor elmondott nekem. Arról is meggyőződhettem, hogy szenvedélyéhez józan ítélőképesség, önuralom és a tiszta igazság tisztelete társul.

Harminchárom éves volt, de egy ragyogóan okos tizenkét éves kislány benyomását keltette. Kicsi volt, zömök, lágy hangját, és szelíd, enyhén csúfondáros modorát a védőügyvédek gyakran bátortalansággal, felkészületlenséggel távesztették össze. A valóságban acélkemény, bosszúálló angyal volt teljes vértezetben, ha egy ügy felgyújtotta igazságérzetét; sok tárgyalóteremben hagyott maga után elítélt vádlottat mindenki meglepetésére, és döbbent, legyőzött védőt, aki nagyot tévedett, amikor alábecsülte.

Ő ajánlkozott, hogy éjféltől reggel nyolcig Sanderalee Dawson ágya mellett marad. A feladatot nem is lehetett volna alkalmasabb személyre bízni. Lucy Capella éberen, lankadatlanul virraszt, és állandó, várakozó készenlétben

marad, hogy a légzés ritmusának, a test helyzetének vagy a szoba légköréneklegcsekélyebb változására is felfigyeljen.

Lucy most is úgy öltözött, mint egy egyházi iskolábajáró kislány. Rakott szoknyában, Peter Pan-galléros fehér blúzban, nyitott, sötétkék kardigánban fogadott bennünket. Ha néha kimerészkedett öt percre, nemegyszer kérdezték tőle szemrehányóan a kórházi ápolónők vagy adminisztrátorok: - Kislány, mit keresel itt?

- Nyugtalankodott tegnap délután, Lynne. A napló szerint hat óra körül lehetett. A szolgálatos rendőrnő furcsa hangokat hallott, valami olyasmit, amit úgy értett: segíts. Aztán semmi sem történt, egészen félórával ezelőttig, amikor felhívtalak. Most csendes, de gondoltam, át akarsz jönni.

A szobában sötét volt, nyugalom és némaság, amelyet csak Sanderalee reszelős légzése és olykor a folyosóról behallatszó hangok törtek meg. A kórházban még nem kezdődött el a reggeli élet. Bobby csendben félrehúzódott, az óránként készült jelentéseket olvasta. Az ágy fölé hajoltam, megpróbáltam szemügyre venni Sanderalee Dawsont.

Nem volt könnyű kivenni az emberi lényt az életben maradását és gyógyulását szolgáló pólyák és a csövek szövevénye alatt. Visszaillesztett bal keze párnán nyugodott, könyékig érő félgipsz és fehér gézkötés rögzítette szilárdan. A begörbült, dagadt, formátlan ujjak nem mozdultak.

Sanderalee Dawson valahol ott volt az eltorzult, feldagadt külső alatt. Állkapcsát dróttal rögzítették, hogy a törött csontok a helyükre fonjanak. Az orra el volt törve. Úgy tűnt, minden egyes lélegzetvétel nagy erőfeszítésébe kerül, fütyülő, sípoló hang kísérte. Széttépett szájában meztelenül álltak a most emberi méretnél hosszabbnak látszó fogak, törötten és csorbán. Fogászati probléma, majd később kerül rá sor az alsó ajkat helyreállító plasztikai műtéttel együtt.

- Látta orvos, mióta itt vagy? Tudja valaki, hogy kezd magához térni?

- Mióta én vagyok ügyeletben, nem járt itt orvos. Az éjszakás nővér jár be ellenőrizni, de éppen csak benéz. Elolvastam a kórlapot. Dr. Cohen és dr. Waverly, a mikrosebészek voltak itt az este, hogy megnézzék a kezét. A rendőrnő szerint Sanderalee érzékelte a jelenlétüket. Nyöszörögni kezdett valami olyasmit, hogy segíts. A doktorok feljegyezték az állapotát a kórlapra, és azt mondták, jó jel, most már lassan eszméletére tér.

Sanderalee nyöszörgött, Lucy az ágy fölé hajolt, és halkan, ritmikusan beszélni kezdett hozzá. - Minden rendben van, Sanderalee. Itt vagyunk veled. Nem vagy egyedül. Nem hagyunk egyedül. Lynne is itt van. - Lucy intett, hogy menjek át az ágy másik oldalára. Megkerültem az ágyat, kezembe fogtam Sanderalee jobb kezét, gyengén megszorítottam. Felém billent a feje.

- Lynne Jacobi vagyok, Sanderalee. A Kerületi Ügyészségről. Szerepeltem párszor a műsorodban. Lynne. - Hirtelen eszembe jutott valami. - Akivel egy napon születtél, Sanderalee. Április huszonnegyedikén, a bika jegyében. Azért jöttem, hogy segítsek az asztrológiai ikertestvéremnek.

Lucy megrökönyödve bámult rám, de Sanderalee keze az enyémben határozottan viszonozta a szorítást, közelebb hajoltam az arcához.

Egyedül a szemei hatottak élőnek: égve bámultak a feldagadt szemhéjak mögül, kontaktust teremtettek, jelezték, hogy tudatánál van. Ébren volt; figyelt; várt.

- Sanderalee, Alan Grecoval találkoztam az este.

Keze megfeszült, aztán elernyedt. Megértette, mit mondtam neki.

- Alan azt üzeni, hogy nagyon szeret, és azt akarja, hogy tudd, csak arra vár, mikor küldesz érte.

Enyhe kézszorítás. Szeme lecsukódott, aztán felnyílt. Nyögött, tekintete hirtelen rémült lett. Keze ki akart szabadulni a szorításomból. Lucy felpillantott.

- Bobby, kérlek, várj odakinn - mondta. Bobby, aki közelebb lépett az ágyhoz, rám nézett, aztán vissza Lucyra, megvonta a vállát, és kiment a szobából. Lucy halkan odasúgta nekem: - A férfiaktól, úgy látszik, fél. Még amikor az orvosok vannak itt, akkor is ijedtnek látszik.

Bólintottam. - Sanderalee? Tudod, ki vagyok? Lynne Jacobi, a Kerületi Ügyészségről. - Megint megfogtam a kezét, éreztem a szorítást. Hallott engem, értett, de hogy mennyire, nem tudhattam.

- Fáj - suttogta összedrótozott állkapcsán keresztül.

- Igen. Tudjuk, hogy fáj. De mostantól kezdve egyre könnyebb lesz. Most a legrosszabb, mostantól kezdve már csak javulhat.

Az anyám szokta ezt mondani, amikor torokgyulladásom volt.

- Segíts. Kérlek.

- Igen. Ezért vagyunk itt. Lucy meg én. Senki nem fog többé bántani. Tudsz egy kicsit beszélni velünk, Sanderalee? El tudod mondani, mi történt?

Kezét kihúzta az enyémből, szemét szorosan lezárta. Láttuk, ahogy visszahúzódik önmagába. Mélyen magába, kizárva minket.

De a vékonyka hang megint megszólalt: - Segítsetek.

Lucy ujjai gyengéden simogatták Sanderalee homlokát, vigasztalóan, hipnotikus erővel cirógatták.

- Elaludt. Azóta így van, mióta hívtalak. Eltart egy darabig, Lynne. Még napokig nem tudjuk kihallgatni. Nem akarhatjuk visszazavarni abba a lidérces éjszakába. Legalábbis amíg meg nem erősödik, határozottabb fogalma nincs arról, hogy hová került, és hogy biztonságban van.

Hangot hallottunk az összezárt állkapcsok közül. Lehajtottam a fejem, egész közel az arcához. Az erős és émelyítő orvosságszag mintha a visszamaradt félelem és rettenet szagával keveredett volna. Sanderalee helyében én

sem sietnék magamhoz térni, hogy szembenézzek a szörnyű valósággal. - Regg Morris - mondta vékony, rebegő hangon. Regg Morris.

13.

Az Iroda, szombat reggel hétkor, a közigazgatási hivatalokra jellemző, előírásos szürkeséget árasztotta. A lapjukon fekete gumival borított, szürkészöld íróasztalok elhagyatottan álltak, a szabványos, ötfiókos irattartó szekrények mind lezárva. A nagytermet felsöpörték, és leporolták az éjszakai takarítók, akiktől feltehetően a kollektív szerződésük követelte meg, hogy mindenkor láthatatlanok maradjanak.

A szobám nem különbözött a többitől, csak egy kicsit volt tágasabb, és az asztalom mögött a Foley Square egyik csücskére nyílt az ablak. Épp annyi kilátást adott, hogy meg lehessen állapítani, esik-e vagy havazik; napsütést sose láttam, mert a sarok mindig árnyékban volt. Az íróasztalomat letörölték, a padlómat felporszívózták, a papírkosaramat kiürítették, feljegyzéseimet sorba rakták az íróasztali mappa szélén.

Hívja fel Glori Nicholst. Elfelejtettem. Nem a nevet, hanem felhívni. Jhavinál érdeklődtem róla, mert ő mindenkit ismer.

- Nagyon óvatos légy, Lynne - figyelmeztetett Jhavi. - Acélból vannak a karmai, és megvan az oka, hogy mit miért csinál. Ne legyél túl együttműködő, hadd dolgozzon meg érte, bármit is akar. És vigyázz az érdekeidre.

Csodálatos. Számíthatok rá, hogy olyan szituációba keveredem, amely éberséget és állandó önvédelmet kíván.

Beletúrtam a legalsó fiókba, és a folyó ügyek dossziéjából kihúztam Lucy Capella jelentését: Regg Morris, PhD., alatta a megjegyzés: Folyamatban. Lucy, aki már kipihente a kimerültségét, teljesen friss volt, és határozottan ragaszkodott elhatározásához, hogy folytatja az ügyeletet Sanderalee mellett, ez pedig nagyon megnyugtatott. Számítok Lucyra. Figyelni fog, és megjegyzi Sanderalee legkisebb nyögését, mozdulatát, minden szavát és reakcióját. Észre fog venni mindent, amit legtöbben elmulasztanának.

Bobby Jones útban volt Regg Morris otthona felé: egy nagy, drága, barnatéglás villába a - nézzük csak Lucy jelentését: a Negyvennegyedik utcán, a Harmadik és a Második sugárút között. Visszalapoztam, és végigolvastam a jelentést:

Regg Morris, született 1935. július 12-én, a Doctor's Hospitalban, New York City-ben. Anyja: Leanor Wesley Morris, kora 30 év, foglalkozása: középiskolai angol tanár. Apja: Alexander Sedgewick Morris, kora 34 év, foglalkozása: ügyvéd, tulajdonos-igazgatója a Morris Temetkezési Vállalat Rt-nek, 120. utca és Lexington sugárút.

Korábbi testvér: nincs, későbbi testvér: nincs.

Iskolái: az Első Baptista Egyház óvodája 1939-40; Horace Mann 1940-52; Columbia Egyetem Neveléstudományi Kara - B.A. fokozat pedagógiából 1956-ban; Emory Egyetem - M.A. fokozat pedagógiából, 1958; Alapítója és elnöke az Oktatási Kutatóközpont Rt.-nek. Alapítva 1960-ban, magántőkéből fenntartva, speciális kutatási területe a kisebbségi gyermekekkel kapcs. oktatási módszerek; 1961-62. önkéntes a Békefenntartó Erőknél (közelebbi adat nincs); 1964: Ph.D. a kaliforniai Berkeley Egyetemen (a doktori disszertáció témája: a harmadik világbeli gyermekek speciális oktatási-nevelési igényei - bárhol legyenek); 1965-70: az ENSZ és az U.S. szövetségi kormány támogatásából fenntartott Oktatási Kutatóközpont; ösztöndíjak N.Y. államtól és N.Y. városától a

Columbia, CCNY, a Brooklyni Főiskola végzett hallgatóinak. Dr. Regg Morris irányításával folyó kutatásokra.

1974: dr. Regg Morris részvénytársaságot alapított, fő tulajdonosa "A Szélesebb Világ Iskolája" nevű intézménynek, címe: Keleti 44. utca 344., dr. Morris házának három emeletét foglalja el, ez dr. Morris állandó bejelentetett lakcíme is.

Az iskolában fiatal, energikus, jól kiképzett, politikailag aktív, posztgraduális tanulmányokat folytató tanárok tanítanak, akiket - többé-kevésbé - U.S. kormánytámogatásból fizetnek. Elit magániskoláról van szó, a tanulók zöme az ENSZ ún. harmadik világból való munkatársainak gyermeke. Bár ezek elhelyezése az ENSZ saját nemzetközi iskolájában is biztosítva van, dr. Morris iskolája iránt egyre nagyobb az érdeklődés. Volt szülő, aki kivette a gyermekét, mondván, hogy "nem politikai doktriner nevelésre" íratta be, de minden megüresedő helyet azonnal betöltenek a hosszú várólistáról. Nagyon drága középiskola. Az Ivy League főiskolákra való felvétel aránya magas, de nem szabad elfelejteni, hogy a felvétel nem elsősorban az ENSZ-fiatalok tanulmányi eredményein alapul, hanem a nyilvánosság elé nem terjesztett szempontok szerint történik. Bár sokan jól szerepelnek a vizsgákon, az Ivy League egyik felvételiztetője alulírottnak azt nyilatkozta, hogy "ezeket a srácokat inkább üres, szájbarágó politikai retorikára készítik fel, mint történeti tényekre. Inkább agitálják, mint oktatják őket" (NB. Ugyanaz a panasz, mint a gyermeküket kivevő szülőké).

Az utóbbi néhány évben dr. Regg Morris rendszeresen "turnézik", előadásokat tartva a főiskolákon. Az előadásokkal 20 000-40 000 dollár között keres - pontos adatokhoz nem könnyű hozzáférni.

Nőtlen, örökölte apja temetkezési vállalatát, amelyben csendestárs, nettó értéke egymillió körül van. Dr. Morris anyagi helyzete pontosan nem ismert.

Az utolsó két évben nyílt titok volt, hogy dr. Regg Morris és Sanderalee között nem pusztán romantikus viszony, hanem egyfajta tanár-diák kapcsolat is van. A férfi erősen kapcsolódik a harmadik világhoz, a PFSZ-hez. Sokat utaztak és üdültek együtt, de New Yorkban külön lakásban élnek. Dr. Morris szigorúan ragaszkodik ahhoz, hogy nőket nem visz a házába, mert ott van az iskola.

A háttérnyomozás folytatódik.

Lucy Capella

nyomozó

Lucy jelentésén kívül olvastam róla az újságokban, olvastam cikkeket, amelyeket különböző lapokba írt, láttam televíziós beszélgetésekben, hallgattam éjszakai, egész éjjel tartó rádióbeszélgetésekben, mégsem voltam felkészülve a dr. Morris-szal való szemtől szembeni találkozásra.

Fölém tornyosult, jóval magasabb volt, mint Bobby Jones. Két kézzel rázta meg a kezem, és a határozott, meleg, barátságos, és őszinte üdvözlést kellőképpen elhúzta ahhoz, hogy közben felmérhesse a környezetét.

Udvariasan állva maradt az íróasztalomnál a szék mellett, amíg le nem ültem, várt, amíg elhelyezkedem, és Bobby Jonesra pillantott, aki már letelepedett a látogatóknak szolgáló két szék közül az egyikre. Lassan, figyelmesen körülnézett a szobámban, nem volt benne semmi különleges, ami felkelthette volna figyelmét, bár úgy láttam, bekeretezett diplomámon megakadt a tekintete. Hosszú, karcsú ujjaival Phi Beta Kappa kulcsával játszadozott, amíg bizonyosra vehette, Bobby is, én is tudjuk, hogy van neki. Egyenesen, kihúzott derékkal ült, figyelmét most rám összpontosította. Nézése fizikai erővel bírt, és olyan intimitást teremtett, amely ijesztő volt, illetlen, mégis valami módon kellemes és meghitt. Fekete szeme a szerelmes férfié, a belőle áradó hatalmas erő egyik forrása. Magas, szikár, gyönyörű szabású öltönybe bújtatott

teste volt a feszültség- és energiateremtette mágneses mező központja, a legteljesebb szexualitást sugárzó lény volt, akivel valaha is találkoztam. Valamivel több idő telt el, mint akartam: végül is nekem kell a beszélgetés játékszabályait rögzíteni, nem neki.

- Dr. Morris, szeretném megköszönni, hogy hajlandó volt felkeresni bennünket ma délelőtt. Remélem, nem okoztunk kényelmetlenséget.

Lassan elmosolyodott, és széttárta a kezét. Nyájasan fogalmazott szavaiban volt valami gúnyos, valami cinikus. - Az igazságszolgáltatás érdekeivel szemben az én kényelmem másodlagos.

- Van valami elképzelése, ki támadhatta meg Sanderalee Dawsont? Van olyan ötlete vagy információja, amely segítségünkre lehet?

Összefonta ujjait, két mutatóujját kinyújtotta, és a szájához ütögette. - Először én kérdeznék valamit. - Vártam. - Hányan dolgoznak a Ms. Dawson ellen elkövetett bűncselekmény kiderítésén?

Jelzésemre Bobby Jones válaszolt: - Nem hiszem, hogy ez lényeges, bármi mondanivalója legyen is a számunkra.

- Én azt hiszem, lényeges, különben nem kérdeztem volna.

- Halljuk az érveit, dr. Morris.

A légkör, a majdnem derűs légkör, egyszerre megváltozott, megkeményedett, ellenségessé vált. Morris leengedte a kezét a szék karfájára. Kihívó tekintetet vetett Bobbyra, aztán ismét felém fordult.

- Az érvem, Ms. Jacobi: Sanderalee Dawson fekete bőrű nő, akit egy fehér bőrű férfi brutális kegyetlenséggel bántalmazott. Nos, nagyszerű nemzetünk történetében ez nem egyedülálló eset. A fekete bőrűeket mindig is elnyomták és sanyargatták a fehérek. Amit tudni akarok, az...

- Azért van itt, hogy beszédet tartson, vagy hogy segítsen a nyomozásban?

Mély lélegzetet vett, elmosolyodott;, szeme megint az enyémbe villant, de az a különleges kontaktus már megtört, tudtuk mind a ketten.

- Rendben van. Hagyjuk a nyilvánvalót. Hagyjuk, amit mind a hárman tudunk hazánk faji viszonyainak történetéről. Önök ügyészek: ugyanannyit tudnak, mint bárki más. Sanderalee nagyon közeli barátjaként érdekel a nyomozás állása. Ez megengedhető?

- Az embereimnek több, mint a fele ezen az ügyön dolgozik, a rendőrségtől kirendelt csoport mellett. A nap huszonnégy órájában dolgozunk, és igen nagy nyomás alatt. Kiemelt fontosságú esetről van szó. Ezt az esetet pontosan - pontosan - úgy kezeljük, mint bármi más, hasonló kegyetlenséggel elkövetett súlyos bűncselekményt. Még nem derítettük fel a faji - vagy szexuálpolitikai vonatkozásait.

- Hát persze, ez új területe a politikának, nem igaz? Szexuálpolitika. Nos, értem, hogy ön hova juthat el a segítségével, Ms. Jacobi. De tudja, a fekete nőknek még nem adatott meg az a luxus, hogy szexuálpolitikával foglalkozzanak. Őket még a faji politika igazságtalanságai kötik le.

- Dr. Morris - szólt közbe Bobby Jones tisztán csengő, kíméletlen hangon hol volt ön március hatodikán, kedden, éjfél és hajnali öt óra között?

Regg Morris olyan erővel csóválta meg a fejét, mint egy úszó, aki a vizet akarja kirázni a füléből.

- Alibit kérnek tőlem? - Hitetlenkedve nevetett. - Nos, már sok mindennel megvádoltak életemben. De az hogy fehér bőrű férfinak néztek, nem szerepelt köztük.

- Senki nem vádolja önt semmivel, dr. Morris. Csak szabványkérdést tettünk fel önnek. Ha nem óhajt, nem kell válaszolnia. Ha úgy kívánja, visszajöhet az ügyvédjével. Megállapodhatunk egy önnek is megfelelő időpontban.

- Az ügyvédemmel voltam kedden éjjel. Atlantában voltunk, Georgia államban, és az Emory Egyetem egyik szemináriumán vettünk részt este nyolctói tízig. A Delta Airlines gépén repültünk vissza New Yorkba - első osztályon - mindig első osztályon, ha levonható az adóból. Jóval éjfél után, talán fél egykor, háromnegyed egykor érkeztünk meg a La Guardiára. Taxival jöttünk Manhattanbe, ő szállt ki először - a Kips Bay-ben lakik. Aztán a taxisofőr hazavitt. Azt hiszem, háromnegyed kettő, kettő körül, nem tudom biztosan, de ilyentájt értem haza - a címemet ismerik, a ház legfelső emeletén van egy lakásom. Lezuhanyoztam, és ettem valamit. Bekapcsoltam a rádiómat, és lefeküdtem. Nem emlékszem, pontosan milyen műsort hallgattam, de hallottam, hogy tesztelési módszerekkel kapcsolatban a nevemet említik. Biztosan utána tudnak nézni, milyen műsor volt, mikor került szóba a nevem, a rádió a WOR-ra van beállítva. Miután ismertették nézeteimet a kérdésről, kikapcsoltam a rádiót, és elaludtam.

- A rádiós órám ébresztett reggel hétkor. Akkor hallottam a hírt. Sanderalee-ről. Felöltöztem, és elrohantam a Roosevelt Kórházba, ott pedig megtudtam, hogy átvitték a New York Kórházba. Az elmúlt napokban, amennyi időt csak tudtam, a kórházban töltöttem.

- Ennyi a vallomásom. Most talán elmondhatnák, miért kértek tőlem vallomást. Milyen elrugaszkodott ötletből próbálnak egy feketét bevonni a képbe?

- Az eset még teljesen nyitott, dr. Morris - magyarázta Bobby Jones. - És az is marad, amíg nem kapunk információkat Ms. Dawsontól. A portás elbeszélése szerint egy futóruhába öltözött, fehér férfival ment fel az emeletre. Nem tudhatjuk, hogy a lakásban, a szomszéd lakásban, valahol a folyosón, nem várta-e egy másik férfi a hazatérését. Nem tudjuk, hogy ez a férfi olyasvalaki volt-e, akit Sanderalee ismer, akitől fél, vagy akivel kapcsolata van.

- És létezik-e egyáltalán - tettem hozzá.

- És ha létezik, természetesen fekete bőrű férfi -mosolygott dr. Morris keserűen. - És én vagyok az első számú jelölt. Istenem, fantasztikusak maguk, emberek. Ha Sanderalee nem tér magához hamarosan, be fognak cibálni minden...

- Magához tért, dr. Morris.

- Micsoda?

Felállt a székből, és áthajolt az íróasztalon. - Mikor? Hogy van? Mit mondott?

- Az ön nevét mondta. Azt mondta: Regg Morris. És ez minden, amit mondott.

14.

A kórház gondoskodott az állandó ügyeletet és őrzést ellátók elhelyezéséről. Behoztak egy ágyat az intenzív osztály különszobájába nyíló apró pihenőbe, Sanderalee Dawson közvetlen közelébe. Lucy Capella és én egymás között megállapodtunk, mikor váltjuk egymást, és tájékoztattuk a rendőrség embereit, hogy ebbe a két szobába semmi körülmények között nem léphet férfi. A rendőrnőket a kinti, nagyobb váróba irányítottuk. Ez bosszantotta Jim Barrow nyomozófőnököt, és volt néhány nem éppen barátságos telefonbeszélgetésünk, mivel azonban én már birtokon belül voltam, kénytelen-kelletlen elfogadta ezt az új rendet. Emberei a kellemes, napos "családi váróban" állomásoztak, ahol a VIP-betegek VIP-hozzátartozóinak nem kell betartani a látogatási időre vonatkozó előírásokat. A váró kezdett úgy festeni, mint egy csirke- vagy hamburgerbár, ugyanis minden műszak papírzacskókkal megrakodva érkezett.

A rendőrökkel osztoztak a helyen a stúdió képviselői, akik szintén bekvártélyozták magukat, Sanderalee stábjának egy-két virággal és jókívánságokkal érkezett tagja, és néhány bárdolatlan küllemű, de jól öltözött úriember, akik nem is titkolták, hogy a PFSZ képviseletében vannak jelen. Megkísérelték Sanderalee plakátnyi képeit a falra szögezni, amelyeken tábortűz mellett, feje fölé emelt puskával táncol, de a kórház nem engedte.

A kórház előtt különböző cionista szervezetek tiltakoztak az ellen, hogy PFSZ-sek vannak a kórházban; PFSZ-hívek tiltakoztak a cionista tiltakozás ellen; és természetesen ott voltak New York City rendőrei, hogy távol tartsák egymástól a két csoportot.

Szombaton késő délután Sanderalee még eszméletlen volt, nem tért újra magához, bár időről időre nyugtalanul mocorgott. A látogatók nyomait eltakarították, de a zsíros ételszag még ott terjengett a levegőben; eszembe jutott róla, hogy éhes vagyok. Bármit felfaltam volna, ha valaki megkínál, de nem kínált meg senki. A látogatók virágaiból üzletet lehetett volna nyitni. A rendőrök összegyűjtötték a csokrokból a névkártyákat, a virágokat pedig a gyerekosztálynak ajándékozták, néhány emelettel lejjebb.

Erre az időre Regg Morris átment Bobby Jonesszal a kórház egy másik részébe, ahol nem kellett attól tartani, hogy felismerik: se interjú, se fénykép, találgatásnak vagy feltételezésnek semmi helye. Javaslatunkkal teljesen egyetértett. Kijelentette, várni fog, "bármeddig is tartson, örökké", amíg Sanderalee-vel beszélhet. Ott lesz, amikor legközelebb a nevét említi. Bobbyval házitelefonon tartottunkkapcsolatot, rendszeres időközönként felhívott. Este nyolc körül, amikor az intenzív osztály körüli hangok elcsitultak, és már csak az orvosi berendezések zümmögtek halkan, megnyugtatón, ritmikusan, Lucyval az ágy mellett álltunk, és a nővért figyeltük, ahogy az előírt szertartást

végezte Sanderalee-n: hőmérséklet, pulzus; a duzzadt állon végigsimító, hozzáértő ujjbegyekkel felvitt, átlátszó, félig folyékony gyógyír a tépett szájra; a torz, görbült ujjak hőmérsékletének ellenőrzése. A nővér elmosolyodott: - Helló. Velünk van megint?

Sanderalee hangja mérhetetlenül mély, sötét kútból érkezett, nehézkesen, küszködve formálódott szavakká.

- Kérem. Segíts.

- Hát persze, kedvesem. Minden rendben, semmi baj. - A nővér egy kendő sarkát mártotta a kancsó vízbe, aztán Sanderalee szájához nyomta. - Szopogassa csak. Nemsokára kap egy darabka jeget, meglátja, milyen finom lesz.

Hangos szívás, utána nyögés hallatszott, a nővér elvette a kendőt.

- Kéz? - kérdezte az elhaló hang.

- Nagyszerű hírem van - válaszolt a nővér barátságosan, hangosan, mintha, amit mond, a világon a legtermészetesebb dolog lenne. - Remekül van a keze. Na, mit szól hozzá? Újra ott van, ahová való.

- Mi? Ahová... való?

- Pontosan, kedvesem. Az ujjaiban helyreállt a vérkeringés, már túl vagyunk a kritikus ponton. Hát nem nagyszerű újság?

A nővéren kívül mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy a betegnek fogalma sincs róla, miről beszél. Lucy meg én türelmetlenül vártuk, hogy a nővér feljegyezze az adatokat a kórlapra, és természetellenesen hangos, kórházi hangon közölje velünk, hogy majd később találkozunk.

Lucy az ágy fölé hajolt. - Sanderalee. Én vagyok itt, Lucy.

- Lucy?

- Kérsz még egy kis vizet?

Lucy a frissen bemártott ruhát Sanderalee szájához tartotta, közben rám pillantott. Iszonyú volt a szürcsölést hallani. Sanderalee szeme szorosan lecsukódott az erőfeszítéstől, végre felnyílt és töprengve nézett rám.

- Lynne? Jacob?

- Jacobi. Igen. Kerületi ügyész.

- Regg. Regg Morris.

Lucy belekezdett: - Ő volt,.. - de elhallgatott, mielőtt félbeszakíthattam volna.

- Regg Morrist akarod látni? Erről van szó, Sanderalee?

- Igen. Muszáj látni Regget.

- Jól van. Öt perc múlva itt lesz. Csak nyugodj meg, idehozom neked.

- Kérlek. Regg. Segíts. Regg. Segíts.

A rendőrség emberei nemcsak a családi várót, a folyosókat is kiürítették. Még az ápolószemélyzet sem látta Bobby Jonest és Regg Morrist belépni az intenzív osztály területére. Egyenruhás rendőrök álltak őrt a lépcsőházban, hogy távol tartsák a kíváncsiskodó betegeket és látogatóikat.

Regg Morris a karomba kapaszkodott, amikor lenézett Sanderalee-re. Mi már elfelejtettük, milyen hatással van az emberre, amikor először látja. Elfordította az arcát, nagyot sóhajtott. Éreztem, hogyan vesz erőt magán.

Nagyon mély, nagyon fegyelmezett hangon szólt.

- Sanderalee? No, kislány. Mit csinálsz itt, micsoda dolog lustálkodni egy ilyen szép szombat estén?

Sanderalee próbált felülni, de Lucy, aki az ágy túlsó oldalán állt, gyengéden megfogta a vállát. Nem kellett hozzá nagy erő, Sanderalee a szemét is alig tudta nyitva tartani.

- Elhoztuk neked, Sanderalee. Beszélj vele. Most már minden rendben lesz.

Regg Morris keze fejével mázolta szét az arcán lecsurgó könnyeket, és ujjaival óvatosan megérintette Sanderalee homlokát, arca egyetlen épnek tűnő részét.

Odahajolt hozzá, és azt suttogta: - Itt vagyok már, Sanderalee. Senki nem bánthat soha többé. Regg van itt, kicsim. Ne beszélj még, ráérünk az örökkévalóságig, itt maradok veled.

- Regg. Figyelj. Figyelj.

Megint visszahullott az eszméletlenségbe. Regg Morris hirtelen rémülettel fordult felém, aztán Lucyra nézett.

- Semmi baj. Még nem tért teljesen magához a kómából, ez még az agyrázkódás utóhatása. Most volt legtovább eszméleténél. Tudja, hogy maga itt van, most már könnyebb lesz az álma. Akar itt várakozni abban a kis szobában, ahol Lynne meg én...

- Itt maradok. Az ágyánál. Nincs senki, aki elvonszolhatna innen.

Lucy kiment, aztán egy székkel jött vissza. - Tessék, dr. Monis, üljön le. Ha szüksége van valamire, csak szóljon nekünk. Lynne és én váltjuk egymást mellette.

Nem tudom, hallotta-e egyáltalán Lucyt. Állt, Sanderalee-t nézte, arca maga a kétségbeesés, hosszú ujjai pedig a visszaillesztett kéz fölött haboztak; meg akarták érinteni, féltek megérinteni.

- Lucy, gyere ki egy kicsit. Bobby Jones hozott kávét. Hagyjuk most magukra őket.

15.

Unalmas, eseménytelen hétvége volt. A hideg, nedves vasárnap délutánt azzal töltöttük, hogy új filmek kalózkópiáit néztük Bobbyval Jhavi kétméteres képernyőjű videóján. Regg Morris csak annyi időre távozott Sanderalee betegágya mellől, amíg hazament lezuhanyozni és átöltözni. Átvirrasztotta az éjszakát, Lucy hallotta a szomszéd szobából, hogy duruzsoló, lágy hangján kedveskedő, összefüggéstelen szavakat suttog, valahányszor Sanderalee megmoccan.

Bár tökéletes véletlen volt, abban a pillanatban, hogy hétfőn reggel az irodámba értem, valamivel fél tíz után, ketten is megjegyezték, milyen egyformán öltöztünk Bobby Jonesszal: sötétszürke flanelnadrág, az égkéknél egy árnyalattal sötétebb magasnyakú pulóver, vastag tweedblézer. Nem együtt vásároltuk, nem együtt öltöztünk, nem is beszéltük meg, mit vegyünk fel.

Arnold, az egyik törvényszéki titkár az irodán (két fiatal joghallgató dolgozik nálunk részmunkaidőben), halkan kopogott az ajtómon, majd belépett. Rengeteg telefonüzenete volt számomra, meg egy észrevétele, amit elég fontosnak tartott ahhoz, hogy az én fülembe is belesuttogja.

- Majd meglátja, kivel jön Bobby Jones! Igazi bombázó, Ms. Jacobi.

Bobby Jones már az ajtóban állt, egy fiatal nő volt vele. Oldalra lépett, hogy maga elé engedje: - Ms. Glori Nichols.

Bobby Jones volt női változatban: csodálatra méltóan tiszta vonások, kicsi, egyenes orr, határozott körvonalú arc, hatalmas, világosszürke szemek, sűrű, repdeső pillákkal, helyes kis áll. Széles, csücsöri száj, mély gödröcskék a rózsás arcán; tiszta, egészséges arcbőr. A haja egyenesen egy televíziós samponreklám: az ember szinte látta, ahogy mosolygós idegenek kérdezgetik, mitől olyan kellemesen illatos ez a vállig érő, borostyánszín, egyenesre nyírt, csillogó haj; nyilvánvaló volt, hogy hosszú ujjaival beletúrva könnyedén hátra fogja söpörni - ahogy meg is tette, miközben arra várt, hogy nyugtázzam jelenlétét -, s közben úgy mosolyodott el, hogy megjelenjenek azok a gödröcskék, kivillanjanak azok a tökéletes, szabályos fehér fogak, majd vállat vont: azt hiszem, egyszerűen szerencsém van.

Annyira amerikai volt, a legcsekélyebb jel sem árulkodott bármiféle idegen etnikai beütésről. Magas volt, hosszú lábú, melle kicsi, de kerek, dereka vékony, csípője keskeny, és tökéletesen fesztelenül viselkedett. Hozzá volt szokva, hogy ő

az etalon, amelyhez mások magukat mérik. Modora magabiztos volt, kis híján nyers. Milyen érzés lehet tükörbe nézni, és egy Glori Nicholst látni benne?

- Üdvözlöm, Ms. Nichols. Azt hiszem, hat vagy hét, nem is tudom, hány üzenetet kaptam, hogy keressem fel, de még nem jutottam odáig.

Kézfogását olyan rövidre szabta, hogy amikor hirtelen eleresztette a kezemet, az félszegen a levegőben maradt. - Most megfelel önnek? Mondjuk, a következő öt perc, csak hogy a legfontosabbakban megállapodjunk?

Leült, és keresztbe vetette a lábát. Bobbynak, aki a széke mögött állt, látnia kellett a jeladásomat; tehetetlenül vonogatta a vállát. Glori Nichols megfordult, gyorsan végigmérte, aztán visszanézett rám. - Te jó ég! Ezt előre megbeszélték? - mutatott ránk könnyed kézmozdulattal; úgy éreztem magam, mintha egyforma bohócruhába bújtunk volna. Bobby Jonesnak eszébe jutott néhány azonnal elintézendő telefon. Becsukta az ajtót, és Glori Nichols mosolyogva visszafordult hozzám:

- Mmm. Szuper a srác. Tud is?

- Azt maga nem fogja megtudni.

Mi az ördög folyik itt? Nincs három másodperce, hogy bemutatkoztunk egymásnak, és úgy viselkedünk, mintha valami régen tartó játszma kellős közepében lennénk.

Átpörgettem az előjegyzési naptáram lapjait, anélkül, hogy ránéztem volna, és megráztam a fejemet. - Eléggé be van osztva az időm. Pillanatnyilag nem tudok találkozót megbeszélni, és... - Megszólalt a telefonom. Szándékosan úgy intéztem, hogy a lényegtelen hívás nagyon fontosnak és sürgősnek tűnjék. - Amint láthatja - mondtam neki.

- Tudja mit? - válaszolta Glori Nichols. - Mit szólna hozzá, ha néhány napig mindenhová elkísérném? Csak én - stáb nélkül, egyedül. Csak hogy megérezzem, mit is akarok majd forgatni. Milyen nézőpontot alakítsak ki.

Felálltam. - Még nem döntöttük el, hogy benne leszek-e a dokumentumfilmjében. Ez az első számú kérdés, amit meg kell vitatnunk, és ez az, aminek az eldöntéséhez időre van szükségem.

Glori Nichols oldalra billentette a fejét. Jól állt neki, nagyon okos és érdeklődő lett tőle. - Nos, nyilvánvalóan van valami félreértés a dologban. Az volt a benyomásom, hogy Jameson... Jameson Whitney Hale... a kerületi ügyész...

- Ismerem.

- Igen. Én is. Az volt a benyomásom, hogy maga és Jameson... Mr. Hale... elvben már megállapodtak, és csak arról van szó, mikor tudok...

- Akkor rossz volt a benyomása. A kérdés az, hogy maga elintézi-e...

- De tudja, én utánanéztem magának. Összegyűjtöttem egy háttéranyagot, és úgy határoztam, hogy maga tökéletes lenne.

- Tökéletes vagyok. Minden tekintetben. És napról napra tökéletesebb leszek. Beszéljen csak velem jövő héten, meglátja, mennyivel tökéletesebb leszek, mint ma. Ms. Nichols, nincs időm most erre a szócséplésre.

Hangja megváltozott, olyan lett, mint a simára csiszolt, jéghideg acél. - Akkor adjon időpontot. Mindkettőnk számára kölcsönösen kielégítőt.

- Nincs olyan időpont. Magát talán könnyebb kielégíteni, mint engem.

Most már ő is állt, ami nem volt előnyömre. Százötvenötszázötvenhat centi vagyok, ő pedig, ahogy ott állt, egyenesen és fenséges sértődöttséggel, kétméteresre magasodott. Bármilyen magas volt is valójában, százhetven vagy százhetvenhárom centi, ahhoz untig elég volt, hogy fölényesen nézzen le rám. Tulajdonképpen ezért tesznek a tanúk ülve tanúvallomást az amerikai bíróságokon: fentről lenézni nagyon hatásos módszer. Megkerültem az íróasztalom, leültem, és kihívóan felnéztem rá. Az is hatásos.

- Nem akarja ezt megbeszélni velem, mondjuk. .. szerdán, mondjuk háromkor? - kérdezte élénken.

- Nem.

- Mit szólna pénteken... nem, csütörtökön egy ebédhez? A Négy Évszakban? Nézze, Ms. Jacobi, nem egészen értem, miért alakult így ez köztünk, de ostoba helyzet. Nagyon ostoba. Dokumentumfilm-rendező vagyok. Olyan munkán dolgozom - Jameson. .. Whitney Hale... engedélyével és támogatásával - amely rendkívül sokat használhat magának. El tudnám intézni, hogy a filmet valamikor ősz elején mutassák be. Stratégiai közelségben a választáshoz. Megfizethetetlen nyilvánosságot jelentene magának. Biztos vagyok benne, hogy minden kérdésére választ tudok adni, el tudom oszlatni kétségét...

- Megkapom az utolsó vágást? - Jhavi mondta, hogy ezt kérdezzem meg. Nem tudtam, pontosan mit jelent, de heves reakciót váltott ki.

- Az utolsó vágást? Maga? Megőrült? Ez az én vállalkozásom, nem a magáé. Örömmel elmondom a szempontjaimat, és hogy milyen mondanivalót szánok a filmnek: miért választottam ezt a három alanyt, milyen irányba akarok haladni. Majd meglátja, mit csinálunk, amikor már benne leszünk. De az utolsó vágást? Haha. Nevetséges.

- Azt hiszem, befejeztük a megbeszélést. Ms. Nichols, nagyon zsúfolt napom van.

- Majd Mr. Hale irodáján keresztül megszervezem, mikor találkozzunk. Önnek megfelelő időpontban, természetesen. - Hangja metszően éles volt.

- Mr. Hale a kerületi ügyész, nem a titkárom.

Egy darabig még mereven nézett, aztán sarkon fordult, hosszú, borostyánszín fényes haja meglebbent a válla körül.

Az igazat megvallva, nem egészen tudom, miért történt így. Talán ösztönös megérzésből. Nem volt kellemes tudni,

hogy valaki kutatott utánam, felderítette a múltamat, döntéseket hozott velem kapcsolatban.

Ez az én feladatom. Ilyet én szoktam csinálni. A Jamesonnal kötött összes előzetes megállapodástól függetlenül. Whitney Hale-lel. A kerületi ügyésszel. Jameson? Mi az ördög folyik itt?

16.

Sanderalee Dawson olykor hosszabb ideig volt félig-meddig ébren. De javarészt még mindig valami távoli, sötét mélységben létezett. Március 14-én szerdán, az intenzív osztályról áthelyezték egy ugyanolyan titkos, ugyanolyan biztonságos, de a védelmével megbízott személyzet számára sokkal kényelmesebb környezetbe. Három helyiségből álló lakosztály volt, tágas előszobával, ahol az egyenruhás rendőrtiszt íróasztala és széke állt, elegáns, modern bútorokkal berendezett nappalival a látogatók, és remélhetően majd a beteg számára, amikor majd visszatér annyira az ereje, hogy már egy kis napsütésre is vágyhat.

Az egyik falban volt süllyesztett teakonyha: miniatűr hűtőszekrény, kétlapos villanyrezsó, szekrény, benne néhány porcelánedény és csésze. Teáskanna. Kávéskanna. A legszükségesebb felszerelés.

A betegszoba tágas volt, és derűs. Drága hotelszoba benyomását keltette, eltekintve a kórházi ágytól, és az összezúzott nőtől, akinek bal keze párnán pihent, arca pedig elfordult a fénytől.

Jim Barrow és én beszéltünk dr. Roger Fernow-val, a bentlakó orvossal, akit Sanderalee Dawson esetével megbíztak.

Bár intenzív ellátásra már nem volt szüksége, még mindig állandó orvosi felügyelet alatt állt éjjel-nappal.

Dr. Fernow konzultált az összes orvossal, akinek eddig köze volt az esethez, és valamennyien egyetértettek tervével: egy pszichiátemőt készült felkérni arra, hogy naponta foglalkozzon Sanderalee Daw-sonnal.

Találkoztunk, és beszélgettünk dr. Martha Chan-nel. Elbűvölő volt, mint egy ódon elefántcsontfigura. Derűs, apró, szépséges, sugárzó, hangja megnyugtató, lágy hullám. Beszéde tisztán New York-i, ami nagyon jó volt, mert Sanderalee ezt szokta meg. Engedélyt kaptunk, hogy jelen legyünk, amikor dr. Chan Regg Morrisszal beszél.

- Miután bizonyos időt Ms. Dawsonnal töltöttem, beszéltem az orvosokkal, és meghallgattam Ms. Jacobit meg Ms. Lucy Capellát, nagyon komolyan úgy vélem, dr. Morris, ön lehet az a kapcsolat, amelyre Sanderalee-nek szüksége van, ha le akarja küzdeni azt a viszolygást, amely megakadályozza a szembenézést a rajta elkövetett erőszak borzalmával.

Barrow-hoz és hozzám fordult: - Tudom, az önök szempontjából az a legfontosabb, hogy minél többet tudjanak meg a merénylőről. Az én szempontom teljesen más. Nekem az a fontos, hogy segítsek Sanderalee-nek a lehető legkevésbé fájdalmas módon feldolgozni a vele történteket.

- Azt akarja mondani, hogy ha neki jobb egyszerűen elfelejteni az egészet, azzal maga beéri?

- Nyugalom, Mr. Barrow - mondta dr. Chan mosolyogva. - Az önök oldalán állok. Én is azt akarom, hogy elkapják azt a gazembert, aki ezt elkövette, talán nem olyan türelmetlenül, mint önök, de nagyon is határozottan. Pusztán arról van szó, hogy nekem nem annyira sürgős. Azt tanácsolom, ne nagyon erőltessék Sanderalee faggatását. Dr. Regg Morris a leginkább esélyes. Jó barátok, Sanderalee bízik benne, támaszkodhat rá, talán a bizalmába avatja.

Regg Morris kifejezéstelen arccal bámult ki az ablakon dr. Chan háta mögött. Dr. Chan megérintette a férfi ökölbe szorított kezét.

- Igen, fel fogjuk használni önt. De nem kegyetlenségből. Előbb vagy utóbb Sanderalee-nek szembe kell néznie a valósággal. Jobb, ha előbb; itt, ebben a környezetben, ahol valamennyien segítségére lehetünk.

Regg Morris bólintott.

- Es Lucy Capellát is. Észrevettem, hogy Sanderalee nagy bizalommal van iránta. Úgy tudom, elintézték, hogy Lucy éjjel-nappal mellette legyen.

Barrow rám nézett. - Éjjel-nappali ügyeletben osztottad be Capellát? Miért nem tudok róla?

Barrow egyre harapósabb lett, úgy érezte, nem tájékoztatjuk mindenről.

- Beleírtam a jelentésbe, Bobby Jones tegnap este adta le az irodádban. Olvasd el a jelentéseket, Jim. Igen, dr. Chan, Lucy beköltözött a fürdőszobával szomszédos másik szobába. Sanderalee közvetlenül jelezhet neki, bármikor hívhatja.

Regg Morris felment, hogy egy darabig elüldögéljen Sanderalee mellett. Barrow-val gyorsan bekaptunk valamit vacsorára a kórház büféjében. Utána benéztem Lucyhoz, aki már berendezkedett a szobájában, annyi kényelmet igényelve, mint apáca a cellájában. Nem sokra volt szüksége: néhány könyvre, rádióra, a kötésére. Még televíziót sem kívánt. Sanderalee már mélyen aludt, Regg Morris pedig felajánlotta, hogy hazavisz. Nagyon nagy, nagyon kényelmes limuzinja volt.

- Ms. Jacobi - kezdte, miközben a portás arra várt, hogy kiszálljak. - Lynne, ha elkapják azt a... vadállatot, mindenképpen vádat emel ellene? Nem lesz semmi "beszámíthatatlanságra" való hivatkozás? Semmi "enyhítő körülmény"? Tudni akarom. Mert ha az emberei hagyják, hogy megússza, én fogadom, hogy... nem menekül.

Hangjában meggyőződés csengett, arcára a haragnál, gyűlöletnél, eltökéltségnél valami sokkal mélyebb érzés, valami gyilkos, ősi engesztelhetetlenség ült ki a sötétben.

Megszorítottam a kezét, és azt mondtam: - Regg. Menjen haza. Aludja ki magát. Alig áll a lábán a kimerültségtől.

Nem válaszolt a kérdésemre.

- Mit vár, mi az ördögöt mondjak a nyomozásnak ebben a szakaszában? Először kapjuk el. Most ez a legfontosabb, nem igaz?

A portás kisegített a kocsiból; mielőtt megfordulhattam volna, hogy búcsút intsek, Regg már becsapta a kocsi hátsó ajtaját, és a hosszú, fekete Mercedes sofőrje besorolt a forgalomba.

Hajnali fél háromkor Lucy Capella ébresztett. Hangja a telefonban olyan volt, mint a hideg zuhany, pattogó és vészjósló, mint a töredező jég.

- Lynne, gyere ide, amilyen gyorsan csak tudsz. Bobbyt majd felhívom én. Lynne, rögtön gyere. És hozz magaddal magnót.

Bobbyval a kórház előcsarnokában találkoztam; még csak meg sem próbáltunk találgatni. Egyikünk sem emlékezett, mikor hallotta Lucy Capellát ennyire sürgetőnek, parancsolónak, ha egyáltalán előfordult. Lucy már ott várt a félrehúzódó liftajtó előtt. Mindkettőnket karon ragadva húzott el az ügyeletes nővér asztala mellett. A nővér felpillantott, aztán megint belemerült munkáj ába. Lucy nem Sanderalee lakosztályába vitt bennünket, hanem berontott egy fülkébe, leült, és belekezdett.

- Figyeljetek. Most szendereg, de rögtön felébred, ha a nevén szólítom. Egész éjjel beszélt hozzám. Valamivel éjfél előtt szólalt meg, azóta. Amikor végre elaludt, akkor tudtalak először hívni.

- Lucy, mi...

Lucy rólam Bobby Jonesra nézett, aztán vissza rám. Arca lángolt, szeme lázasan csillogott. - Ó szűzanyám, ha ettől nem estek seggre, akkor semmitől.

Sanderalee félhomályos szobájában rejtélyes árnyak bujkáltak. Lucy az ágyhoz lépett, halkan megszólította: - Sanderalee? Ébren vagy?

Hűvös, tiszta hang válaszolt, erősebb, mint amilyennek eddig bánnikor is hallottuk: - Itt vannak? Lynne Jacobi? És a helyettese, Bobby Jones? Mondtál nekik valamit?

- Csak annyit, hogy jöjjenek ide.

Közelebb mentünk az ágyhoz. Sanderalee jobb kezével vékony, virágmintás kendőt tartott a szája, az álla előtt. A kendő meg-meglebbent, ahogy beszélt. A szeme most nagyobbnak tűnt, a duzzanat lelohadt, hosszú, sűrű szempillái néha megrebbentek. Éber volt, úgy látszott, teljesen öntudatánál van.

Istenem, milyen ördögűző praktikához folyamodott Lucy nővér? Sanderalee nemcsak visszatért az élők körébe, de erősnek, magabiztosnak tűnt; ahogy beszélt, harag hatotta át az összedrótozott állkapcson keresztülerőltetett szavakat.

- A restaurálás csodája, nem? - Jobb kezével átnyúlt a takaró alatt laposnak látszó testén, és könnyedén meglegyintette a párnán nyugvó bal kéz vastag kötését. Megmozdította a gipszből kikandikáló ujjakat. - Ez a kéz - azt mondják - meleg. Majdnem emberi testhőmérsékletű. Már az ujjak is mozognak egy picit. Ez a kéz egy szép napon még működhet is, hogy mennyire, nem mondják: csak azt, hogy bizakodnak. Az a három mikrosebész. A csodacsapat, azt hiszem, a New York Times nevezte így őket: dr. Adam Waverly, dr. Frank Esposito, dr. David Cohen. Úgy hangzik, mint egy politikai program, hát nem? A fehér, angolszász protestáns, az olasz meg a zsidó.

Hangja nyersen, keserűen csengett. Elhallgatott. Lucy szeme Sanderalee-ébe kapcsolódott, mintha egy röpke

pillanatig azon tanakodnának, megosszák-e velünk közös titkukat.

- Nem mondtál nekik semmit? - kérdezte Sanderalee.

- Csak annyit, hogy tanúvallomást akarsz tenni.

Bekapcsoltam a magnót.

- A jegyzőkönyv számára, Lynne és Bobby mint tanúk jelenlétében, megerősíted-e, hogy a következő vallomás, amennyire vissza tudsz emlékezni, a valóságnak megfelel-e, és pontos elbeszélése az 1979. március ötödikéről március hatodikára virradó éjszaka történt eseményeknek?

Lucy úgy beszélt, mint aki titkos társaság tagfelvételi eskütételének szertartását irányítja: halkan, komolyan, méltóságteljesen.

Sanderalee mélyet sóhajtott. Láthatóan kimerült volt.

- Igen. Ez az én valóságnak megfelelő tanúvallomásom. Legyünk túl rajta. El akarom mondani, mit tett velem. Amilyen pontosan csak tudom.

17.

Lucy Capella hangja egyhangúan sorolta a hivatalos azonosításhoz szükséges adatokat, kicsoda, hol van, milyen nap van, hány óra, bemutatta Sanderalee Dawsont, aki "valósághoz hű tanúvallomást kíván tenni a lakásában, az említett napon lejátszódott eseményekről".

Sanderalee hangja kezdetben gyengén csengett, de aztán megerősödött.

- Kedden este, a műsor után egy darabig még fel voltam pörögve. Ez néha megtörténik, ha a műsor ilyen vagy olyan okból rázós. Fura, de nem emlékszem, mi volt terítéken akkor este - ki volt ott, vagy miről volt szó.

Miután a sofőr hazavitte, Sanderalee átöltözött futószerelésébe, és elindult a Columbus Circle felé.

- Odafenn nagyon hideg volt, és fújt a szél. Az arcom köré tekertem a kék angórasálamat. Ilyen hidegben nehéz levegőt venni. Elhagyatott volt a hely. A narkósok meg a beszerzők biztos lehúzódtak az aluljárókba. Szóval a Central Park nyugati részéig, a... várjunk csak... a Hatvannegyedik utcáig futottam, de olyan hideg volt, hogy visszafordultam a Columbus Circle felé. Aztán megcsúsztam egy jégdarabon, kibicsaklott a bokám. Ez a Columbus Circle-nél történt. Megrándult és rémesen fájt, mert olyan hideg volt. Még a kezem is fájt, amikor megpróbáltam megmasszírozni. És aztán... várjatok egy kicsit, kezd összezavarodni az egész. A Kocogó bárban voltam? Egy boxban ültem, és odajött hozzám az a férfi, egy futó, tengerészkék futóruhában, és azt mondta, látta, hogy mégrándult a bokám.

Elbizonytalanodott a hangja, de minden igyekezetével azon volt, hogy sorba rakja az eseményeket. Az agyrázkódás furcsa dolog, összezavarja az időrendet az emlékezetben. Sanderalee tudatában volt, hogy valami nincs rendben, és hosszú szünet után rá is jött a tévedésére.

- Nem. Az valamikor máskor volt. És valaki más. A Kocogó bár kedden zárva van. Egy padon ültem a Columbus Circle-ön, lehajolva masszíroztam a bokámat, és akkor jött oda a férfi. Azt mondta, a Hetvenkettedikről jött egy keresztutcán, és látta, hogy visszafordulok a Hatvannegyediknél, aztán végig mögöttem volt. Látta, hogy megcsúszom, és kibicsaklik a bokám. Azt mondta, mutassam.

- Azt mondta, orvos, ért hozzá. És akkor...

Elhallgatott. Lucy halkan bátorította, hogy folytassa.

Sanderalee most gyorsabban beszélt; hangja egyre feszültebb lett, eszébe jutott az is, amire nem akart emlékezni. Lehetett érezni, mennyire nehezére esik.

- Felmentünk a lakásomra, mert azt mondta, hogy orvos, és ért hozzá. Gondoltam, a fenébe is, miért ne. Rendes srácnak nézett ki, értitek? Mit számít, hogy egyébként... szóval, a lakásomra mentünk. - Megint megállt. - Ez túl nehéz nekem,

Lucy. Nagyon fáj. Tudod, egyre jobban fáj. Hiába minden nyugtató; amikor arra gondólok, hogy hazamentem vele együtt, újra látom az egészet, minden visszajön, és én... rossz. Nagyon rossz.

Lucy nem hagyta, hogy Sanderalee növekvő rémülete átragadjon rá. Óvatosan átsegítette ezen a szakaszon, és Sanderalee emlékezete betöltötte a hiányzó részeket: a férfi megmasszírozta a bokáját, a fájdalom alábbhagyott. Úgy tűnt, tényleg tudja, mit csinál. Sanderalee odament a bárpulthoz, hogy készítsen valami hideg italt; a futástól olyan szomjas lesz az ember. Egy kis Perrier. Egy kis citrom. Egy kis sajt. Háttal állt a férfinak. Csevegett: hogy mit kér inni, hogy milyen hideg van, hogy most már milyen jól van a bokája. És amikor megfordult, akkor döbbent rá, hogy a férfi, amióta helyreigazította a bokáját, egy szót sem szólt. Ijesztő volt a csönd.

- Csak bámult rám. Olyan különösen. Olyan... félelmetes... volt. Ó, édes istenem, Lucy, akkor mondott valamit, valami furcsát, valami retteneteset. Várj csak. Valamit, ami fontos volt, rettenetes volt, de nem tudok pontosan... itt van a nyelvem hegyén, de nem...

A hangja egyszerre csak higgadtan csengett. Hátborzongató volt, mintha nem is a torkából jönne, idegen és távoli, monoton, majdnem gépi hang.

- Azt mondta: Nem tehetek róla. Nincs fölötte uralmam. Igazán sajnálom, de semmi közöm hozzá.

Halotti csend volt. Sanderalee-nek igaza volt. Furcsa volt. Fontos. És nagyon, nagyon félelmetes.

Hátralévő beszámolója a borzalmas kegyetlenségeknek nagyjából ugyanaz a gyűjteménye volt, amelyet a hosszú évek során már sokszor hallottam.

Emlékezete elkalandozott; hol elhalványult, hol pedig a váratlan, különösen gonosz testi sértések áldozataira jellemző kristálytisztasággal idézett fel részleteket.

- Amikor fojtogatott, olyan furán csinálta. Nemcsak, nemcsak a kezével szorította a torkomat, hanem, istenem, az ujjaival szorította. Nyomta. Ez az. Bizonyos pontokat nyomott, azt hiszem, elájultam, de csak pillanatokra. Megbénított, amit velem csinált, és szemlátomást semmiféle erőfeszítésébe nem került, olyan... szakértelemmel csinálta, olyan biztosak voltak a mozdulatai, mint egy... katonának.

Leírta az erőszakos közösülést, a szodómia aktusát, élettelen, gépies hangon: gyorsan, részletesen, klinikai stílusban.

Aztán olyan pillanatok következtek, amelyeket nem tudott pontosan felidézni.

- Valahogy... olyan sok vér volt... várj... tudom, hogy a konyhában... nem, először a nappaliban próbáltam védekezni. Megütöttem, felédöftem a kis ezüst egyszarvúval, azt hiszem, arcon szúrtam... ő... véres volt az arca, és teljesen begerjedt, ó istenem... Még inkább feldühödött... én... kérlek... adj egy kis vizet, oké?

Sebesülése felbőszítette a támadót. Arcul csapta Sanderalee-t a tenyere élével, először az egyik, majd a másik oldalon, és a száján keresztbe. Sanderalee hallotta az összetört csontok reccsenését, érezte fogai csorbulását, beharapott ajkát. Valójában nem fájdalmat, hanem zsibbadtságot, nem félelmet, hanem hitetlenséget érzett.

- És akkor kimenekültem a konyhába. Mr. Doyle-t, az öreg Timothy Doyle-t akartam hívni, hogy segítsen. De először... várjatok... nem... várjatok...

Nem emlékezett, hogy a bárdot a támadó ragadta-e meg, vagy ő próbált ütni vele, és csak aztán vette el tőle a férfi.

- És akkor egyszer csak ott voltam a konyhában, a földön, a vér... a telefon ide-oda himbálódzott, és a kezem, úristen, a vér... nem tudtam, ott van-e még, visszajön-e, hogy tovább kínozzon..., hogy megöljön. Nagy csend volt, hirtelen fájdalmat éreztem, rettenetes kínt, aztán hangokat hallottam, férfiak jöttek, Timothy Doyle volt ott? De ő nem engedte volna, hogy bántsanak. Nem emlékszem, de úgy rémlik, mégis Tim volt ott, aztán egy másik, fiatalabb férfi jött oda, rámhajolt, meg akart fojtani, a száját az enyémre szorította, és...

Lucy türelmesen, nyugodtan elmagyarázta: a fiatal rendőr az életét mentette meg. Kiszívta a torkából az ajkából leharapott húsdarabot, és segített neki lélegezni. Sanderalee semmire sem emlékezett.

- Aztán csak sodródtam, lebegtem. Kábulatban. Először ennek ébredtem tudatára, hogy valamit beadtak, hogy vagyok valahol, valami hatása alatt. Rengeteg arc, emberek fehérben, sürögnek körülöttem, beszélnek a távolban. Hirtelen fájdalom tört rám, istenem, iszonyú, rettenetes fájdalom. Szólni akartam nekik, de nem volt hangom, a szám merő fájdalom, a nyelvem elvágva, a fogaim el... voltak törve; nem tudtam megmondani nekik, mennyire fáj.

- És az arcok, ahogy lenéznek rám, fölém hajolnak. És aztán... - Sanderalee hallgatott egy darabig, majd mély lélegzetet vett, és azt mondta - És aztán ő. Ő volt ott, azt gondoltam, nem, ez nem igaz, ő... nincs itt... ő a szobában van, mindjárt visszajön a konyhába. Minden összezavarodott, nem láttam rendesen, aztán mégis tudtam, hogy kórházban vagyok. Tudtam. Rájöttem. Ápolónők, orvosok, emberek voltak körülöttem mindenhol, csöveket kötöttek rám. Nem tudtam se mozogni, se beszélni, de láttam, és hallottam.

Ő állt ott, éppen nézett le rám. Ő volt. Úgy látszott, a kórházhoz tartozik, és én senkinek se tudtam szólni. Úgy tettem, mintha nem látnám. Ó, istenem, nem akartam, hogy tudja, felismertem.

- Így aztán csak feküdtem, figyeltem, vártam, próbáltam rájönni, kicsoda, hogy került ide hozzám. Bejött, megnézett, megnézte a kezem, kérdéseket tett fel a nővéreknek, aztán a többi orvossal beszélgetett. Tudtam a kezemről, emlékeztem, hogy láttam.. . a telefonkagylón föl-alá hintázni, és a vér...

Teljes csönd ülte meg a szobát. Aztán Lucy szólalt meg, halkan, unszolón: - Ki volt az, Sanderalee? Ki tette veled ezeket a szörnyűségeket?

- A magas, a szemüveges. Az a sebész, aki állítólag a legtöbbet dolgozott a kezemen. Ő tette ezt velem, ő vert össze, ő erőszakolt meg, ő vágta le a kezemet. Az egészet ő tette.

- Dr. David Cohen.

18.

Tájékotattam az irodámat, hogy Bobby Jonest, Lucy Capellát és engem egyelőre az otthoni számomon lehet elérni. Lucy előrelátón utánanézett, hogy aznap dr. Esposito fogja megnézni Sanderalee Dawsont. Megnyugtatta, hogy Sanderalee-ra a mi irodánkból is, Barrow irodájából is hozzáértő csapat ügyel. Órákat töltöttünk azzal, hogy újra meg újra lejátszőttük a hangfelvételt: jegyzeteket készítettünk, kérdéseket, mondattöredékeket firkantottunk a szakmánkban használatos, hosszú, sárga jegyzetblokkokra.

Fél három körül maga Jameson Whitney Hale telefonált személyesen. Hogy megbeszélje velem, mikor találkozom Glori Nicholsszal. Esküszöm, ezért hívott.

- Mr. Hale, ma késő délután vagy holnap korán reggel megyek, és elmagyarázom önnek, miért nem tartom bölcs lépésnek részvételemet ebben a vállalkozásban.

- Lynne, azt hiszem, apró félreértésről lehet szó a törekvéseket, a célt illetően, ez pedig könnyen tisztázható.

Határozottan az volt a benyomásom, hogy Jameson - azaz Whitney Hale - nincs egyedül.

- Mr. Hale, nyomozórészlegem főnökével, Jonesszal és egyik nyomozómmal, Lucy Capellával vagyok itt. Nyakig vagyunk valamiben, ami még abszolút fontossággal is bírhat... - Győzött az óvatosság. Lehet, hogy Jameson Whitney Hale egyedül van, lehet, hogy nem; lehet, hogy bűvölet hatása alatt cselekszik, lehet, hogy nem - bűvölet: igen találó meghatározása annak a kapcsolatnak, amely közte és a tökéletes, mindenestül amerikai lány, Glori Nichols között talán van, talán nincs.

- Mind a hárman azon törjük a fejünket, mit kezdjük egy értesüléssel, amely épp az imént került birtokunkba. Olyan nyomozásról van szó, amely már hosszú ideje okoz fejfájást nekünk.

Nem törődtem a valószínűleg felvont szemöldökkel, az égkék meg a mélybarna szempár néma kérdésével.

- Szerintem szakítaniuk kellene egy kis időt és nyugalmat, azaz nekünk kellene időt szakítanunk, talán itt a szobámban, egy ital mellett, hogy maguk lányok... komoly dolgozó nők véleményt cserélhessenek, és...

Jameson Whitney Hale bizony nem volt egyedül: bizony megbűvölték, ez a viselkedés egyáltalán nem volt jellemző rá, és ugyancsak rászorult szegény, hogy megvédjék saját magától.

- Kérdezze meg a hölgyet, hajlandó-e nekem adni az utolsó vágást - mondtam, mint aki tisztában van vele, miről beszél. Az isten áldja meg érte Jhavit. - Egyedül ez hátráltatja az ügyet. Semmi értelme további megbeszélést folytatnom a

barátnőjével... Ms. Nicholsszal, ha nem kapom meg az utolsó vágást. Nagyon egyszerű kérés.

- Lynne, van olyasmi, amiről tudnom kellene a pillanatnyilag vizsgált ügyükkel kapcsolatban?

- Jelenleg semmi, Mr. Hale. Elsőként tájékoztatjuk, amint jutunk valamire.

Megállapodtunk, hogy "majd keressük egymást".

- Mi az ördög az az "utolsó vágás"? - akarta tudni Bobby.

- Az utolsó falat a pizzából, Bobby. Nem telefonáltatnál valamelyik nagyszerű beosztottaddal a sarki pizzeriába? Lassan kilyukad a gyomrom.

19.

Lucy Capella kérdések hosszú listájával tért vissza a kórházba. Úgy döntöttünk, Sanderalee közelében marad, éjjel-nappal a rendelkezésére áll.

Pillanatnyilag az a legfontosabb, ebben egyetértettünk, hogy Sanderalee hallgasson a vádról. Nem szabad, hogy bárkinek is beszéljen róla. Ha ugyan eddig még nem beszélt.

Mind a hármunkban felmerült a kérdés: mondott-e valamit Regg Morrisnak?

Visszagondolva utolsó beszélgetésünkre az autóban, majdnem biztosra vettem, hogy a szalagra fölvett anyag zömét már előttünk hallotta. Ezzel majd nekem kell foglalkoznom.

Bobby Jonest bíztam meg azzal, hogy részletes háttérjelentést készítsen dr. Cohenről: a születése napjától addig, hogy mit készül holnap reggelizni.

Bobby vonakodott. - Lynne, ez - hogy enyhén fogalmazzak - nevetséges.

- Mi a nevetséges? Ha nem maga az egész? Mi a különösen nevetséges?

- Pontosan tudod, mire gondolok. Dr. David Cohenről van szó, az isten szerelmére! Idehallgass, Sanderalee kinyitotta a szemét, és ő ott állt. Sanderalee valószínűleg kritikus ponton volt, éppen krízisen esett át, próbált megkapaszkodni a valóságban, és akkor kinyitotta a szemét, ő pedig ott volt, ő nézett le rá. így vált részévé a nő lidércnyomásos álmainak, így lett belőle elkövető.

- Igen, nagyon józan feltevés. De.

- De?

- De amikor Sanderalee kinyitotta a szemét, és meglátott téged, vagy Regg Morrist, vagy bárkit az orvosok és az ápolók közül, akik ki-be jártak a szobájában, nem mondta, hogy ő az. Hogy íme, a férfi, aki ezt tette velem.

- De így is történhetett volna. Éppen erről van szó, nem érted? Ugyanolyan könnyen kiszemelhetett volna valaki mást - bárki mást, abban a zavart állapotban. És beleszőhette volna...

- Épp az előbb fejtetted ki, hogyan keverte bele véletlenül dr. Cohent a lidérces álmaiba.

- Tehát?

- Semmi tehát. Tehát tény, hogy nem téged vagy Regg Morrist vagy dr. Espositót vagy dr. Waverlyt vagy Jose Peppinót, a műtőst, vagy Thomas Clarkot, a fizikoterápiást, vagy Thomas hogyishívjákot, a gégészt választotta. David Cohent szúrta ki.

- És mit szólnál hozzá, Lynne, mit szólnál hozzá, ha bebizonyítanám, hogy David Cohennek légmentes, holtbiztos alibije van? Mielőtt nekikezdek híres, "vissza az anyaméhbe" nyomozásaim egyikének?

- El tudnád tölteni valami jobbal is az idődet?

- Igen. Például megpróbálhatnék valószínűbb tettesjelöltet találni.

- Ismered, ismerned kellene a véleményemet a légmentes, holtbiztos, fenemód kikezdhetetlen alibiről. A tökéletes mentőkörülményről. Csakhogy az nem feltétlenül tökéletes. Hozz nekem egy pasast, aki háromszáz embernek tartott előadást nyolc és tíz között egy meghatározott estén, és akit azzal vádolnak, hogy az adott időben száz mérföldre onnan megfojtott valakit. Továbbá hozz egy katolikus papot, egy protestáns lelkészt, egy rabbit meg egy szűzlányt, akik mind megesküsznek, hogy egyetlen pillanatra sem tévesztették szem elől a kérdéses időben. Akkor talán azt mondom, az illetőnek tökéletes alibije van. Hogy ő, személyesen, nem követte el a bűntettet. Persze akkor még mindig lehetséges lenne, hogy ő maga követte el a feltételezett bűntettet, miközben a hasonmása megvacsorázott, és gondoskodott róla, hogy az előbb említettek mindnyájan lássák. Ugyanígy ki kell zárni a lehetőséget, hogy felbérelt egy orgyilkost. Ki kell zárni minden, vele kapcsolatba hozható konkrétumot, és igen, akkor esetleg azt mondom, ennek a pasasnak az alibije majdnem teljesen tökéletes. De az isten szerelmére, már a hecc kedvéért is csináljunk róla egy háttéranyagot. Mit veszíthetünk?

- Lynne.

- Ugyan, Bobby. Ez elsőéves anyag a jogi karon. Összeszedsz minden rendelkezésre álló adatot David Cohen életéről, a születése napjától fogva. Csak a hecc kedvéért, oké?

- Igenis, hölgyem. Ha azt akarod, hogy ezzel töltsem az időmet, meglesz. De az isten szerelmére, így magunk között, mondd meg, komolyan tudod venni ezt a lehetőséget, akár egy pillanatra is? Hogy ez a kiváló, világhírű mikrosebész, éppen az az ember, aki visszavarrta a levágott kezet... hát elképzelhető erről az emberről, akár a legelrugaszkodottabb fantáziával is, hogy köze lehet a Sanderalee elleni merénylethez?

- Bobby, szerintem kissé furcsán viszonyulsz ehhez az ügyhöz. A munkádban nagyon sok különös, bizarr helyzettel

kerültél már szembe, amilyenekről a nebraskai Lincolnban még álmodni se szoktak. Most mégis megmakacsolod magad. Teljességgel elveted a feltevés legcsekélyebb lehetőségét is, pedig a sértett hajthatatlan. Figyelembe véve Sanderalee mostani ingatag elmebeli és érzelmi állapotát, abban mégis tántoríthatatlan, hogy a tettest David Cohennel azonosítja. Ki vele, Bobby Jones, mi a baj?

Bobby az ablakhoz lépett, szétrántotta a függönyt, rá se hederítve a felszálló porra, amit még nem porszívóztam ki, pedig régóta terveztem. Aztán zakója zsebébe dugta a kezét, és odajött a székemhez, ahonnan eddig ülve figyeltem viaskodását önmagával.

- Lynne. Orvos nem tehetett ilyet.

- Akarod, hogy elkántáljam neked az orvosok által elkövetett rémtettek zsoltárát? Hallottál már Auschwitzról?

- Persze. Persze. - Még mélyebbre dugta a kezeit, hátravetette a fejét, és egy pillanatig a plafonra bámult, mint aki idézni érdemes szavakat keres. Pontosan tudtam, mit fog mondani. Nyertem.

- Zsidó orvosok nem tesznek ilyet!

Felugrottam, és megtapsoltam.

- Szenzációs! Egyenesen nagyszerű, Bobby Goj! Rábukkantál a fajom, a fajtám titkára, ama mellőzött embercsoport titkára, amely immunis más embercsoportok viselkedésével szemben.

- Ne, Lynne, én azt akartam mondani...

- Tudom, drágám. A legjobb barátaid közül sok... és ami azt illeti, a legjobb szeretőd is zsidó. Nos, Nebraska, hadd mondjak neked valamit, amit esetleg elfelejtettél. Valamit, amit én soha nem felejthetek el. Az az igazán rendes fiú, a Brooklyni Főiskola hallgatója, szorgos, önfeláldozó szüleinek szelíd természetű, engedelmes, odaadó, egyetlen fia, az a tényleg rendes, tizenkilenc éves zsidó fiú, fölrobbantotta a gépet, amelyen rajta ültek a szülei. És a szüleivel együtt az én

szüleimet is felrobbantotta; és azt hiszem... nem emlékszem pontosan a számokra, de még kilencven-egynéhány embert.

Bobby Jones sóhajtott, tehetetlenül tárta szét a kezét, és azt mondta: - Dr. David Cohen az első naptól az utolsóig, beleértve azt is, hogy mit szándé-kőzik holnap reggelizni. Te akarod, hát én megcsinálom.

De vonakodva. Ez volt Bobby Jones egyetlen nagyobb hibája. Az, hogy vonakodott a született ügyész szemszögéből közelíteni egy nyomozáshoz: hogy bárki, bármit megtehet; képes elkövetni a legelképzelhetetlenebb tetteket, ha bizonyos körülmények - érzelmi, fizikai, jellembeli, szellemi, környezeti vagy egyéb körülmények fennállnak.

Legtöbbünknek sikerül úgy átevickélni az életen, hogy elkerüljük a motivációnak, a körülményeknek és az alkalomnak azt a kombinációját, amely szörnyeteggé változtathatna. Az is tény, hogy legtöbben erős indíték mellett, ideális helyzetben sem követnénk el kegyetlen bűntettet.

De sokan megtennénk; nagyon sokan megtennénk. Ez az, amiben Bobby Jonesszal különbözünk egymástól. Az ő közelítésmódja az ördög ügyvédjéé, szemben az én általánosan vádló alapállásommal.

Most tehát utána kellett nyomoznunk dr. David Cohennek. Legalább egyikünk kezelje nyitottan a feladatot.

20.

Az első két fontos információnk dr. Cohenről a következő volt: a Keleti Hatvankilencedik utcában lakik, az Ötödik és a Madison sugárút között; és másodszor: fut.

Természetesen számtalan ember lakik azon a környéken, és hat New York-i lakosból négy valószínűleg fut. De ő volt az a

New York-i, aki Sanderalee állítása szerint azt mondta, hogy az Ötödik sugárútról a Hetvenkettedik utcánál kezdődő keresztútra térve a Central Park nyugati része felé tartott. Ami logikus útvonal lenne David Cohen számára, ha át akarna vágni a parkon. Bármilyen okból.

Dr. Cohent 1979. március 7-én, szerdán reggel 5.05-kor riasztotta a sürgősségi szolgálat azzal, hogy jelentkezzen a New York Hospitalban, mivel várhatóan mikrosebészeti beavatkozásra kerül sor. A hívás időpontjában otthon tartózkodott, feltehetően aludt. Ami nem jelentett semmit, se pro, se kontra.

Sanderalee Dawson, akit Lucy Capella gyengéden, de kitartóan faggatott, kijelentette, biztos benne, legalábbis azt hiszi, hogy abban a borzasztó dulakodásban megszúrhatta a támadóját. Úgy emlékszik, az ezüst egyszarvúval. Ebben nem biztos, de ez a benyomása. Mégis, igen; megszúrhatta, megkarcolhatta. Nem tudja eldönteni, vannak szakaszok, amelyek üresek, teljesen sötétek maradtak. Egyetlen állításához ragaszkodott határozottan: ő volt az - David Cohen.

Körültekintő intézkedéseket tettünk az esettel megbízott orvos, dr. Fernow segítségével. Lucy, a volt apáca, akiről még egy füllentést sem tételezett volna fel senki, s aki éppen ezért a legtökéletesebb hazudozó volt, hihető történetet tálalt neki: úgy vettük észre, Sanderalee-ben ellenszenvszerűség alakult ki a kézműtétet végző orvosokkal szemben. Minden bizonnyal az eseményhez fűződő rémületére emlékeztetik. Megoldható-e, legalábbis a következő néhány napban, hogy dr. Fernow lássa el Sanderalee-t a sebészek utasításai alapján? Hogy ez a kialakulóban lévő hisztéria ne zavarja Lucyt az információszerzésben. Semmi gond, kedvesem. Igaz, hogy maga apáca volt? Nahát, ki hitte volna. Biztos nagyon érdekes az élettörténete.

Dr. Martha Chan csöndes vizitet tartott Sanderalee-nél. A jó öreg Chan doktornő kedves arcán összefutottak a ráncok. - Úgy látom - monda Lucy-nak -, átvette főgyóntatói szerepemet. Értesítsen, ha valami váratlan adódik.

Dr. Cohen Bobby Jones által felderített életrajza semmi különöset, legalábbis semmi hihetetlent nem tartalmazott.

David Leonard Cohen: született 1942. dec. 3-án, Doctor's Hospital, Manhattan. Anyja: Edna Rubin Cohen, háztartásbeli/üzlettárs; apja: Samuel E. Cohen, pamutgyáros, üzlettársa a feleség; súlya: 3350 g, hossza: 53 cm; szülés lefolyása: normális; korábbi szülés: nincs.

Iskolái: Dalton School; 1955-59; Bronxi Reálgimnázium 1956-61; Cornell Egyetem, 1959-61; Berkeley, 1961-63; Columbia Általános Orvostudományi és Sebészeti Kar, 1963-67. Bentlakásos segédorvos: Columbia Presbyterian, kinevezett orvos: LI Zsidó Kórház. Nős, felesége: Melissa Wise, műtősnő, Columbia Presbyterian Hospital; házasságkötés: 1970. márc. 12., Beth Sholom, Manhattan. Feleség elhunyt: 1974. ápr. 10. - balesetben (boncolási, halottkémi jegyzőkönyv bekérve).

Dr. David Cohen visszatért a Columbia Presbyterian Hospitalba, további ortopédiai tanulmányokat folytatott, a New York Hospitalban az ízületi betegségeket tanulmányozta, ortopédiai sebészetre szakosodott; egy évig klinikai tanulmányok - Svájcban -az ortopédiai-plasztikai sebészet terén. Tanított a Columbia Ált. Orvostud. és Sebészeti Karon - ortopédiai sebészetet; dolgozott a Veterans Hospitalban, Washington D.C., New Yorkban; Los Angelesben szintén; maradandó nyomokat okozó traumák gyógyítására szakosodott, azaz súlyos égési sérülésekre, csonkulással járó balesetekre.

1977: társul dr. Esposítóval és dr. Waverlyvel - részt vesz az új mikrosebészeti eljárások kimunkálásában. Előad a Columbián. Dr. Cohen egyike a világ kevés specialistájának

ezen a területen; pácienseket a világ minden tájáról küldenek hozzá és két kollégájához.

Dr. Cohen részt vett a bostoni és a New York-i maratoni futóversenyen.

Dr. David Cohent testi hiba miatt katonai szolgálatra alkalmatlannak nyilvánították - közelebbi nem ismeretes (utána nézek, B.J.).

A jelentés hátralévő része szabványinformációkat tartalmazott: anyagi helyzete (különösebb adóssága nincs, számláit időben kiegyenlíti); jogosítvánnyal rendelkezik; egy 1978-as Mercedes SL 450-es tulajdonosa; dr. Cohen kilenc éve lakik jelenlegi állandó bejelentett címén, Keleti Hatvankilencedik utca 48., 10. em. Híre jó, terhelő adalék nincs.

Dr. David Cohen nem volt büntetve, semmilyen peres ügye nem volt.

Dr. David Cohent soha nem vették őrizetbe; nem róttak ki rá bírságot szabálysértés miatt; soha nem utalták elmegyógyintézetbe, és - amennyire megállapítható - nem részesült pszichiátriai kezelésben.

Dr. David Cohennek nyaralója van East Hamp-tonban; teniszezik, kocog/fut. Jó egészségnek örvend; testalkata és megjelenése átlagos. Dr. David Cohen "normális, aktív társasági életet" él; több nővel randevúzik, általában hivatással rendelkező nőkkel, orvosokkal, ápolónőkel stb.

- Vajon mit csinálnak a randevúkon, Bobby Jones, hagyományos módon ölelkeznek, és csókolóznak, vagy netán egyebet?

- Ha tudni akarod, főnök, csak szólj, máris kiderítem.

Átlapoztam a jelentést.

- Mi történt a feleséggel? Melissa Wise-zal?

- A halottkémi jegyzőkönyv kivonatát körülbelül - ránézett a karórájára - egy óra múlva kapom meg. Mikor hallgatod ki a doktor urat?

- Hamarosan. És hacsak nem volt két nagyon is virgonc ágytársa aznap éjjel, nincs megfelelő alibije.

- Aha. De nekem sincs - hívta fel a figyelmemet Bobby Jones.

- Aha, de Sanderalee Dawson nem téged szúrt ki - emlékeztettem. - Milyen testi hiba miatt nem teljesített katonai szolgálatot?

- Legkésőbb holnapra megtudom.

- Talán a Jekyll-Hyde szindróma miatt?

- Egészen biztos.

- Annak örülnék. A bökkenő persze csak az, hogy zsidók nem szenvednek ettől a jó öreg szindrómától. Mindenki tudja, hogy az a disznóhústól van.

- Minden nap tanulok tőled valami újat, Lynne.

- Remélem is. Ez a dolgom. Most lépj le, Nebraska.

Lucy Capella jelentette, hogy Sanderalee valóban elmondott Regg Morrisnak majdnem mindent, amit nekünk is. Morrisszal késő délutánra beszéltem meg találkozót, el akartam nyerni az együttműködését.

Szerettük volna elhallgatni a dolgot, ameddig csak lehet. Ha egyáltalán lehet.

Bobby Jones elhozta a halottkémi tárgyalás összefoglalóját; a részletes jegyzőkönyvet majd másnap küldik meg. Amit kaptunk, finoman szólva elgondolkodtató volt, bár mondhatnám azt is, hogy gyanús.

1974. április 10-én, este 11-kor Mrs. Melissa Wise Cohen, dr. David Cohen felesége, kiesett vagy kiugrott a Keleti Hatvankilencedik utca 48. szám alatti, tizedik emeleti lakásuk erkélyéről. Hálóinget viselt, semmi nyoma, hogy ivott volna. Súlyos belső sérüléseket szenvedett, és kórházba szállítás közben, a mentőautóban halt meg.

Dr. Cohen szerint évek óta mániás-depresszióban szenvedett. Lítiummal kezelték, s állapota már legalább három éve kiegyensúlyozott volt. Mrs. Cohen széles körben elismert

szaktudással rendelkező műtősnő volt. Dr. Cohen elmondása szerint felesége mintegy két hónappal korábban abbahagyta a gyógyszer szedését. Halála estéjén a férj észrevette, hogy kezd lassanként "feldobott" állapotba kerülni. Ilyenkor hajlamos volt rendkívül irracionálisan, túlfokozott izgalommal viselkedni. Dr. Cohen azt állítja, hogy feleségével a tévéhíreket nézték a hálószobában, az asszony pedig egyszerre csak felkelt az ágyból, és tervezett vakációjukról kezdett beszélni. Bőbeszédű fecsegés vett erőt rajta (vö. tipikus viselkedési mód a "feldobott szakaszba" lépő betegnél), és "áttáncolva" a nappalin részletesen elmesélte, milyen ruhákat fog a mexicói úton viselni. Dr. Cohen szerint felesége kiment az erkélyre. Ő kérte, hogy jöjjön be, mert szemerkélt az eső; meg fog ázni. Azt állítja, felesége "táncolni" kezdett, arcát az esőnek fordítva; azt mondja, ahogy közeledett az asszonyhoz, mert le akarta csillapítani, az felhúzódzkodott a korlátra, és ráült vele szemben, háttal az utcának, majd hirtelen égnek lökte a karjait, és mikor ő odaugrott, hogy elkapja, megbillent, és hátrabukott, le az épület elé.

Azonnal meghalt. Ha nem az egyik sérülésbe, akkor a másikba. Négy súlyos sérülése közül bármelyik okozhatott volna halált.

Pszichiátere, bizonyos dr. Calendar, tanúvallomást tett. Tanúvallomását a kivonat nem tartalmazta.

A halottkémi tárgyalás határozata: balesetből származó haláleset.

- Mit szólsz hozzá, Bobby J.?

- Mit kellene hozzá szólnom? Szerintem meglehetősen különös módja az elmúlásnak.

- Leugrott vagy lelökték? Hogy is van az a régi dal? Emlékszel rá? - Népdalban furcsa téma; furcsa halálnem.

- Élnek még a szülei?

Bobby fellapozta a jegyzetfüzetét, elém tartotta a címet. - Holnap délelőtt tizenegyre beszéltem meg velük találkozót.

Forest Hillsben laknak. Pékségük van a Queens Boulevardon. Akarsz velem jönni?

- Igen. Lehet, hogy érdekes lesz, talán olyan emberekkel találkozunk, akik nem kizárólag csupa jót és szépet mondanak a kiváló Cohen doktorról.

- Miből gondolod, hogy nem teszik le mellette a nagyesküt? Hogy nem azt fogják mondani, szentté kéne avatni azért, amit a buggyant lányunk mellett kibírt?

- Csak megérzés. Mi van ezzel a dr. Calenderrel? Milyen orvos az, aki hagyja, hogy betege abbahagyja a gyógyszerszedést, pedig az még a hangulatváltások stádiumában van?

- Az illető úr holnap délelőtt tízkor jön be az irodába. Elég különös: ő ajánlkozott, hogy inkább idejön, de ne a kórházban találkozzunk.

- Bonyolódik a cselekmény, dr. Watson.

- És hol a megoldás, Ms. Sherlock?

- Ki a fene tudja? Figyelj, Bobby, ma délután a tiszteletreméltó Regg Morris jön be hozzám. Szeretném, ha jelen lennél. Sanderalee vele közölte a vádjait, mielőtt nekünk szólt volna. Ezért volt olyan harapós velem aznap este, amikor hazavitt. Aggaszt a pasas. Hajlik rá, hogy nagyon hangosan szóljon mindenkihez, aki készségesen meghallgatja. Különösen az újságírókhoz. Meg kell győznünk, mennyire fontos, hogy mindenki tartsa a száját.

- Elég kevéssé befolyásolhatónak tűnik, de persze támogatlak, amennyire csak tőlem telik.

Megcsörrent a telefon, majd az irodatitkár dugta be fiatal képét az ajtón: - Lynne, ő volt. A kerületi ügyész, Mr. Hale. Azt kérdezte, fel tudsz-e menni hozzá most azonnal. Valami televíziós dokumentumfilmről beszélt. Azt válaszoltam, amit kértél: hogy megnézem, itt vagy-e, és rögtön visszahívom.

- Mondd neki, hogy nem találtál. Megtennéd?

- Hát persze.

- Derék fiú. Bobby, szaladj el a halottkémi vizsgálat részletes jegyzőkönyvéért. Tájékozódni akarok a pszichiáterről, erről a dr. Calendarről.

- Már itt se vagyok. Csak még egyet, Lynne.

- Igen, Bobby?

- Nincs kedved egy gyors menetre?

- Bobby Jones, ezt tanítják nektek Nebraskában? Mi az ördögöt meg nem engedsz magadnak a főnököddel szemben?

21.

Ez a találkozó Regg Morrisszal más volt, mint a korábbiak. Mágneses vonzás helyett most elutasítást sugárzott a férfi. Bizalmatlan volt, éber, ellenséges, gyanakvó, neheztelő. Tudni akarta, mi a szándékom Sanderalee Dawson kijelentésével.

- Intenzív nyomozást folytatunk az ügy minden lehetséges vonatkozásában - mondtam neki.

- Intenzív nyomozást folytatunk - ismételte meg, szavaimat utánozva. Megrázta a fejét, nevetése nagyon kellemetlenül hatott. Végül egyenesen a szemembe nézett, és ahogy ott ültünk az íróasztal két oldalán, szinte fel akart nyársalni fekete, dühös tekintetével.

- És milyen célt szolgál ez a minden lehetséges vonatkozásra kiterjedő intenzív nyomozás, Ms. Jacobi?

- Az igazságét - mondtam kissé fellengzősen. A pillanat mindkettőnk számára igen drámai volt, de ha a szükség úgy kívánta, felül tudtam kerekedni mások drámai pillanatain.

- Az igazságét. Hm. Rendkívül hatásos. Nos, nézzük meg, miről van itt szó. Amiről, vagy inkább, akiről itt szó van, az egy rettenetesen megsebzett, kis híján elpusztított, fiatal, fekete bőrű nő. Egy fekete nő élete virágjában: képességei

csúcspontján, hatóereje csúcspontján, politikai befolyása csúcspontján, aktivitása csúcspontján. Megcsonkították, és tönkretették, összezúzták, erőszakot tettek rajta, kiölték erejét. Egy férfi. Egy fehér férfi. Akit határozottan azonosított az önök, vagyis a fennálló hatalom, a Szervezet képviselőinek jelenlétében, hiszen egy fekete nő önökhöz folyamodhat. Igazságért, ahogyan ön mondta. Mi pedig itt ülünk, ön meg én, és az ön "fő embere", szőke, kékszemű barátunk, az amerikai férfi mintapéldánya.

Bobby hűvösen biccentett: - Köszönöm, dr. Morris. Nagyon kedves öntől.

- Igen, nagyon kedves tőlem, valóban. - Tekintetét ismét az enyémbe fúrta. Vállizmait megfeszítette, egész teste megkeményedett. Hangját még jobban lehalkította; igen hatásos eljárás. Azt csináltuk Bobbyval, amit ő akart. Megfeszültünk a figyelemtől.

- Tehát itt ülünk. És a vádlott, akit Sanderalee Dawson határozottan azonosított, akire rámutatott önöknek, hogy íme a férfi, aki oly gonoszul megtámadott, ő hol van, Ms. Jacobi? Hol van? - Regg Morris körülnézett a szobámban. Felemelt egy mappát az asztalomról, majd az asztal alá nézett. - Itt van? Börtönbe vetették? Bezárták valahová, hogy Sanderalee Dawson - és minden hozzá hasonló nő - biztonságban lehessen tőle?

- Dr. Morris, mindez nagyon szórakoztató, és igen hatásos, de még nagyon korai. Azért kérettem ma ide, hogy tájékoztassam a nyomozás pillanatnyi állásáról. Es hogy együttműködését kérjem, nehogy bármi is hátráltassa vagy valahogyan akadályozza a nyomozást. Azért dolgozunk, amit ön is szolgálni kíván: az igazságért. A magunk módján tesszük. Nyomozunk dr. Cohen után. Nos, amit ezek után mondok önnek, az bizalmas. Ha bármit továbbad az itt, ebben az irodában hallottakból veszélyezteti a vádemelést, amelynek

megalapozásán most dolgozunk. Ezért kértem, hogy jöjjön be hozzám, ma délután.

Mozdulatlanul ültünk, figyeltük egymást. Vannak helyzetek, amelyeken úgy lehet úrrá lenni, hogy az ember kényszeríti a másikat, ő tegye meg az első mozdulatot, ő pislantson, ő nyalja meg kiszáradt ajkát először. Vannak más helyzetek, amikor az ragadja magához az irányítást, aki a verseny befejezését kezdeményezi, aki úgy dönt, vessünk véget neki. Játszmák. Játékok. Az élet apró kis játékai.

Felálltam, hátat fordítottam dr. Morrisnak, és kinéztem az utcára. Csupán a szomszéd épület téglafalának egy darabját láttam, sápadtszürke fényt, nyirkosságot. Kettő - három - négy. Megfordulni, mosolyogni, leülni, megszólalni.

- Dr. Morris, ugye egyetért velem abban, hogy rendkívül kényes helyzetben vagyunk?

Vonakodó bólintás; inkább főhajtás. Beleegyezés, hogy egyelőre figyel rám.

- Biztosíthatom, dr. Morris, hogy nagyon komolyan vesszük Ms. Dawson állítását. De megértheti, hogy ez a vád, minden támaszték nélkül, minden konkrét bizonyíték nélkül, nagyon törékeny. Jelen pillanatban még csak nem is gondolhatok arra, hogy vádesküdtszék elé vigyem az ügyet. Amivel most foglalkozunk - az embereim foglalkoznak -, az háttérnyomozás. Felkutatjuk a gyanúsított életének minden olyan mozzanatát, amely megvilágíthatja, milyen ember. A nyilvánosság előtti arcát ismeijük. Világhírnevet szerzett neki a sebészet egy igen speciális területén kifejlesztett eljárása. Mi az érem másik oldalát kutatjuk: a személyiség rejtett oldalát. Talán dr. Jekyll és Mr. Hyde híres esetéről van itt is szó. Ez is lehet magyarázat.

- És addig? Hol van ez a... kiváló... gyógyász?

- Szokásos napi teendőit végzi, mindazt, amit ez jelent.

Elmondtam, óvintézkedéseket tettünk, hogy távoltartsuk Sanderalee-től.

- Most pedig szeretném, ha válaszolna néhány kérdésemre, mert így segítségünkre lehet Sanderalee állításának értékelésében. - Azonnal a feszült, ellenséges, elutasító arckifejezés; felszegett áll, az összeszűkült szemekből sütő fekete fény ikersugara. - Mikor, melyik napon, körülbelül hány órakor beszélt Sanderalee először önnek dr. Cohenről?

Szavait gondosan mérlegelve válaszolt. Egyszer egész éjszaka Sanderalee mellett maradt, amikor a beteg még az intenzív osztályon feküdt. Mi még nem is sejtettük, hogy az egy-két perces eszméletre téréseknél bánni többről is szó lehet, amikor Sanderalee Regg Morrist már bizalmába avatta.

- Eleinte összefüggéstelen mondatokban beszélt. Összevissza kóborolt az időben. Legelső hozzám intézett szavai ezek voltak: "Itt van. Az a férfi, aki ezt tette velem. Itt járt, ebben a szobában." Ettől rémült meg, ezért kérte, hogy hívjanak oda.

- Rendben van. Az emlékezet-kieséseivel, a zavarodottságával tisztában vagyunk. Ezzel bizonyos mértékben még hetekig számolnunk kell. Azt mondja el, mikor azonosította dr. Cohent? Mit mondott róla? Idézze, amilyen pontosan csak vissza tud rá emlékezni.

- "Ő tette ezt velem. Az a férfi. Az a magas, ritkuló hajú." Ezt mondta. Aznap, amikor az intenzív osztályról átvitték a mostani szobájába. Tőlem megkérdezte, ki az a férfi.

- Ki az a férfi? - ismételte meg Bobby Jones. -Mit mondott neki?

Regg Morris lejjebb csúszott a székén. Állát mellére szorítva lassan jobbra pillantott, és tekintete megállapodott Bobby Joneson.

- Azt mondtam, majd kiderítem, és így is tettem.

- Mit derített ki? Hogyan járt utána?

Röpke barátságtalan mosoly. - Megvannak a módszereim az információgyűjtésre, Ms. Jacobi. Megvannak a magam forrásai. Megígértem Sanderalee-nek, hogy biztonságban lesz,

Ms. Capella vigyáz rá. Megtudtam, ki az az... orvos. Utána visszamentem Sanderalee-hez, és megmondtam neki.

- Mit mondott neki?

- A nevét. A címét. Hogy mivel foglalkozik. És mit tett érte... amikor már a kórházban volt.

- És ő mit szólt? Amikor megmondta neki, hogy a férfi dr. Cohen, a címe ez és ez, satöbbi?

Már nem vette a fáradságot, hogy Bobby Jonesre nézzen. Egyenesen hozzám intézte a szavait.

- Azt mondta, "elég biztos vagyok benne, ő az, aki ezt tette velem".

Erre mindketten lecsaptunk. Azt mondta, "elég biztos"?

- Ez az, amit mondott. Akkor. "Elég biztos vagyok."

Bobby vette a jelzésemet, hátradőlt. - Es mi volt az ön reakciója?

Regg Morris kiegyenesedett ültében, haragosan meredt rám. - Hogy mi volt a reakcióm? A reakcióm, kislány, az volt, hogy elkapom azt a rohadt szemét gazembert, és letépem a tökét, ez volt a reakcióm!

Vártam egy darabig, hogy az összetört csend helyreálljon a szobában, aztán előrehajoltam, és elővettem a hideg, fenyegető hangomat. Amiből kihallik, hogy nem tréfálok.

- Idehallgasson. Ön engem kislánynak nevez. Akkor nekem önt öcskösnek kell szólítanom. Akkor pedig máris a nemi és a faji diszkrimináció egy-egy képviselője ül itt, és pocsékolja az időt. Nekem nincs vesztegetnivaló időm, önnek van?

Mosolya gyors volt és megejtő: kivillant tökéletes, egyenes vonalú fogsora. Saját magán bosszankodva megrázta a fejét, beszívta a levegőt, és kifelé fordított tenyérrel felemelte kezét. Jelbeszéd.

- Mea culpa. Bocsásson meg. Elragadott a hév, megfeledkeztem magamról. Nagyon közel állok Sanderalee-hez, és nemcsak a magam haragját, hanem az ő fájdalmát is rendkívüli mértékben átérzem. Válaszom a kérdésére: a

reakcióm mérhetetlen düh volt. És elképedés. Nem sokban különbözhetett attól, amit önök éreztek először. És feltehetően azóta is éreznek.

- Mit mesélt Sanderalee arról, hogy hogyan találkozott a... férfival, aki aztán megtámadta?

- Azt, hogy elment futni, és megrándította a bokáját. A férfi alighanem mögötte futhatott, így tanúja volt az esetnek. Aztán a Columbus Circle-ön odament hozzá, közölte, hogy orvos, és felajánlotta segítségét. Azt mondta, tudja, mit kell tenni, hogy a bokája ne dagadjon meg. Ilyesmiket mondott.

- Megmondta neki, hogy orvos?

- Igen.

- Ezt mikor mesélte önnek Sanderalee? Azelőtt vagy azután, hogy ön azonosította dr. David Cohent?

Regg Morris a fejét csóválta: - Megint játszunk? Hát jó. Magam sem emlékszem világosan a sorrendre. Ő mondott valamit, én mondtam valamit, ő kérdezett, én válaszoltam. Ez különösen nehéz falat, ugye, Ms. Jacobi?

- Mi különösen nehéz falat, dr. Morris?

- Cohen az a parti, akiről az anyósok álmodnak, hát nem? - Habozott egy darabig, aztán úgy döntött, bedob valami hatásosat. - Csak azt nem tudom biztosan, mit is mondana róla a néhai felesége anyja. Ön tudja?

- Nem, de meg fogom tudni. És figyelmeztetem, ne avatkozzon a nyomozásunkba. - Vállat vont, kifelé fordított, üres kézzel mutatta, hogy "megadom magam". - Nos, térjünk vissza ahhoz, amit az előbb mondott. Arról, hogy különösen nehéz falat. Mit akart ezzel mondani?

Mintha nem tudtam volna. Tudtam. Ó, igen. Tudtam, mi következik.

- Az amerikai zsidó hercegnő mindenkori, nagydíjas zsákmánya: az amerikai zsidó doktor. Nem mintha az előbbi fogalom illene önre Ms. Jacobi. Ön nem hercegnő-típus.

- Miről van szó? - kérdezte Bobby Jones, aki valahol menetközben elvesztette a fonalat.

- Ön szerint dr. Cohen vallásának van valami jelentősége? Mármint arra nézve, hogy én hogyan vezetem a nyomozást?

- Igen, dr. Cohen vallását minden vonatkozásban fontosnak tartom. Figyelembe véve Sanderalee Dawson utóbbi időben tapasztalt kötődését a palesztin menekülttáborok mindentől megfosztott lakóihoz. Igen, úgy vélem fontos, hogy az a férfi, aki tönkretette, fizikailag és talán érzelmileg is, zsidó.

- Amikor ellátta információval Sanderalee-t, említette neki, hogy dr. Cohen zsidó?

Örömtelen mosoly játszott Regg Morris száján. -

Aligha lenne szükség erre, nemde? Ilyen névvel, mint David Cohen? Ön szükségesnek tartaná megemlíteni, hogy fekete vagyok, ha valakinek bemutat?

- Igen, ha az illető vak, és ha ez lényeges - vágtam vissza.

Egy pillanatra megdermedt. Széles, meleg mosollyal és helyeslő bólintással jutalmazott. Elismerte, hogy legalább gyors vagyok.

- Amikor elárulta dr. Cohen nevét Sanderalee Dawsonnak, nem adott neki ötleteket? Azzal kapcsolatban, hogy mi lehetett a férfi indítéka? Nem beszélt neki politikai tényezőkről? Nem mondta, hogy a férfi tisztában volt vele, ki ő, és hogy a bűncselekmény nem vaktában kiválasztott áldozat ellen irányult, hanem kifejezetten ö volt a célpont, mégpedig más okból, mint ami a felszínen látható?

- Azzal vádol, hogy elhitettem Sanderalee-vel, a történteknek politikai okai voltak? És hogy aztán elláttam a szükséges bizonyítékkal? Hogy rendelésre szereztem neki egy zsidó orvost? Erről beszél? - Kihúzta magát, tajtékzott a dühtől. Őszintén szólva elég ijesztő volt.

A szelíd válasz kioltja a haragot. Ezt a mondást a középiskolában tanultam. A tábla fölé volt szögezve, más

életbölcsességeket hirdető feliratok társaságában abban a teremben, ahol fogalmazást szoktunk írni.

Szelíden válaszoltam: - Mi azt próbáljuk megállapítani, mi a tény ebben az ügyben, dr. Morris. Ön vetett fel merőben új szempontot.

Olyan hevesen ugrott fel, hogy felborította az íróasztalomnál álló széket. Bobby Jones elindult felé. Azt hihette, dr. Morris nekem akar esni. Nem akart, csak úgy nézett ki. Megpördült, felemelte, és helyére lökte a széket, aztán szembefordult velem. Nagyon egyenesen, nagyon mereven állt, jóképű arcán a jogos felindulás kifejezésével.

- Azt hiszem, Ms. Jacobi, Sanderalee-nek joga követelni, hogy másik ügyész foglalkozzon az ügyével. Valaki, akinek kevésbé önös érdeke fűződik az esethez.

- Hm. Lévén az én önös érdekem...?

Előrehajolt, megpróbált tekintetével a székhez szögezni. - Megvan a tettesünk, hölgyem! Egy csillogó szemű, bozontos farkú zsidó doki, úgy hogy hamarosan utánanézünk a cionista cselszövéshez fűződő kapcsolatainak is, megjegyezte? És azt is kiderítjük, ön honnan kapja a parancsait, a nemzetközi cionista összeesküvés melyik szárnya ad önnek utasításokat!

Hátradőltem a székemben.

- Shalom, dr. Morris. Cionistául azt jelenti, baszódj meg.

22.

Megálltam a kórháznál, hogy röviden eszmét cseréljek Lucy Capellával. Sanderalee aludt. Ujjaiba a második ízületig visszatért az érzés és a mozgás képessége; keze rózsaszín volt, és meleg. Állkapcsa, bár még hetekig össze lesz drótozva, már nem fájt, a duzzanat sokat lohadt. Természetesen ott volt még

a tépett száj borzalma. Alsóajak nélkül, töredezett fogaival nem nyújtott valami kellemes látványt. De már érdeklődött annyira saját maga iránt, hogy kérte, beszélhessen egy plasztikai sebésszel, és rászokott, hogy amikor látogatója van, vékony sifonkendőkkel takarja el arca alsó részét.

- Ma vagy holnap jönnek megnézni a szájsebészek. Sanderalee nagyon bízik benne, hogy eredményesek lesznek. Jó a hangulata, és sokkal nyugodtabb, amióta megcsináltuk azt a felvételt.

Beszámoltam neki találkozásomról Regg Mor-risszal. - Nem tudom, hogyan tudnánk távoltartani, Lucy. De meg vagyok győződve, hogy távol kell tartanunk. Kezdek nagyon aggódni.

- Miért? Amiatt, amit Sanderalee mondott nekünk?

- Amiatt, amit Regg Morris mondhatott Sanderalee-nek. Hallgass ide, csak játék kedvéért, tegyük fel, hogy a támadó a parkban csípte fel, a Columbus Circle-ön vagy akárhol. Fölmennek a lakására. A férfi begolyózik, és megtámadja. A lány magához tér, és azt hiszi, hogy az egyik arc, amely letekint rá, a támadóé. Tegyük fel, hogy tényleg nem sokra emlékszik a támadójával akkor este folytatott beszélgetésből. Regg Morris utánajár a fickónak, akit a lány felismerni vélt, és közli vele, hogy orvos. Mondjuk, hogy "segít" neki felidézni, mit beszélt aznap este a támadóval. És hogy megerősítse a képet, kicsit még rá is vezeti. Például, "nem mondta neked az a fickó, hogy orvos?". Valahogy így. Hogy a lány kicsit erősebbnek, határozottabbnak érezhesse majd magát, amikor nekünk elmeséli. Végül is, nem minden nap vádolnak meg egy kiváló mikrosebészt ilyen brutalitással. Némi rávezetésre szükség van.

- Bárcsak említette volna, hogy a támadója orvosnak mondta magát. Még azelőtt, hogy Regg Morrisszal beszélt. - Lucy pontosan úgy gondolkodott, mint én.

- Elrendelem, hogy mindenkit, aki csak kapcsolatba került vele, újra hallgassanak ki, kezdve azokkal, akik elsőnek értek a helyszínre - így Doyle, a két járőrszolgálatos, a mentő személyzete, és akik a kórházban ellátták. A kulcskérdés pedig ez lesz: említette-e Sanderalee a doktor szót? Talán tényleg nyögött ilyesmit, csak egyszerűen logikusnak tartották. Megsebesült, tehát orvost emleget. Talán annyira logikus volt, hogy igazán fel sem tűnt senkinek. És ha sikerül bizonyítanunk egyetlenegy nyögést, ami úgy hangzott: doktor, akkor talán... - Tehetetlenül tártam szét a karom. - Nem tudom, akkor talán mi is lenne.

Lucy mondta ki helyettem: - Talán megerősítene egy kicsit abban, hogy a doktort nem a lány drága jó barátja, Regg Morris ültette el Sanderalee fejében. - Lucy kinyújtotta, és könnyedén megdörzsölte a nyakát. - Azért ez az egész kissé furcsa. Megrándítja a bokáját futás közben egy hideg, magányos éjszakán. Senki sincs a közelben, csak egy orvos, aki történetesen mögötte fut, látja, mi történt, felajánlja a segítségét. - Lucy fölvonta a szemöldökét. - Ugyan már, Lynne.

- Nem hiszel a kivételesen szerencsés körülményekhez társuló kivételesen balszerencsés körülményekben? Fut, megrándítja a bokáját, az egyetlen ember a közelben egy hozzáértő orvos, nincsenek messze a lakástól, az orvos hazakíséri, megmasszírozza a fájó bokát. Aztán, ahelyett, hogy elfogadna egy italt, azzal folytatja, hogy megerőszakolja, fajtalankodik vele, megcsonkítja. Mi ez az "ugyan már Lynne"? Olyan hihetelennek találod?

Lucy rám szegezte sötét szemét, és lassan válaszolt. - A világon mindent, bármit hihetőnek találok. Talán valószínűtlennek, de hihetőnek. Az esküdtszék fejével próbáltam gondolkodni. De most tegyük ezt félre, Lynne. Szokása volt Sanderalee-nek férfiakat felcsípni és hazavinni a lakására?

Vállat vontam. - Ez nem befolyásolja a hihetőség határait.

- Vagyis igen?

- Vagyis igen.

- Akkor minek a körítés - futás, kibicsaklott boka, véletlenül odakeveredett orvos? Miért nem elég a puszta igazság - ha ez az igazság -, a futó kaland, amiből valami más lett?

- Azt hiszem, ha erre megtudjuk a választ, már sokkal többet fogunk tudni. Valahol Regg Morris finoman manipuláló kezét érzem. Tegyük fel, hogy a jó dr. Cohen valóban eszelős szörnyeteg, és valóban elkövette azt, amit Sanderalee állít. Talán Regg érezte szükségét a magyarázatnak, hogy miért is vitt föl magához Sanderalee egy vadidegent. Lucy, még nem vagyok abban a helyzetben, hogy válaszolni tudjak. - Elővettem a jegyzetblokkomat, emlékeztetőül lefirkantottam néhány szót, és miközben írtam, hangosan olvastam: - Megkérdezni Tim Doyle-tól, észrevette-e, hogy Sanderalee sántít, amikor az ismeretlen férfival visszajött. Megkérdezni a kórházat is, megvizsgálta-e valaki a bokáját, találtak-e rajta duzzanatot. - Lucy mondani akart valamit, de meggondolta magát; láthatóan tépelődött.

- Lucy? Mi az?

Habozott. - Azt hiszem... jó lenne megfontolni... ebben a fázisban..., hogy ne nyilváníttassuk-e perdöntő tanúnak, és ne rendeljük-e el a védőőrizetét. Ez kizárná Regg Morrist. Minden külső befolyást kizárna.

Tényleg egy rugóra járt az agyunk. - Azért várjunk még vele. Visszaüthet. Látnom kell, hogyan viselkedik Regg. El kell kezdenünk lerövidíteni a látogatásait. "Kezelése van", "Pihen", valahogy így. Gondoskodj róla, hogy dr. Fernow segítsen neked. Igazán készségesen együttműködik. Mondd azt, hogy nagyon fontos az ügy szempontjából, és ő elintézi, hogy Sanderalee naponta tíz szivacsfürdót kapjon. Egyelőre csak térjünk ki Regg Morris elől. És ha meglátogatja, maradj benn. Nincs több suttogva tartott konferencia.

- Lynne, mit gondolsz az egészről?

- Nem tudom biztosan. Nagyon valószínűtlen. Őrült gondolat. De lehetséges. Az utolsó három évben kilenc csonkolásos gyilkosság történt New Yorkban. Legalább kettő hasonló jellegű: nemi erőszak, szodómia, verés, csonkolás. A többit figyelmen kívül hagyhatjuk: férfi torzókat találtak, nyilvánvalóan bandák közötti leszámolásokról, kábítószer-kereskedelemmel kapcsolatos, megfélemlítő akciókról lehet szó. Manhattanben viszont volt két eset; a nőket egy "fehér férfi" társaságában látták belépni a lakásukba, mindössze ennyi a személyleírás. Nem hagy ujjlenyomatokat. Semmit nem hagy maga után. Csak hullákat.

- Ezúttal nem egészen halott áldozatot hagyott maga után. Biztosan azt hitte, hogy halott, vagy legalábbis haldoklik.

- Ez pedig megmagyarázná - ha véletlenül a jó dr. Cohen az -, miért mondta meg, hogy orvos. Mit számít, ha megmondja? Hiszen úgyis azt tervezte, hogy megöli?

- Ha ugyan ő tette.

- Igazad van, Lucy. Ha ő tette.

Ha ő tette. Megtehette-e?

Dr. David Cohen?

23.

- Dr. David Cohent mint tanár kollégámat ismerem, hiszen mindketten hosszú évekig tanítottunk a Columbián. És, természetesen, a felesége páciensem volt, ahhoz azonban neki nem sok köze volt.

Dr. Irving Calendar fontoskodó mitugrász. A feje tetején megmaradt haját leborotválta, hogy azt a hatást keltse, kopaszságát maga választotta, nem pedig a természet. Beszéd

közben, mintha beépített órának engedelmeskedne, jobb kezével időnként hátranyúlt, és ujjaival lassan, gyöngéden megdörzsölte borotvált nyakát.

- Valaha freudista voltam - közölte velünk -, de néhány éve rájöttem, hogy a jövő terápiája a preventív gyógyszerezés. A napi hat-hét ötvenperces páciens helyett most négy-öt pácienssel tudok foglalkozni óránként. Az huszonnégy-harminc beteg egy nap. Ötven-hatvan dollárjával fejenként.

- Igazán figyelemreméltó, dr. Calendar. Hány beteget jelent ez hetenként?

Vállat vont, mosolyra húzta széles száját, aztán megint a tarkóját tapogatta.

- Attól függ. Vannak napok, amikor egyszerűen nem fogadok beteget. Ezeket a napokat magamnak szentelem. - Megveregette kemény, lapos hasát, megfeszítette széles vállizmait. - Tenisz. Ez az én sportom.

Úgy mondta, mintha léte értelmét fejtegetné, erős, szenvedélyes hangsúllyal.

- Másik előnye ennek a terápiának, hogy nem szívja ki az erőmet. A betegek nem támasztanak érzelmi igényeket velem szemben. Megjelennek, ellenőrzöm reakcióikat a dózisra: jó, rossz, hatásos, nem hatásos; milyen az állapotuk: hullámhegy, hullámvölgy, stabil. Mindegyik naplót vezet. Mindegyik kódolt jegyzetfüzetet kap tőlem, amit kifejezetten erre a célra csináltattam.

- Szóval a páciens csak megmutatja a naplóját, és már kész is?

- A gyógyszerezés szempontjából értékelem, hogyan folynak a dolgok. És megteszem a szükséges módosításokat. Kijelölöm a következő vizit időpontját. Lehet, hogy kettő, lehet, hogy négy hét múlva lesz. A beteget a vizit megnyugtatja, megerősíti. Nem bonyolódunk bele az érzelmi vagy az előéletével kapcsolatos problémákba. Végül is, neki a

napi élettel kell megbirkóznia, nem pedig a mamával, a bilivel, a papával meg az őstudattal.

- Sok volt Freud-követő tér át mostanában? -kérdezte Bobby Jones.

Újabb vállrándítás, újabb simítás a borostán, újabb mosoly. - Akinek esze van.

Dr. Calendar depresszióval kezelte Mrs. Melissa Wise Cohent. Ez a betegség egész életén át elkísérte. Próbálkozott hagyományos gyógymódokkal, de egyik sem segített. Függetlenül attól, hogy mi történt az életében, ha biológiai órája jelzett, ő mélypontra süllyedt. A tény, hogy a depressziónak nem volt nyilvánvaló oka, a ciklikusság, a lehangoltság fázisában elszenvedett kétségbeesés mérhetetlensége, mindez dr. Calendar profiljába vágott.

- Nagyon tipikus eset, a gyógyszerezéssel legvalószínűbben befolyásolhatók közül. A depresszió szinte kézikönyvbe illő esete.

- És a jelenség másik oldala, dr. Calendar? Milyen volt Mrs. Cohen a mániás szakaszban?

Dr. Calendar fészkelődött a székben. Elmerülten nézte, ahogy ujjai könnyedén össze-összeérnek. - Mrs. Cohen nem volt mániás-depressziós. Egyfázisú depressziós volt. Felhangoltsági szakaszban teljesen a normális keretek között maradt. Legjobb tudomásom szerint soha nem került mániás fázisba.

Gyorsan belelapoztam a halottkémi tárgyalás jegyzőkönyvébe, amit dr. Calendar érkezése előtt egy órával kaptam meg Bobbytól.

- A Mrs. Cohen halála kapcsán tartott halottkémi tárgyalás jegyzőkönyvéből idézek. Kérdés: "Vidáman körbetáncolni az erkélyen, nem törődve az esővel, felülni a fémkorlátra, karjaival hadonászni, figyelmen kívül hagyni a következményeket, mindezt a hangos jókedv állapotában" - nos, ez a viselkedés nem eléggé tipikus egy éppen "mániás

fázisban" lévő személyre? Ezt a kérdést önnek tették fel, dr. Calendar, és ön azt válaszolta, "Ez nagyjából kimeríti egy mániás fázisban lévő személy viselkedési ismérveit." Kérdés: "Ha a mániás viselkedésnek ebben a rohamában valaki nagy magasságból, háttal leesik, minek minősítené halálát?" Az ön válasza: "Balesetnek."

Dr. Calendar bólintott, és az ujjhegyeit szemlélte.

- Dr. Calendar, ha ön soha sem kezelte Mrs. Cohent mániás depresszióval, ha esetében egyfázisú depresszióról volt szó, mivel magyarázza ezt a feltételezett mániás rohamot, melynek folyamán a beteg annyira nem ügyelt saját biztonságára, hogy figyelmetlenségből leesett a tizedik emeleti erkély korlátjáról?

- Soha nem mondtam, hogy ő volt mániás. Soha nem állítottam, hogy Mrs. Cohen viselkedett az ön által leírt módon. Soha nem mondtam, hogy az ő viselkedése okozta az ő balesetből származó halálát

- Ez lett a halottkémi tárgyalás végeredménye: balesetből származó haláleset. Nagyrészt az ön nyilatkozata alapján. - Előjöttem az íróasztalom mögül, nekitámaszkodtam a kanapé kartámlájának. Jó tizenöt centivel az arca fölé emelkedtem. Hevesen vert a szívem. Jézusom. Talán most.

- Hogy minősítené Mrs. Cohen halálát?

Mondd, hogy gyilkosság. Mondd, hogy gonosz, aljas gyilkosság. A skizoid félj keze által, aki a sebészeti csodatételek közt fennmaradó idejében nőket öldös. Mondd, hogy gyilkosság.

- Öngyilkosság - mondta dr. Calendar. - Semmi kétség nem fér hozzá. Melissa Cohen megölte magát. Öngyilkosságot követett el.

Felkaptam a halottkémi tárgyalás jegyzőkönyvét, és megráztam az orra előtt. - Ebben a jegyzőkönyvben egy árva szó sem esik öngyilkosságról. Ön még csak célzást sem tett öngyilkosságra!

- Tudom. Bizonyos szempontból kényszerhelyzetben voltam. - Fényes, kerek, áttetsző majomszeme volt: világosbarna és nyugtalan; tekintete ide-oda ugrált, hosszabban semmin nem pihent meg. Abban a pillanatban, hogy az ember elkapta, már el is vesztette: elmenekült, megfutamodott. Tisztára buggyant. A pszichiáter egyre háborodottabb benyomást keltett, és nyugtalan majomszeme lopva megpróbált egy pillantást vetni a homlokomra, de amikor ezen rajtakaptam rögtön sebes pislogásba kezdett. Az orvos nagyon izgatott lett egyszerre. Megvakarta a tarkóját, kezét a szék karfájára szorította, kihúzta magát.

- Öt éve történt. Igen, öt évvel ezelőtt. A kutatási programomat még mindig állami támogatásból finanszírozták. Nem volt kimondottan kísérleti jellegű, átmeneti szakaszban voltunk. Új gyógyszeres terápiákat próbáltunk ki. Kormánytámogatással.

- Ez tartalmilag nem elégíti ki a "kísérlet" fogalmát? - kérdezte Bobby Jones. - Új gyógyszeres terápiák kipróbálása eléggé kísérletinek hangzik.

A kerek szemek Bobby felé rebbentek, aztán valami érdekesre leltek a falon, és úgy tűnt, láthatatlan szavakat olvasnak nagy sebességgel. Végül megszólalt a pszichiáter: - Szófacsarás. Tulajdonképpen az is kísérlet, valahányszor előírja az ember a páciensnek, hogy vegyen be egy aszpirint. Használni fog? Ártani fog? Nem vált ki valamilyen nem is gyanított reakciót, nem hoz létre teljesen új vegyi kombinációt?

Egymásra néztünk Bobbyval. Lehet, hogy a fickó lökött, de biztos nem ok nélkül és nem önzetlenül tette, amit tett. Nyilván ezért nem akarta, hogy a kórházban más is megtudja a kerületi ügyészség iránta való érdeklődését.

- Dr. Calendar, térjen vissza Melissa Cohenre. Milyen gyógyszert szedett? A halála előtt?

Calendar beszámolt Melissa Cohen próbálkozásairól, már ami az antidepressziós gyógyszereket illeti. Mielőtt bekapcsolódott a programba, mintegy kilenc hónapon át nagyon jól megvolt egy bizonyos gyógyszerrel. Ekkor kellemetlen mellékhatások jelentkeztek: kiszáradt a szája, cserepesek lettek az ajkai, fájt a torka, izzadt, reszketett a keze. Dr. Calendar ezeket az információkat a "Melissa Cohen" feliratú kis jegyzetfüzetben ellenőrizte, amelyet előrelátóan magával hozott.

- Nagyjából ugyanennyi ideig, vagy mégse, valamivel tovább, talán egy évig másik gyógyszert alkalmaztunk, hasonló eredménnyel. A depressziót sikerült leszorítani, de idővel mellékhatások léptek fel: álmatlanság, homályos látás, hányinger. - Szeme ide-oda járt köztem, Bobby, a fal és az ujjai között. - Nem könnyen hozzáférhető drogokról van szó. Ezek nem serkentőszerek. A depressziós, aki jól érzi magát az előírt dózis mellett, nem érzi szükségét, hogy növelje az adagot. A szerek nem okoznak feldobottságot. Gyakorlatilag nem váltanak ki gondolati-érzelmi reakciókat. Még csak jó fizikai közérzetet sem. Csak azt az érzést nyújtják a páciensnek, hogy képes normálisan, értelmesen megbirkózni bármivel, ami előadódhat.

- Nos, úgy látszott, Melissa Cohen esetében bizonyos idő után minden gyógyszerrel problémák jelentkeztek, noha egy darabig sikeresen, mellékhatások nélkül alkalmaztuk őket. Van ilyen. Egyéni tényezők játszanak közre. Az utolsó gyógyszer, amit felírtam neki, a lítium volt. Egy tesztelési program részeként. Beleegyezett a részvételbe. A lítium különböző felhasználási módjait teszteltük.

- A lítiumot ugye alapvetően a mániás-depressziósok kezelésére használják?

Helyeslő pillantással nyugtázta tájékozottságomat. A vasárnapi New York Times Magazine-ban tallóztam.

- Pontosan. Eredetileg erre használták. Nagy sikerrel. Most olyan betegeken próbáljuk ki, akik csak az egyfázisú depresszió tüneteit mutatják.

- Ami azt jelenti - mondta Bobby - ő is olvasta a cikket - hogy Mrs. Cohen tulajdonképpen olyan gyógyszert szedett, amire gyakorlatilag nem volt szüksége.

Dr. Calendar fürge bólintással nyugtázta bölcsességünket.

- Tehát - folytattam amikor a halottkémi tárgyaláson megállapították, hogy egy ideje lítiumot szedett, feltételezték, hogy mániás-depressziós volt, mivel akkoriban ezt a szert használták a betegség kezelésére. És senki nem vette magának a fáradságot, hogy megmagyarázza, miért szedett lítiumot?

- Eltalálta.

- Miért nem? Miért nem magyarázták meg?

Tulajdonképpen nagyon egyszerű volt a magyarázat. Dr. Calendar programját kormánytámogatásból finanszírozták, és éppen akkoriban vált esedékessé a megújítása. Fene rossz fényt vetett volna rá, ha kiderül, hogy az egyik lítiumot szedő depressziósa ellenőrizhetetlen depressziós fázisba került, és öngyilkos lett. Kényelmesebb volt elfogadni a felhangolt állapotban bekövetkező pillanatnyi figyelmetlenség teóriáját. Balesetek még azokkal is előfordulnak, akik nem szednek gyógyszert.

- És hogy illik a képbe dr. Cohen? Mit mondott önnek arról az éjszakáról?

- Hogy a felesége nagyon deprimált volt. Már két hónapja nem szedett gyógyszert. És hogy...

- Miért? Miért hagyta abba a gyógyszert?

- Mrs. Jacobi, tudjuk, hogy vannak betegek, akikben idővel ellenérzés alakul ki az alkalmazott terápiával szemben. Tudunk olyan cukorbetegekről, akik visszautasítják az inzulint; hipertóniásokról, akik nem szedik be a gyógyszerüket. Gyomorfekélyesekről, akik nem tartják be megelőző utasításokat. Vannak, akik nagyon ingerlékenyek,

nagyon önfejűek, nagyon zokon veszik, hogy életük hátralévő részében rendszeresen kell gyógyszert szedniük. Mrs. Cohen, amennyire meg tudtam állapítani, lázadozott a rendszeres gyógyszerszedés ellen.

- Már csaknem két hónapja nem keresett fel. Kétségkívül a teljes nyomottság állapotában lehetett aznap este; még ahhoz is túl mélyen, hogy segítséget keressen. Ekkor szokott megtörténni a depressziósokkal, hogy öngyilkosságot követnek el.

- Miért szerepelt még mindig a programjában? Ha már nem szedte a gyógyszert, hogyan befolyásolhatta a halála az ön anyagi ügyeit?

Szeme táncot járt. Ha egyszer mélyen egy majom szemébe nézel, észre fogod venni, hogy pillantása azonnal ravasz, bűntudatos lesz. Dr. Calendar pontosan így nézett.

- Nos, nézze, ő statisztikailag szerepelt a programomban. Számítógépes nyilvántartással dolgozunk. A számok a fontosak.

- Hm. Dr. Cohen kérte meg, hogy támassza alá a felesége balesetből eredő halálának és az asszony fékezhetetlen jókedvének történetét?

Hoppá. Megfogtuk. De összeszedte magát. -Semmilyen formában nem követtem el esküszegést. Elolvashatják a jegyzőkönyvet, betűről betűre, én soha nem jelentettem ki egyértelműen, véleményem szerint mi történt Mrs. Cohennel, mivel egyszer sem kérdeztek rá egyértelműen. A kérdések mindig feltételes módban hangoztak el. Elméletiek voltak.

Igaza volt, így történt.

- Mi volt dr. Cohen célja azzal, hogy a felesége viselkedését mániásnak állította be, és elhitette, hogy az asszony véletlenül esett le az erkélyről? Miért nem mondta el egyszerűen, mi történt?

- Erről dr. Cohent kell kérdezniük. Talán meg akarta őrizni a látszatot. Egy orvosfeleség öngyilkossága nem hangzik

valami jól. Hiszen már így is annyi mindent varrnak a nyakunkba, valahányszor orvosi műhiba vagy félrekezelés miatt pert indítanak. Úgy látszik, erre minden fiatal ügyvédet kiokítanak manapság. Már külön szakma.

Bobby Jones meg én halszemeket meresztettünk rá. Nincs páija az ügyes, duplalövetű merev halszemtekintetnek, ha zavarba akarjuk hozni a tanút.

- Nos, tudják, mire gondolok. A pereskedés korát éljük, nem igaz? Különben is, lehet, hogy dr. Cohen csak Mrs. Cohen családját, a szüleit próbálta kímélni. Elég nagy megpróbáltatás elveszíteni egy gyermeket, még az öngyilkosság külön terhe nélkül is. A baleset elviselhetőbb. Nos, lehet, hogy emberbarát meggondolásból, meg önérdekből is cselekedett. Kérdezzék meg tőle. Valószínűleg el fogja mondani.

- Dr. Calendar - kérdezte Bobby -, beszélt magának Mrs. Cohen valaha is házassági problémákról? Hogy ő és a férje...

Felemelte rózsaszínű, helyes kis kezeit, és félbeszakította Bobbyt. - Állj. Emlékezzen, mit mondtam. Nem a duma-terápiát gyakorlom. Soha nem érdeklődtem a pácienseim magánélete iránt. Semmi közöm hozzá. Egyedül arra vagyok kíváncsi, hogyan reagálnak a gyógyszerekre. Már nem keveredem ilyen kusza hálókba. - Mélyet sóhajott; boldog ember. - Hála Istennek.

HARMADIK RÉSZ
A VIZSGÁLAT

24.

Forest Hillsben a Tudor-kor stílusát utánozó ház kívülről megtévesztő volt, mert belül az ember szűk, bezártság-iszonyt ébresztő szobákra számított, Wise-ék otthona azonban tágas volt, derűs és világos. Olyan emberek makulátlan otthona, akiknek a gyerekei már régen felnőttek, kirepültek. A sarokban a kandalló párkányán, az asztalkákon és mindenütt, ahol csak elfért egy fénykép, családi fotók sorakoztak műanyag keretben.

Mrs. Rita Wise olyan asszony volt, akit jó megjelenésűnek szokás mondani: nagycsontú, magas, okos homlokú, tisztán rajzolt vonásaihoz széles, erős száj, emelt fej és átható, borostyánszínű szemek tartoztak. Sűrű, rövidre vágott, drótszerű haja őszesfekete tincsekben keretezte az arcát. Bemutatott bennünket magas, sovány, jóindulatú, de ideges természetű féijének, ő pedig, amint elhelyezkedtünk a szófán, azonnal átengedte a terepet a feleségének.

Mrs. Wise teával várt, de megkérdezte, nem innánk-e inkább kávét. Egy tálcán házisüteményt tett az asztalra, kávésat, ánizsosat, szilvásat. Elismeréssel adóztunk a csodás ízeknek, és megkérdeztük, ezeket árulják-e az üzletben is, vagy külön, maguknak készítették. Az üzletből hozták, mindent ott helyben sütöttek.

Mrs. Wise fürkészve nézett ránk. Aligha azért jöttünk, hogy megigyuk a teáját, és felfaljuk a süteményét.

- Szóval a kerületi ügyészségről jöttek - mondta, megállapításba burkolva a kérdést.

Bobby Jones vette át a szót, eredetileg is ő lépett kapcsolatba velük. - Igen, Mrs. Wise. Ahogy telefonon mondtam, egy nagyon bizalmas kérdésről szeretnénk önökkel beszélni.

Mrs. Wise vállat vont, és körbemutatott a szobában. - Nincs itt senki, csak Martin meg én. - A borostyánszínű szemek összeszűkültek. - Tehát? Miről van szó?

- David Cohenről - mondta Bobby Jones.

Mrs. Wise mély lélegzetet vett, de a levegő elakadt, megköhögtette. Mr. Wise felesége kezéért nyúlt, megszorította. Az asszony karja kicsit kifordult, és ekkor megpillantottam a bőrébe tetovált kék számokat. A számok részben megmagyarázhatták a szemében ülő mélységes bánatot.

- De hisz olyan régen, évekkel ezelőtt történt -mondta Mr. Wise. - Régen elmúlt már.

- Másról van szó - mondtam óvatosan. - Önöktől a David Cohennel kapcsolatos tapasztalataikról szeretnénk hallani. Olvastam lányuk halottkémi tárgyalásának jegyzőkönyvét. Önöknek nem adtak lehetőséget, hogy elmondják a véleményüket. Van most egy esetünk... folyamatban lévő ügyünk, és sokat segítene, ha hallhatnánk a véleményüket. Hajlandók lennének bizalmasan elmondani nekünk, hiszen tőlünk sehová nem kerül tovább, mit tudnak David Cohenről, a jelleméről, milyen embernek ismerik, vagy bármi egyebet?

Mrs. Wise felállt, a kandallóhoz lépett, vigyázva leemelt egy bekeretezett fényképet, és anélkül, hogy ránézett volna, átnyújtotta nekem.

- Melissa lányunk fényképe. Akkor készült, amikor végzett a Mount Sinai-n. Nagyszerű lány volt, okos, intelligens.

Szerette a munkáját. Élvezte, hogy segíthet az embereknek. Nem volt nagy szépség, de jó lány volt. Rendes lány.

A képről erős, határozott fiatal nő nézett rám büszkén, önbizalommal. Nagyon hasonlított az anyjára. Megcsodáltam a képet, megmutattam Bobby-nak, aztán visszaadtam Mrs. Wise-nek, aki megint anélkül vette vissza, hogy rápillantott volna.

- Dr. David Cohen hidegvérrel meggyilkolta a lányomat. Megverte, és ledobta az erkélyről, aztán azt vallotta, hogy"leesett" boldogságában, tudom is én, vagy mit mondott annak idején. Hogy "túláradóan jókedvű" volt, azt hiszem azt mondta. És hogy véletlenül esett le, miközben a mexikói útról beszélt. Nem is terveztek mexikói utat. A lányom nem táncolt ki az erkélyre, nem véletlenül esett le. Azt forgatta a fejében, hogy otthagyja a féijét, Cohen ezért verte meg, és dobta ki az erkélyen.

Monoton hangon beszélt, a vitathatatlan bizonyosság hangján. A féijére néztem, pillantásunk találkozott, bólintott. Tudták, és hosszú évek óta osztoztak a tudáson, amelyhez nem fért kétség.

Bizonyíték természetesen nem volt. Hogy is lett volna? Egyedül voltak a lakásban. David orvos volt, biztosra lehetett venni, hogy ügyes magyarázattal áll elő.

- Úgy látszott, jó férje lesz a lányunknak ez az orvos - mondta Mrs. Wise halott, érzelmektől mentes hangon. - De, tudják, valami nem volt rendben Daviddel, valami baj volt vele. Valami... hiányzott belőle. Én... ismerem az embereket. Kitapasztaltam őket. A szemükben van valami, ami elárulja őket. Davidnek is ott volt a szemében, de mit lehet mondani egy fiatal lánynak? Hogy "nem tetszik a szeme, megrémít"?

Nagy darab süteményt vettem a kezembe, beleharaptam. Izgultam, hiszen valami borzasztót, valami igazat hallok.

- Mondott a lánya önnek bármi nyugtalanítót a férjéről, Mrs. Wise? - kérdezte Bobby.

Mrs. Wise vállat vont. - Melissa nem volt panaszkodós fajta. Tudta, hogy az élet nem tökéletes, néha adódnak nehézségek. Nagyszerű lány volt, nem akart... terhelni minket. A fiamnak autóbalesete volt, kórházban volt egy évig. Hála Istennek, meggyógyult, már jól van. Melissa nem mondta volna el, hogy valami nincs rendben. De én ismertem Melissát. És Daviden is meglátszott.

- Hogyan? - kérdeztem.

Megint megvonta a vállát. A különös tekintet, az a nézés, amelyet észrevesz az emberismerő, az a bizonyos anyát és apát egyaránt nyugtalanító nézés.

Mrs. Wise lebámult nagy kezeire, ujjait csuklója köré kulcsolta, a kék számjegyre meredt, és amikor megszólalt, senkire sem nézett.

- A kegyetlenség látszott rajta. Egyfajta hidegség, távoliság - ez a jó szó? Távolság minden érzéstől. - Leejtette a kezét, rámemelte gyönyörű, világos borostyánszínű, tudással, rettenetes tudással teli szemét. - Csak egyszer, amikor Melissa egyszer egyedül jött, tele volt feszültséggel. - Mrs. Wise válla, mintegy illusztrációként, megmerevedett, aztán összerázkódott. - Feszült volt. Megkérdeztem, hogy mi van, mi a baj. Néha jó kibeszélni a dolgokat, ez még nem jelenti a lojalitás elárulását. Melissa nagyon lojális volt, mi neveltük ilyennek, arra, hogy a családnak össze kell tartania, törődni kell egymással, és ez a legfontosabb, ugye Martin?

Martin Wise bólintott, fejét lehorgasztotta, kezeit összekulcsolta, és újra bólintott.

- És akkor, egyetlen egyszer azt mondta nekem, "mama, van valami Davidban, amitől félek". Azt mondta, hogy néha, amikor éjszaka felébred, David ott áll az ágya mellett, és néz le rá. Csak bámulja. És amikor ő felugrik, és megkérdezi, hogy mi az, mi baj, akkor nem válaszol. Felgyújtja a villanyt, a férfi meg csak nézi, és az arca, mondta, az arca...

Elhallgatott, és ekkor váratlanul Mr. Wise szólalt meg. - Azt mondta "az arca egy idegené, akit nem ismerek, és akitől félek".

Mrs. Wise bólintott, és a férje kezéért nyúlt. - Igen, ezt mondta nekem. És azt is, hogy reggel, amikor szóba hozta, David azt válaszolta, biztosan álmodta, meg se történt. És Melissa ostobán viselkedik.

- Van róla tudomásuk, hogy valaha is megütötte? - kérdeztem, pedig majdnem biztos voltam a válaszban.

- Igen - mondta az anya. - Igen. Éjszaka, egyik éjjel, amikor felébredt, és megint ott találta az ágyánál. Olyan volt, mint egy idegen, azt mondta. Ököllel vágott az arcába, megverte. Melissa másnap nem ment dolgozni, kék-zöld volt, és mindene fájt. A férje pedig megint azt mondta, hogy nem, csak álmodta, hogy álmában járkált, úgy verte össze magát.

- Említette, hogy Melissa al akarta hagyni a férjét. Mondjon erről valamit, kérem.

Mrs. Wise az emlékezetében kutatott, jegygyűrűjét forgatta az ujján, lassan kezdett bele:

- Nem sokkal azelőtt, hogy Melissa... meghalt, talán egy héttel korábban, nem emlékszem pontosan, David későn jött meg a kórházból, órákkal később, mint ígérte. Melissa aggódott. David telefonálni szokott, ha úgy adódott, hogy ott kellett maradnia. De akkor este nem telefonált Melissa meg idegeskedett, és felhívta a kórházat, hogy ott van-e. Hátha baleset érte. Amikor a bátyjának volt balesete, órákig nem is tudtunk róla. Hosszú órákig. - Félrefordította az arcát, egy darabig hallgatott. A férje megfogta a kezét, megszorította. Mrs. Wise felnézett, arca fájdalmasan szomorú volt a szörnyű emlékektől.

- De ez másik történet, ez jóra fordult. Szóval Melissa felhívta a kórházat, és azt mondták, nem, David nem maradt benn, talán megbeszélése van, és Melissa azt mondta, igen, lehet, hogy találkoznia kellett valakivel, csak elfelejtett szólni.

Aztán órákkal később David hazajött, ő pedig ébren várta. Azt mesélte nekem, hogy azt a... azt az éjszakai arckifejezést látta rajta. Azt az idegen tekintetet. Amikor megkérdezte, hol volt, mi történt, David nem válaszolt, mintha ott se lett volna, mondta, csak lezuhanyozott, és lefeküdt. És másnap reggel, amikor Melissa ismét megpróbált beszélni vele, nagyon dühös lett. És olyasmiket mondott neki, hogy "mi van veled, Melissa? Kezdesz nagyon furcsán viselkedni". Ilyesmiket. Akkor döntötte el Melissa, hogy otthagyja. És talán két vagy három nappal azután, hogy ezt elmondta nekem, Melissa... meghalt.

- Tudtunk róla, hogy Melissa gyógyszert szed - mondta Mr. Wise nagyon halkan és szelíden. - Akkor szerzett tudomást erről a lehetőségről, amikor ápolónő lett; nagyon körültekintő volt a gyógyszerekkel. Soha nem engedte volna meg magának, hogy ennyire deprimált állapotba kerüljön, csak azért, mert nem szedi a gyógyszerét. És soha nem volt olyan, amilyennek David leírta. Túláradóan jókedvű. Micsoda iszonyú kifejezés. És David olyan könnyen használta.

- David nagyon könnyen hazudik. Hozzátartozik a természetéhez. Olyan, mint egy vadállat, amelyik öl, aztán továbbáll, és folytatja az életét.

Tisztában voltak vele, hogy egyedül a lányuk erősíthetné meg azt, amit David Cohenről mondtak, ő pedig halott.

- A családja? - kérdeztem. A szülők mindketten felsóhajtottak, és megrázták fejüket.

- Ők nem fognak semmit mondani. Ők nagyon... felsőbbrendű emberek. Annak hiszik magukat. Szerintük David egy "péklányt" vett el. Tudják, hogy van ez, ők sikeres üzletemberek, vagyis Melissát csak "péklány"-nak tartották. Tudjuk, tudomásunkra hozták a maguk módján, ahogy az ilyesmit szokás. Ó, az emberek milyen bolondok, milyen bolondok!

Ez volt az a pillanat, amikor Martin Wise ugyancsak meglepett bennünket, sőt még a feleségét is meglepni látszott

az a hirtelen energia, amellyel felugrott a szófáról, és odament a kandallópárkányon sorakozó fényképekhez.

- Nézzék ezeket az embereket - mondta rekedt, remegő hangon -, ezek szülők, testvérek, unokatestvérek; gyerekek és nagyszülők, ők mind egy család voltak.

Felkapott egy családi csoportképet: alig kivehető arcok a kifakult, szépiaszínű képen. Valóban egy család volt: nagyszülők, szülők és gyerekek, egy másik kor ruháiban, ártatlan arcuk mit sem sejt a közelgő végzetről.

- Meggyilkolták őket. Minden egyes embert, akit ezen a fényképen látnak, meggyilkoltak. És senki nem fizetett meg érte. Senki. Még mindig itt járnak körülöttünk, a családom, a feleségem családjának gyilkosai.

Mrs. Wise arca megfagyott, állát felszegte, fogát összeszorította, mereven, egyenesen ült.

Mr. Wise kivette kezéből Melissa fényképét, rápillantott, aztán felém és Bobby Jones felé fordult.

- És aztán őt is. Ezt a lányt. Ezt a szép gyermeket, aki itt született, akit szeretettel, féltő gonddal neveltünk fel itt, ezen a biztonságos helyen. Ki tudta volna ezt elképzelni? Ki gondolhatta volna, hogy ilyesmi megtörténhet? - Óvatosan visszatette a képet a kandallópárkányra, aztán hozzánk hajolt.

- David Cohen meggyilkolta a lányunkat. Nem tudjuk, miért érdeklődnek utána, de azt akarjuk, hogy tudják: gyilkos. - Mélyet lélegzett, aztán sírós hangon, szinte kántálva mondta: - Kapják el. Kérem. Kapják el. Kapják el. Kapják el.

25.

Dr. David Cohenről, ahogy ott ült velem szemben az íróasztal másik oldalán, tényleg eszembe jutott az anyáink

nemzedékének álmaiban szereplő, mesésen jó parti: a rendes zsidó fiú, aki érett korára megbízható, szolid, jól keresd orvos lesz. Keskeny, magas homlokú arcának okos, hűvös, enyhén távoli kifejezésében még halványan föl lehetett ismerni az egykori osztályelsőt: a srácot, aki mindenkinek az idegeire ment, aki már azelőtt kész volt a válasszal, hogy a szerencsétlen tanár a kérdés végére élhetett volna. Nem volt semmi különösebben szembeötlő rajta. Ami azt illeti, anyám korai intelmét juttatta eszembe: olyan férfihoz menj feleségül, aki nem túl jóképű, akkor nem kell aggódnod, hogy más nők megpróbálják elvenni tőled. Kösz, Anyám.

Megvolt benne a nagytudású szakember önelégültsége, akit saját szakterületén kívül nem nagyon érdekel semmi. Bizonyos fokú hidegség: a veleszületett tisztaság levegőjét árasztotta, ez pedig több volt, mint a sterilre sikált sebész tisztasága.

Egyetlen említésre méltó testi jellegzetessége elegánsan hosszú, szép keze volt. Nem emlékszem, hogy valaha is láttam volna rövid, tömzsi ujjú sebészt vagy zongoraművészt. Szerettem volna tudni, vajon a kéz milyensége döntő tényező-e az ember pályaválasztásában. Kíváncsi voltam, vajon mi lesz azzal a briliáns, fiatal orvossal, aki sebész akar lenni, de manóhoz illő, vaskos, csúnya keze van. Szívesen megkérdeztem volna dr. Cohent, de biztos voltam benne, hogy frivolnak tartaná kérdésemet, márpedig ő láthatóan nem volt frivol. Bobby Jones telefonon beszélte meg vele a találkozót; szerencsénk volt, dr. Cohennek akadt egy szabad félórája, amit ránk szánhatott. Jónéven vette, hogy Lucy Capella, mivel úgyis csatlakozott hozzánk a találkozó alatt, fölajánlotta, hogy kocsiján elhozza az irodába, majd a megbeszélés végeztével, amelyről biztosítottam, hogy rövid lesz, vissza is viszi.

Ült, és miután minden érdeklődés nélkül körülpillantott a szobában, figyelmes várakozásba fogott. Az egyetlen tárgy, ami megragadta a figyelmét, az asztalon lévő magnetofon volt.

- Dr. Cohen, tájékoztatni kívánom, hogy ettől a pillanattól fogva - bekapcsoltam a készüléket - az elhangzottakat szalagra rögzítjük a Ms. Sanderalee Dawson elleni bűntett ügyében folyó nyomozás részeként. Tájékoztatom, hogy jogában áll, és tanácsolom, hogy ezzel a jogával éljen is, mindenkor ügyvédje jelenlétében nyilatkozni, s hogy kérdéseimre nem köteles válaszolni, továbbá, hogy ezt a beszélgetést bármikor megszakíthatja.

Amiért köszönet önöknek, a legfelsőbb bíróság tagjainak. Kívánom, hogy legyenek hasonló helyzetben, és láthassam, hogyan boldogulnak.

Dr. Cohen arckifejezése alig változott, de éberebb lett, szeme összeszűkült, fejével apró mozdulatot tett. Ha nem is idegesen, de kissé zavartan előrehajolt

- Ez így szokás? Jelenlétem körülményeit tekintve, kissé furcsának találom. Ms. Capella azt mondta, Sanderalee Dawson állapotáról óhajtanak tájékozódni. Ügyvédre lenne szükségem, hogy erről tájékoztassam önöket?

Leginkább Bobby Jones-hoz, a jelenlévők közötti egyetlen férfihoz intézte szavait. Ezt a tévedést azonnal és végérvényesen kiigazítottam.

- Dr. Cohen, ön az én kérésemre, a Sanderalee Dawson-féle bűnügyi nyomozással megbízott ügyosztály irodafőnökének kérésére van itt.

Most engem nézett, érzelem nélkül, várakozva.

Ahogy visszanéztem rá, mondandóm egyszeriben nevetségesnek tűnt. Arra koncentráltam, amit a szalagról hallottunk Sanderalee megkínzott hangján.

Mi lenne, ha belecsapnánk, minden magyarázat nélkül - most éppen erre készültem -, hogy hé, doki, azt fogja mondani, őrültség, de tudja, mit állított rnagáról ez a nő? Felejtsd el, Lynne.

- Dr. Cohen, ön az elmúlt két napban nem vizitelt Ms. Dawsonnál, nem kezelte. Ez a beteg határozott kérésére történt így.

- Igen. Hallottam.

- Nem hallotta viszont azt, hogy Ms. Dawson már több napja eszméleténél van. Es legjobb emlékezetem szerint beszámolt nekünk - csoportom tagjainak és nekem - a támadás estéjének eseményeiről. - Vegyél mély lélegzetet, viszonozd a figyelmét, keresd meg világosszürke szemét a csillogó szemüveg mögött. Jusson eszedbe, mit mondtak róla halott feleségének szülei. Gyilkos.

Udvariasan, bár türelmetlenül bólintott.

- Igen? És?

- Dr. Cohen, Ms. Dawson önt azonosította a támadójával.

A kijelentés ott lógott a csendben. Senki sem reagált. Mind a négyen ültünk, várva, hogy történjék valami, hogy valaki megszólaljon. Volt egy őíjítő, ijesztő pillanat, amikor azt hittem, elnevetem magam. Az isten szerelmére, ilyenkor nevetni?

- Dr. Cohen?

Tőlem kérdezte: - Mondanom kellene erre valamit? Mit kívánnak, mit mondjak?

Mondd: igen, én tettem. Eszelős gyilkos vagyok, megvertem, megerőszakoltam, összeszabdaltam, aztán újból összeraktam.

- Komoly, részletekbe menő vádról van szó, doktor úr. Itt van a gépelt változata annak, amit Ms. Dawson szalagra mondott. Hogy tájékoztassam, és hogy tisztán lássa, miről beszélünk, átadom önnek a gépelt tanúvallomást. Némi időt igényel, amíg majd elolvassa.

A paksamétáért nyúlt, gyorsan átlapozta. Semmi nem látszott rajta, semmi. Arckifejezése üres, semmitmondó maradt.

- Kér egy csésze kávét, dr. Cohen? - Bobby Jones a termosszal babrált. Dr. Cohen megrázta a fejét. Elmerült a gépelt jelentésben.

Eleget tettem a hivatalos előírásoknak, rámondtam a szalagra az időpontot, és hogy dr. Cohen e pillanatban Sanderalee Dawson tanúvallomásának gépelt változatát olvassa, mihelyt pedig befejezi, folytatjuk a kihallgatást.

Figyelmesen fürkésztem. Közel száznyolcvan centijével a székben ülve is magasnak látszott, a papírlapokat úgy tartotta, hogy ne essen rájuk árnyék. Sebesen olvasott, mint a gyakorlott gyorsolvasó. Időnként visszalapozott, ellenőrzött valamit. Apró, aranyszínű ceruzát vagy tollat tartott az ujjai közt, és olykor úgy látszott, mindjárt jegyzetet ró a margóra, de aztán csak az ajkához érintette az arany írószerszámot. Végül előredőlt, az asztalomra helyezte a jelentést, levette szemüvegét, és minden bizonnyal kellemesen hűvös ujjaival finoman megdörgölte a szemhéját. A szemüvegére meredt, rálehelt, tiszta, fehér zsebkendővel megtörölte, aztán rámnézett, és megvonta a vállát.

- Tehát? Ez mit jelent számomra? Milyen minőségben vagyok mostantól ebben az irodában?

- Hivatalosan semmilyenben. Egyelőre. Elhangzott ön ellen egy vád, ezt a vádat próbáljuk tisztázni, és értékelni. Amennyiben lehetséges, az ön segítségével és közreműködésével.

A magnetofont már bekapcsoltam. Dr. Cohen egy darabig azt bámulta, aztán visszanézett rám. Kifejezéstelenül. Lucyra pillantottam, majd Bobby Jones-ra. Jelent ez valamit? Kifejezéstelenül. Mit mond ez nekünk? Mond valamit egyáltalán?

- Dr. Cohen - Bobby Jones megvárta, amíg az orvos feléfordul, és nézi ahogy odajön az asztalhoz, majd leül mellé. - Mi az első benyomása az imént olvasottakról?

Apró vállrándítás. - Ez a nő többször is visszaesett a kómába. Tudomásom szerint összefüggéstelenül beszélt. Én magam egyetlen ép mondatot sem hallottam tőle. Ez - intett fejével a jelentés felé -meghökkentően teljesnek és következetesnek tűnik, figyelembe véve a beteg állapotát. Szeretném hallani magát a felvételt. Kíváncsi vagyok a hangjára, és hogy milyen folyamatosan adja elő ezt a... az események sorrendjét.

- Magáról a vádról mi a véleménye, dr. Cohen?

- Semmi szín alatt nem felelek azért, amit Ms. Dawson állít. Természetesen szeretném felhívni a figyelmüket arra, hogy egyike voltam az elsőknek, akiket az eszmélet határán ingadozva láthatott. Azt tanácsolnám, beszéljenek dr. Channal. Úgy tudom, Martha Chan foglalkozott az eset pszichiátriai vonatkozásaival.

- Dr. Cohen, ebben a helyzetben kötelességem feltenni önnek néhány kérdést.

Felém fordult, úgy nézett rám, mint tanár a hülye tanítványára, aki épp valami ostobaságot kérdezett tőle. - Hogyne, megértem.

- És azt is, hogy önként tartózkodik itt, a státusára és a jogaira vonatkozó felvilágosítást pedig már megkapta?

- Igen, megértettem. Tegye fel a kérdéseket, amelyeket szükségesnek tart.

Nem, nem ismerte Sanderalee Dawsont személyesen.

Igen, a televízióban látta.

Nem, soha, semmilyen módon nem bántotta, nem sebesítette meg, nem becstelenítette meg, nem tört Sanderalee Dawson életére.

Nem, politikailag nem aktív. Minden negyedik évben leadja a szavazatát az elnökválasztáson.

Nem, soha nem volt politikai aktivista.

- Aktív tagja valamelyik vallásos szervezetnek, dr. Cohen?

- Nem, Yom Kippur zsidó vagyok. Évente egyszer megemlékezem az ősökről, a szülőkről, a holocaustról. Lelkiismeret. Babona. Tudja.

Bólintottam. Tudtam. Bobby Jones meghökkenve hallgatta, Lucy Capella komolyan és figyelmesen.

- Meggyőződését tekintve ön cionista?

- Hiszek az izraeli államban és a zsidók jogában, hogy saját országuk legyen. Ettől cionista leszek?

- Arra gondoltam, hogy aktív-e bármilyen módon? Tagja-e bármelyik cionista szervezetnek, ill. támogatja-e anyagilag valamelyiket?

Mosolygott. - Az édesanyám az agyvérzése előtt nagyon aktívan hajtott fel adományokat az ORT-nek. Még ma is minden évben keményen megvág. Ez minden cionizmusom.

Dr. Cohen elhallgatott, és sorban valamennyiünkre óvatos pillantást vetett. Mire visszatért hozzám, ismét magába zárkózott.

- Komolyan gondolja ezt az egészet?

- Igen, nagyon komolyan gondolom.

- Ebben az esetben - mondta dr. Cohen higgadtan -, azt hiszem, tanácsosabb, ha az ügyvédemmel jövök vissza egy kölcsönösen megfelelő időpontban.

- Egyáltalán nem tartom rossz gondolatnak.

Az ördögbe is, én a helyében ügyvédem kezével a számon ülnék itt.

- Néhány apró kérdés, dr. Cohen, ha nincs ellen kifogása. - Lucy nővér olyan édesen mosolygott, hogy én is legszívesebben megsimogattam volna a fejét. Dr. Cohen megfordult, és majdnem rámosolygott.

- Dr. Cohen, ugye nem bánja? Látom, jókora tapasz van a bal arcán. Elmondaná, mi történt? Baleset, vagy valami más?

Cohen mutatóujjával kitapogatta a testszínű tapasz alig kivehető körvonalait.

- A minap megcsúsztam egy üres joghurtos poháron az előadóteremben, és bevertem az arcomat az íróasztalom sarkába. Fém sarkába. Fém és hús, rossz kombináció.

- A Columbián, dr. Cohen? Ott tanít, ugye? Mikrosebészeti speciális kollégiumot vezet?

- Ott tanítok, igen.

- Komoly sérülés? Hány öltéssel varrták össze?

Nem válaszolt. Elfoglalták a távozás előkészületei; lehajolt az aktatáskájáért, gondosan visszahelyezte zsebkendőjét a zsebébe, és feltette a szemüvegét.

- Mikor történt, dr. Cohen? Mostanában?

Lucy hangjából aggodalom csengett: szegény ember, megsebesült munka közben.

Dr. Cohen már-már megszólalt, aztán összezárta ajkait, és megrázta a fejét. - Ha úgy gondolja, ez jelentőséggel bír, Ms. Capella, akkor talán jobb lesz, ha akkor ejtünk szót róla, amikor az ügyvédem is jelen van.

- Dr. Cohen, azt javaslom, próbáljon meg visszaemlékezni a lehető legpontosabban arra, mit csinált a kérdéses éjszakán, egészen addig, amíg be nem hívták a New York Kórházba.

Felálltam, az ajtóig kísértem, majd felnéztem rá, és kedvesen megkérdeztem: - Dr. Cohen, hogy lehet, hogy nem felelt meg a sorozáson?

Ezt az embert nem lehetett meglepni, engem viszont ez lepett meg. A higgadtsága, és hogy készen áll, bárhonnan jön is a kérdés.

Megfordult, lenézett rám, méreteinket tekintve messze a magasból. Lehajolt, feltűrte a nadrágszárát, felemelte a jobb lábát, és megmutatta a cipőjét.

- Nézze, Ms. Jacobi. A nyomozásból erre már nem futotta, vagy csak ellenőrizni akarja alkalmatlanságom okát? Gyermekbénulás miatt - én még a Salk előtti szerencsétlen nemzedékhez tartozom - ez a lábam öt centivel rövidebb, mint a bal.

- Észre sem lehet venni, dr. Cohen. Nemigen akadályozza, ugye? Egész jól szerepel a maratoni futóversenyen.

- Igen - mondta bizonytalanul. - Gondolom, erre kíváncsiak. Igen.

Azt az arckifejezést láttam rajta, amelyről a felesége szülei beszéltek: hideg, dühös, kegyetlen tekintetet szegezett rám, aztán megfordult, és kiment a szobámból.

Reméltem, hogy észrevétlenül tudok kisurranni, de a kerületi ügyésznek nyilvánvalóan beépített kéme volt az irodámban. Oktalanság is lett volna, ha nem így van, nekem is volt legalább kettő az övében.

- Lynne - mondta -, miért nem tájékoztat arról, mi történik?

Félórámba telt, amíg beszámoltam Jameson Whitney Halenek. Nyugodtan, komor és elgondolkozó arccal hallgatott.

- Mikor találkozik legközelebb dr. Cohennel?

- Holnap délután kettőkor jelenik meg nálam az ügyvédjével.

- Mi a véleménye erről az ügyről, Lynne? - Feszülten figyelt, megpróbált áthatolni rajtam, rajtakapni, ha valamit eltitkolnék előtte.

- Ha Sanderalee ragaszkodik a történetéhez, azt hiszem nincs más választásom, mint vádesküdtszék elé vinni az ügyet. Természetesen megpróbálom az ő puszta szaván túl valami mással is alátámasztani.

- A tanúja, a portás, az a Timothy hogyishívják?

- Doyle. Mr. Doyle. Mr. Doyle kint ült a szobám előtt dr. Cohen mellett a padon, amíg Lucy Capella magára hagyta egy pillanatra, hogy bejelentse. -Széttártam a karom. - Semmi.

- Semmi. Nagyon helytelen. Megbízható, szavahihető tanúnak tűnt. Ha egyáltalán tanúja volt bárminek.

- Csak térdtől lefelé vette szemügyre az orvost. Azonosításnál nem túl szerencsés. De a rövidebb láb egybevág a "különleges futócipővel", ehhez pedig Mr. Doyle ragaszkodik.

- És dr. Cohen javaslata, hogy kérjék fel azt a pszichiátert, dr. Chant Sanderalee Dawson tanúvallomásának értékelésére?

- Lucy holnap délelőtt beszél vele. Lucy másra is ráhibázott, Bobby Jones majd utánajár. Az a tapasz dr. Cohen bal arcán. Sanderalee úgy hiszi, megszúrta, megdöfte támadóját az egyszarvú szobrocskával. A szarvval. Bobby átnézi a televízióhíradó anyagát.

- Tájékoztatta Jim Barrow-t, Lynne? Folyamatosan értesíti mindenről?

- Szándékomban állt; ez persze azt jelenti, hogy természetesen nem voltam teljesen nyílt Jimmel. De felhívtam, és találkozót beszéltem meg vele, épp mielőtt maga idekéretett. Ott akar lenni? Jim irodájába készültem, de ha kívánja, Jim biztosan átjön hozzánk.

- Nem, azt hiszem, egyelőre nincs rá szükség. Gondolom, a házkutatási engedélyek rendben vannak: dr. Cohen lakása, a nyaraló Hamptonban, a Columbia Presbyterianban lévő szobája, az irodája a New York Kórházban.

- Folyamatban van. Arra gondoltam, Barrow-t kérem meg, csinálják ők a házkutatást. így majd kevésbé érzik magukat kirekesztve. Az embereim természetesen ott lesznek.

- Nos, nagyon be van osztva az ideje, nem akarom föltartani, Lynne. Csak ügyeljen a folyamatos tájékoztatásomra. - A kerületi ügyész felállt, mintha ki akarna kísérni, de tétovázott. Számítottam rá. Éppen azon tűnődtem, mikor hozza szóba.

- Lynne, az a televízós dokumentumfilm. Glori Nicholsszal. Azt hiszem, el kell mondanom valamit.

- Ó, Mr. Hale, csak semmi bensőségeset.

Rendes körülmények között nem úsztam volna meg egy ilyen elszólást. Ólomnehéz lett a szívem. Jameson Whitney Hale mosolyogva legyintett célzásomra, jobbnak látta ostobaságnak tekintem, mint megneheztelni a vakmerő megjegyzés miatt.

- Lynne, amikor és ha - valószínűleg az amikor a megfelelő szó - szenátor leszek, Glori... Ms. Nichols lesz a sajtófőnököm. Ért ahhoz, amit csinál, profi. Megbeszéltük a maga jövendő pozícióját is.

- Valóban? Nagyon érdekes.

A kerületi ügyész precíz, új-angliai stílusra váltott, éles, kemény, számonkélő hangnemben. - Mi van magával, Lynne? Személyes kifogása van Glori ellen? Mivel a jövőben meglehetősen szorosan fogok együttműködni vele, magát pedig támogatom a döntésem nyilvánosságra hozatala után, továbbá, mivel némi összetartásnak is kell lenni azok között, akikkel együtt dolgozom, azt hiszem, tisztáznunk kell a dolgokat. Miről van szó?

Vállat vontam.

Hirtelen atyai hangot ütött meg. Derűs, atyai hangot. Majdnem átölelt: a jó öreg papa.

- Lynne, ez valami női dolog?

Ó, a francba. Mi a fenét lehet egy ilyen kérdésre válaszolni: valami női dolog. Átsuhant az agyamon a látvány: kora reggel, tiszta, friss levegőn a tengerparton sétálgató éteri teremtések hosszú, intim beszélgetése olyan női dolgokról, mint például a női higiénia.

- Azt hiszem, személyiségünk meglehetősen összetett, noha itt ki nem mondott összeférhetetlenségéről van szó, Mr. Hale. Egyáltalán nem vagyok biztos benne, mire gondol Ms. Nichols. De nem engendhetem meg, hogy egy forgatócsoport megzavarja irodám bármely tevékenységét. Nevetséges, hogy mást ne mondjak. Azonkívül szakmai szempontból őrültség, és még veszélyes is lehet. Alig hiszem, hogy ön áldását adná a ,.nyitott iroda" gondolatára.

- Amit Ms. Nichols tervez - magyarázta Mr. Hale -, semmiféle beavatkozást nem jelent a maga munkájának szféráiba, Lynne. Ő úgy jellemezte nekem, mint egyfajta színes filmösszeállítást, amelyben a munka átfogó jellegére akaija a

hangsúlyt helyezni. Magát a beosztottjaival folytatott beszélgetések közben, a bűntett helyszínén, a tanúk kihallgatása közben mutatná be. Eredeti hang nélkül, természetesen. Esetleg terepszemlén, emberei társaságában, ilyesmi. Egy nőt akar bemutatni, aki férfiakat irányít egy hagyományosan férfi szakmában. A hátterét ismerve azt hittem maga szívesen együttműködik majd. Nagyon jó alkalom lenne arra, hogy tapasztalt, jól felkészült ügyészként mutassák be. Az életrajzát a kísérőszöveg hozná. Alámondással, azt hiszem, így tájékoztatott.

Ó, Whitney Hale, még a végén kitanulod a tévészakmát. Mily csodás!

- És bemutatná, hogy maga teljesen alkalmas, képes a kerületi ügyész hivatalával járó feladatok vállalására. Ilyen nyilvánosságot pénzért sem kapna, Lynne.

Éppen erre volt szükségem: Glori Nichols jóváhagyására. Ahhoz, amiért tizennégy éve dolgozom.

- De nem enged nekem semmi beleszólást a szerkesztésbe, Mr. Hale. Mi van akkor, ha a dolgok nem úgy alakulnak, ahogy ön leírta? Mi van, ha félresikerül valami, ő pedig filmre, vagy szalagra veszi? Mi van akkor, ha neki inkább kapóra jön kudarcom, mint az, ha sikert aratok? Megfontolta ezt a lehetőséget, uram? Neki a sztori kell.

A kerületi ügyész sóhajtott, megrázta a fejét, így mutatva ki, mennyire szomorú és csalódott.

- Lynne, látja, folytonos gyanakvás, kétszínűség, fondorlatok közepette élünk, így aztán minden kiejtett szó, minden ajánlat mögött mindjárt az ördögöt kutatjuk.

- Azt hiszem, ez egy ügyésztől természetes.

- Lynne, Glorinak ezzel a filmmel nem a maga lejáratása, hanem dicsérete a célja. Úgy akaija bemutatni, mint egyet aközül a három, erős, sikeres, kiváló képességű és eltökélt nő közül, akik kitartottak hosszú éveken át, pedig nagyon egyedül voltak, hiszen még nem támaszkodhattak a

nőmozgalomra. Igazi hősnők, akik elég erősek és határozottak voltak ahhoz, hogy a saját fejük után menjenek. Nem találkozna Glorival, hogy ezt megbeszéljék?

Igazi hősnők. Most meg a régi szép idők hősnője lettem. Fantasztikus.

- Van választási lehetőségem?

Jameson Whitney Hale nem válaszolt. Csak nézett rám. Tekintete egyszerre tükrözött csalódást és bizalmat. Lynne majd talál megoldást, idáig is mindig talált, ezután is fog.

- Rendben van. Amint lesz egy szabad percem. De egy darabig még eléggé leköt a Dawson-ügy.

- A Dawson-ügy. - Odalépett hozzám, és kezével a vállamon gyengéden az ajtó felé tolt. - Borzasztó fontos lehet a maga számára. Az egész közvéleményt, az egész tömegkommunikációt foglalkoztatja.

Nos, aki most beszélt, az nem az én Jameson Whitney Hale-om volt. Ez az ő Whitney Hale-je volt. Határozottan elvarázsolták ezt az embert.

- Találjon egy percet az elkövetkező pár napban - tanácsolta mosolyogva. Hűvös, határozott, magabiztos mosollyal.

- Igen, uram, úgy lesz. Majd ha meszet ettem.

26.

Hosszú, kellemetlen és kimerítő volt az eszmecsere Jim Barrow nyomozófőnökkel és néhány vezető beosztású emberével. Egyedül mentem, és fizikailag is, lelkileg is törpének éreztem magam a közel kétméteres, sebhelyes arcú detektívek gyűrűjében. Nem mintha bármit eltitkoltam volna Barrow elől, csak nem mindent osztottam meg vele teljesen.

Egyedül voltam a csupa érzékeny, sértett óriásokkal teli szobában.

Egy óra hosszáig tartott, amíg tájékoztattam őket, és majdnem végig csak én beszéltem, Jim és fegyvernökei a szemüket meresztették, időnként pedig, amikor általuk nyilvánvalóan fontosnak tartott kijelentés hangzott el, egymásra pillantottak.

Végül kiszúrtam Jim egyik első emberét, egy hatalmas, vörös hajú, zöld szemű ürgét, akiből remek filmstatiszta lett volna, és akinek feszült figyelme reményt keltett bennem, hogy hozzáértő módon értékeli a hallottakat, és nekiszegeztem a kérdést:

- Nos, Kasinski nyomozó, mi a véleménye?

- Miről? - kérdezte. Igazi nyomozói stílus: kérdésre kérdéssel válaszolj.

- Arról, ami ma este itt, ebben a szobában elhangzott. Mondja el nekem őszintén, anélkül, hogy a főnökére, Barrow-ra, vagy a kollégáira nézne.

Gyerünk, rám nézzen. Egy jó órája bámul, most beszéljen. Ki vele. Gyorsan. Kertelés nélkül.

Kasinski nyomozó halszemeket meresztett rám: nagy, fényes, üvegesen zöld szemeket, pislogás nélkül, kitartóan.

Egyetértünk abban, főnök - mondta Barrow fáradt fejemben vinnyogászerűen visszhangzó hangon -, hogy ez nem volt nyílt, teljes együttműködésben folyó nyomozás. És mindannyiunk véleménye, hogy bizonyos dolgok elkerülhetők lettek volna, és több eredményt értünk volna el, ha már korábban bevonsz bennünket a nyomozásba.

Majdnem megkérdeztem Barrow-t: Ezt meg hogy csináltátok? Hogy jutottatok egyetértésre itt, az orrom előtt? De túl fáradt voltam ahhoz, hogy belemenjek a játékba. Eszembe jutott elvarázsolt főnököm, aki belekevert egy tévés hölggyel folytatott saját játékaiba. Eszembe jutott Mr. Wise arca, ahogy újra és újra elismétli: kapják el, kapják el.

Hátradőltem a rendelkezésemre bocsájtott, kényelmetlen székben, kinyújtottam a lábam, de nem volt min nyugtatnom; roskadtan, kiszikkadva ültem, és Barrow-t néztem az íróasztal túlsó oldalán; nagyon halkan, egyenesen neki mondtam, kirekesztve a szobában stratégiai pontokon elhelyezkedő nyomozókat: - Ne szekálj, Jim. Ahhoz is fáradt vagyok, hogy csókolózzam.

Zavarba hoztam, és ezt is akartam. Ismertem Jim Barrow-t: mosdatlan és nagy fantáziáról árulkodó szájára nők jelenlétében lakatot tett. Körülhordozta a tekintetét az emberein, ők pedig a néma jelzésnek engedelmeskedve sorban elhagyták a szobát, csendben, udvariasan. Kis idő múlva kávé jelent meg: friss, forró, mellette papírtálcán még meleg sütemény a sarki cukrászdából.

- Tényleg fáradtnak látszol, Lynne. Idehallgass - Jim visszakozott, már minden gólját ellőtte, megint barátok lehettünk. - Idehallgas, Lynne, mi csináltuk az egész háttémyomozást, ti viszont, ott voltatok elöl, a középpontban a főszereplőkkel. Az embereimnek ez piszkálja a csőrét. Ez vastagbetűs ügy az újságokban, a tévében is minden este szerepel, Sanderalee műsoridejében újra meg újra előveszik.

- És talán az én csinos pofimat mutogatják a jóképű Kasinskié, vagy Kellyé helyett, vagy hogy is hívják azt a focista fazont, aki Moscowitz-cal dolgozik? Ugyan már, Jim - felálltam, és jó nagyot haraptam a diós süteményből, egy héjdarab bele is állt az ínyembe. Kipiszkáltam az ujjammal, és megvizsgáltam. - Kösz szépen. Vár még rám más akna vagy titkos kínzóeszköz?

Jim némi megbánást mutatott, felvette "Jim, a jó haver" modorát. - Ismered ezeket a fiatalabb krapekokat, Lynne. Mind nézik azokat a hülye zsarufilmeket, és még ha tudják is, hogy az élet más, szerintem egy kicsit mindannyian fantáziálnak. A filmbéli eset egy csinos fiatal zsaru premier plánjával szokott végződni, aki szerényen vállat vonva hárítja

el a dicsőséget, egynapi munkába került csak, hol a következő, főnök, ide vele.

Jim minden emberét erre az ügyre állította, ráadásul keményen megdolgoztatta őket: elvégezték a háttérnyomozást, és kihallgattak mindenkit, aki bármilyen kapcsolatba lehetett hozni Sanderalee Daw-sonnal. Vaskos, rendszerezett kötetet állítottak össze a kihallgatások anyagából, kommentárokból, statisztikákból, adatokból. Jól jön majd, ha egy szép napon Sanderalee esetleg könyvet akarna ími Emberek, akik ismernek címmel.

Úgy érezték, ki vannak rekesztve. Az én embereim előtérben voltak, láthatóan az események főáramában. Az én embereim voltak az áldozat mellett, ők kerültek naponta kapcsolatba azokkal, akiknek közük van hozzá. Jim sztárjelöltjei a dicstelen, félreeső helyeken robotoltak.

- Oké, csinálják a te embereid a házkutatást dr. Cohen lakásán és a szobájában a Columbián meg a New York Kórházban.

- Mi lesz az East Hampton-i nyaralójával?

Üres tekintettel bámultam rá, Jim kacsintott. - Megfogtalak. Ne akadj ki, Lynne, túl sok mindent kellett észben tartanod. Lássuk, van ötleted, vagy akarod eligazítani, utasítani az embereimet, hogy mit keressenek? - Vigyorgott, és az ajtó felé intett.

- Mi lenne, Jim, ha te meg én, kimennénk East Hamptonba, csak te meg én... kicsit körülnéznénk, hm? Jim, fáradt vagyok. Nagyon fáradt. Szólj valamelyik hallgatag, de jóindulatú pasasodnak, hogy vigyen haza, jó? Pocsék napom volt, várhatóan álmatlan éjszakának és még pocsékabb holnapnak nézek elébe.

- Úgy hangzik, mint egy tévéreklám: vegyen be másfél házkutatási parancsot, meglátja, reggelre jobban lesz. De, Lynne, te mégis mit gondolsz? Háborodott a doki? Ő tette?

Igazi kérdés volt: sohasem váltottunk "Úristen, hát ez lehetséges?" típusú szörnyülködéseket. Barrow is, én is tudtuk, hogy minden lehetséges.

Vállat vontam: - Hallgasd meg a szalagokat, olvasd el a jegyzeteimet. Beleegyezel, hogy az embered, mi is a neve? Henry? Hendrison? Hogy ott legyen holnap, amikor dr. Cohen és az ügyvédje megjelennek az irodámban?

- Hendrikson, Sam Hendrikson. Megkapod. Lynne, ő tette? A nemzetközi hírű David Cohen?

- Sanderalee Dawsont kérdezd, barátom, ne engem. Én nem voltam ott.

Bobby Jones nem vette fel a telefont, így átmentem a szomszédba, elfogadva Jhavi invitálását, hogy nézzem meg a videón a legújabb szerzeményüket. A macskám már náluk volt, jobb szerette Harley főztjét az enyémnél. Elengedtem magam, behúzódtam a süppeteg szófa mélyére. Jake Jacobi odajött hozzám, és összegömbölyödött rajtam; dögnehéz volt, alig kaptam levegőt, de valószínűleg mégis elég levegőhöz jutottam, mert elaludtam. Amikor kinyitottam a szememet, kásmírtakaró volt rámterítve, a hatalmas képernyőn pergő film pedig lehalkítva szólt a háttérben.

Jhavi ujjaival simogatta a homlokomat, miközben eltartotta a telefonkagyót, de mégis egyenesen a kagylóba suttogta: - Mondjam neki, drágám, hogy kopjon le, vagy akarsz beszélni Közép-Nyugat hangjával?

A telefonomat hosszabbító segítségével hoztuk át a lakásába. Nem azonnal, adrenalin hatására ébredtem, mint amikor hangos csörgés kelt. Nyújtózkodtam, ásítottam, csak aztán nyúltam Bobby Jones után.

- Lynne, figyelsz? Lehet, hogy valami nagyon fontosra bukkantam. Mikor találkozunk holnap a doktorral meg az ügyvédjével?

- A doktor? Meg az ügyvéd? Meg az indián törzsfőnök? -jutott eszembe a gyerekmondóka.

- Lynne? Ébren vagy? - Bobby Jones hallhatóan ébren volt... Mi a fene? Bosszantom? Mivel?

- Hány óra, Bobby? Miről van szó? Hívtalak, amikor hazaértem Barrow irodájából. Be akartam számolni a sértődött sztárokról. Képzeld, Bobby, úgy látszik, lábbal tiportunk Jim Barrow legjobb pasasain. Te hol voltál? A városban?

Szűkszavú volt, a dolga után járt, akárhol is volt.

- Lynne, van, azaz lesz egy kimerevített filmkockám a merénylet napján tartott sajtókonferenciáról. Arról a sajtókonferenciáról, amit azután adtak a sebészek, hogy visszavarrták Sanderalee kezét: David Cohennek kis kerek tapasz van a bal arcán, Lynne. Nagyítást kértem a kockáról, holnap reggel beviszem. Lynne, tudsz követni?

- A világ végére is. Most hol vagy?

- Itthon, éppen most értem haza, mostanáig az után az információ után szaladgáltam, amit kerestünk. Azt hiszem, megszereztem.

Milyennek is hangzott? Távolinak? Szórakozott-nak? Bosszúsnak? Izgatottnak? Személytelennek? Müyennek?

- Bobby? Nincs semmi baj? Olyan... fura a hangod.

Csend; nem hosszabb egy másodpercnél. Szakmai következtetés: a fickó titkol valamit. Személyes következtetés: mindegy mi az, nem akarom tudni. Elbúcsúztam.

Mi volt ez? Töprengtem. Figyelmeztetés? Bobbytól?! Hirtelen fázni kezdtem.

27.

Vannak nyomozások, amelyek saját életüket élik, szinte biológiai ritmusuk, tempójuk van. Lassú, kitartó ütemben haladnak; aprólékos kutatás, a tényeknek a kiinduló teória bizonyítását vagy cáfolatát szolgáló osztályozása, átcsoportosítása, elemzése segítségével oldódnak meg. Ezek az izgalmat nélkülöző, kicsit unalmas, fáradságos, de valahogy megnyugtató esetek, amelyek megmaradnak a velük foglalkozók hatáskörében. Nem kíséri őket külső figyelem, találgatás, vádaskodás. Az idő nem különösebben fontos tényező. A legfontosabb a pontosság, az a képesség, hogy hézagmentes, kikezdhetetlen vádiratot állítsunk össze a gyanúsított ellen. Megengedhetjük magunknak, hogy határozott irányba haladjunk, adatokat gyűjtsünk, megvizsgáljuk őket, ha kell mindet elvessük, és teljesen új alapról fogjunk hozzá újra.

Ez az ideális nyomozás, amely a nyilvánosság kizárásával folyik egészen addig, amíg a vádat alapos bizonyítékokkal alátámasztva, bíróság elé nem idézhetjük a vádlottat. A közvélemény szemében úgy tűnhet, varázslat segítségével derítettünk fényt a sötét, aljas bűntettekre. Nem tud semmit hibás nekifutásainkról, téves feltételezéseinkről. Ha valóban jól végeztük a munkánkat, nagy a valószínűsége, hogy a vádlott megtörik a bizonyítékok súlya alatt, és a védő ésszerű tanácsára beismeri bűnösségét, így megegyezhetünk, megalkudhatunk vele. Ilyenkor hivatalunk az adófizetők pénzének minimális igénybevételével végezheti a munkáját.

És vannak olyan nyomozások, amelyek szinte azonnal kicsúsznak az ember kezéből, pusztán az érintettek személye miatt. Ha lettek volna is kétségeink afelől, milyen körülmények között folyik majd a nyomozás Sanderalee Dawson ügyében, a valóság teljes erővel sújtott le ránk a New

York Post hatodik oldalán megjelenő "vaklárma" formájában. Ezt az oldalt tartják fenn az érdekfeszítő, meg nem erősített, borzongató pletykáknak és gyanúsítgatá-soknak.

Mi a helyzet a nemzetközi hírű izraelita orvossal, akit kitiltottak Sanderalee Dawson betegszobájából? Talán találkoztak volna már korábban is, teljesen más körülmények között? Az igazság borzalmasabb volna, mint képzelnénk? Ha igen, ki ül rajta, és miért?????

A hozzánk befutó hívások közül négyből három a hatodik oldalon megjelent írással volt kapcsolatos.

Jim Barrow is telefonált: fel volt háborodva, mert amikor emberei házkutatási engedéllyel a zsebükben megérkeztek dr. Cohen lakására meg a Columbián, illetve a New York Kórházban lévő dolgozószobájába, már kérdésekkel, kamerákkal, mikrofonokkal felszerelkezett újságírók tömegével találták szembe magukat.

- Az Isten verje meg, még kinn East Hampton-ban is, Lynne. Az embereim azt telefonálták, hogy még a negyedrangú helyi lapok riporterei is kaptak fülest. Mi a fene van emögött?

- Mi a fene, főnök? Hát én elmondom, mi van mögötte: panaszkodtál, hogy az embereid mindenből kimaradnak, így aztán leadtam a tippet a hatodik oldalnak. Aztán azzal töltöttem a délelőttöt, hogy változtatott hangon végigtelefonáltam az összes újságot. Mindenkinek elmondtam, hogy Jim Barrow emberei végzik a melót. Hogy itt az alkalom, amire vártak a jóképű ürgéid, és igazán remek fényképarcuk van. Jim, mi az ördögöt vársz tőlem?

Mire dr. Cohen és az ügyvédje, Jerry Ashkenazi a kitűzött időpontban, délután kettőkor megérkezett, valóban elszabadult a pokol.

Dr. Cohen ügyvédje nagyon felindult volt. Negyven év körüli, darabos férfi volt: a feje tetején tömött, sötétbarna tupét

viselt, kissé ferdén a bal szemöldöke fölé csúszva. Vaskos, puffadt ujjait arra használta, hogy időnként megragadja ügyfele kezét, nyilván megnyugtatónak szánt gesztussal. Nekem az volt a benyomásom, hogy inkább ő kapaszkodik David Cohenbe az életéért.

A sajtóbirodalom éhes hordái az épület előcsarnokában rontottak rájuk. Kérdéseket üvöltöttek feléjük, ordítva vádaskodtak, magyarázatot, nyilatkozatot és szabad fotózási lehetőséget követeltek. Irodám ehhez képest biztonságos menedék volt, ahonnan titkos, riportermentes távozást ígértünk a tanácskozás végeztével.

Jerry Ashkenazi nem volt büntetőjogász. Megrettent a reggel óta lezajlott eseményektől. David Cohen telefonjára ébredt, ő riasztotta, hogy három, házkutatási paranccsal rendelkező nyomozó akar bejutni a lakásába.

- Általában így szokták ezeket a dolgokat intézni, Mrs. Jacobi? - követelte Mr. Ashkenazi a választ. Nem vette észre a szobán körbefutó jelzést, tőlem Bobby Joneshoz, onnan Lucy Capellához, majd Jim Barrow emberéhez, Sam Hendriksonhoz. Barátaim, egy bezsongott pasassal van dolgunk. Remélhetőleg hamarosan észreveszi magát. Vagy sem, és hagyja az ügyfelét vég nélkül beszélni.

Dr. David Cohen figyelmét nem kerülte el a jeladás. Dr. Cohen sok egyebet sem szalasztott el. Egyenesen ült a széken, nem dőlt hátra, mégsem látszott feszültnek. Csak ébernek, és kissé gyanakvónak. Meg kissé dühösnek, de azért fegyelmezettnek.

- Maguknál az a gyakorlat - kérdezte dr. Cohen tőlem -, hogy reggel hétkor bejelentés nélkül állítanak be házkutatást tartani?

- Semmivel se rosszabb más időpontoknál. Akkor kezdték az első műszakot. Említették, hogy az irodáit és az East Hampton-i nyaralóját is megnézik?

Dr. Cohen bólintott. - Igen. Ha konkrétumot kerestek, egyszerűbb lett volna tőlem megkérdezni. Úgy dúlták fel a lakásomat, mint a fosztogatók.

Ügyvédje előrehajolt, megragadta dr. Cohen csuklóját, mintha a halálból rántaná vissza. - Nyugalom, David, nyugalom. Hagyd, hogy én beszéljek, majd én teszek panaszt.

Megismételte, hogy Barrow emberei úgy kutatták át Cohen lakását, mint a fosztogatók, és ha megmondták volna, mit keresnek, megkönnyítették volna saját dolgukat. Körülbelül tíz kérdést tett fel a házkutatással és a lefoglalással kapcsolatban: mit állt a nyomozók jogában elvinni? Ki őrzi az elvitt tárgyak nyugtáit? Miért vitték el ezeket a tárgyakat? Hová vitték? Miért? Mikor adják vissza? Ha vizsgálatokat végeznek, ki végzi, és milyen céllal?

A fickó általunk akart kiokosodni.

- Azt tanácsolom önnek, Mr. Ashkenazi, és igazán nem akarom bántani, hogy konzultáljon valamelyik kollégájával, aki járatosabb a büntetőjogi eljárásban.

- Büntetőjogi eljárás? Büntetőjogi eljárás? -Ashkenazi felállt, körülnézett, megrázta a fejét, aztán megint leült. - Miféle büntetőjogi eljárás? Tudják, kiről van itt szó? Ismerik ennek az embernek a hírét? Tudják, mit ért el David Cohen? Az én szakterületem a védelem ellátása orvosi műhiba miatt indított perekben. A cégem erre szakosodott, a partnereim és én ezzel foglalkozunk. Ha egy pillanatra is eszembe jutott volna, hogy dr. David Cohen, ez a világhírű, a maga területén úttörő, kiváló mikrose-bész... ha egy pillanat töredékéig is arra gondolok, hogy büntetőjogásznak kellene őt képviselnie, akkor most az ülne itt, nem pedig én. Mivel azonban nem vagyok jártas az eljárásban, kérem mondják meg, mire jogosítja magukat a házkutatási engedély?

Egy valóban elképesztő gondolat suhant át az agyamon: mi lenne, ha egy váratlan és hihetetlen csoda folytán dr. David Cohen késztetést érezne, hogy az itt egybegyűltek jelenlétében

bevallja a bűntettett, amelynek elkövetésével gyanúsítják? Azért nem fogadnák el a vallomását, mert nincs megfelelő jogi képviselője, aki figyelmeztetné a jogaira?

Gondosan irányítottuk dr. David Cohent az előre megbeszélt terv szerint, amelyben még érkezésük előtt állapodtunk meg.

Lucy nagyszerűen értett az esetleg terhelő részletekhez. Kérdései inkább őszinte érdeklődésnek hatottak, pedig később még hasznosítható információkat húzott ki a doktorból: pl. dr. Cohen, ön fut. A lakásától merre szokott futni? Te jó ég, megkockáztatja a Hetvenkettedik utcából nyíló keresztutat? Bizony, az elég hosszú távot jelent: a lakásától végig a Hatvankilencedik és az Ötödök sugárúton, fel a Hetvenkettedikig, át a parkon, a Central Park nyugati részén át a déli részébe az Ötödik sugárút és az

Ötvenkilencedik utca sarkáig, aztán vissza a Hatvankilencedikre. És éjszaka, dr. Cohen? Jó ég, még soha nem akadt össze útonállóval? Hát, nagyon kevés New York-i lehet, aki ezt elmondhatja magáról.

- Arra a következtetésre jutottam, hogy minden a fellépéstől függ - magyarázta dr. Cohen, Lucy pedig bólintott, mint aki szívesen fogadja a tanácsot és az okítást.

- Tudja, dr. Cohen, azt hiszem, igaza van abban, amit a fellépésről mond, hiszen annyi minden függ az emberből áradó önbizalomtól.

Cohen rábólintott. Egy hullámhosszon voltak, Lucy ki is húzta magát, és magasra tartott fejjel mutatta saját önbizalmát.

- Amikor... szociális gondozóként dolgoztam, nagyon veszélyes környékeket kellett felkeresnem. Olyanokat, ahol az erőszak hozzátartozik a mindennapi élethez. Mégsem támadtak rám, soha nem történt ilyesmi. És nem azért, mert ismertek, vagy mert tiszteletben tartották a személyemet és az ottlétem okát. Egyezik a véleményünk, szerintem is önbizalom

kérdése ez, és hogy az ember tudja-e árasztani magából ezt az önbizalmat.

Bobby Jones felvont szemöldöke azt kérdezte: - Micsoda szövegelés ez? Csak nem fogunk történeteket mesélni a "veszélyességi tényezőről"? -Hunyorítottam, és Lucy felé intettem a fejemmel.

Dr. Cohen egyetértett Lucyval. Bár kissé törékenynek látszott hosszú, vékony végtagjaival és karcsú alkatával, azt mondta Lucynak: - Igen, fenntartom, hogy ez a dolog trükkje. Nem fogok lemondani a kedvenc városrészeimről az "utcai elemek" kedvéért. És ők nem is olyan ostobák. Pontosan megérzik, ki nem válik be mint áldozat.

- Ennek szerintem belülről kell jönnie - mondta Lucy. - Abból a tudatból, hogy az ember tud vigyázni magára, és ezt valahogy éreztetni is képes... mivel? A saját magába vetett bizalom sugaraival?

Így ment ez egy darabig, a beszélgetés nem haladt semerre, nem vett határozott irányt.

Sam Hendrikson avatkozott közbe. Sam az a fajta ember, ki belevegyülhet bármilyen tömegbe, és tökéletesen hasonulni fog hozzá: kaméleon, egy senki szarukeretes szemüvegben és csendes, tartózkodó modorral. Amikor kérdést tesz fel, az úgy hangzik, mintha Sam félne leleplezni az ostobaságát.

- Igen, Lucy, de te kaptál önvédelmi kiképzést, nem?

- Ugyan már, Sam. Sokan járnak ilyen tanfolyamokra, de amint kilépnek a tornateremből, teljesen elvesztek, hacsak nincs meg nekik az a plusz. Az önbizalom. Igaz, dr. Cohen?

- Ön járt önvédelmi tanfolyamra, dr. Cohen? Bár nem hiszem, hogy úgynevezett veszélyes környékre is hívják. Az ön szakterületén aligha kerül sor vizitre magánházaknál.

Dr. Cohen lassan hátradőlt székében, Lucyt nézte, aztán figyelmét Samnek szentelte. - Azt kérdezi, értek-e a karatéhoz, vagy a kung-fuhoz vagy valami más fegyvertelen

harctechnikához? Olyanhoz, amellyel feltehetően Ms. Dawson különböző arcsérüléseit előidézték? Ezt akarta kérdezni?

Jerry Ashkenazi zsebkendőt húzott elő, és mielőtt belefújta az orrát, meglengette maga előtt.

- Csak nyugalom, ne siesd el, David, ne válaszolj. Erre nem kell válaszolnod.

A szerencsétlen aztán kifújta az orrát, majd odahajolt, és jól hallható suttogással megkérdezte: - David, te ismered a kung-fut és társait?

Halott már a Kocogóbárról? Nem.

Volt futni 1979. március 6-án, kedden?

Nem állítja biztosan.

El tud számolni a telefonhívást megelőző huszonnégy órájával, mielőtt a New York Kórházba szólították volna, hogy műtétet hajtson végre Sanderalee Dawsonon?

- Meg kell néznem az előjegyzési naptáramat -mondta dr. Cohen. Aztán egyenesen hozzám intézte szavait: - Vagy ellenőrizhetik az emberei, feltételezem, most náluk van.

- Komolyan gondolják ezt az egészet? - kérdezgette dr. Cohen ügyvédje.

- Mr. Ashkenazi, elhangozott egy vád dr. Cohen ellen. Rendkívül súlyos bűntettel gyanúsítják ügyfelét. Úgy vélem, Mr. Ashkenazi, hogy mindentől függetlenül, ügyfele érdekében, legjobb lenne kooperálnia, amennyire csak tud.

- Mindentől függetlenül? Mindentől függetlenül? Istenem, mit nem mond? Ismeri ennek az embernek a hírnevét?

Dr. Cohen csitítani, vigasztalni, nyugtatni kezdte ügyvédjét, tanácsot adott neki.

Bobby Jones:

- Dr. Cohen? Amikor tegnap a bal arcán lévő tapaszról kérdeztük, azt mondta, elcsúszott, és beverte az arcát az íróasztala sarkába. Elmesélné részletesebben, kérem?

Dr. Cohen néhány részelettel egészített ki a körülbelül nyolc napja történt esetet. Az időpontot tisztázni lehet, utána

lehet nézni, mikor volt órája a Columbián. Negyvenegy vagy negyvenkét orvos voltjelen, tanúi voltak a balesetnek.

- Egyikük elkísért az első emeleti elsősegélyszobába, ahol két öltéssel összevarrták a sebet. Minden részletet megtudhatnak, minden fel van jegyezve.

- Dr. Cohen, korábban is volt vágás, seb, horzsolás vagy hiányosság az arcán?

- Korábban? Mi az, hogy korábban? - kérdezte az ügyvéd.

- Azon a napon, amikor Sanderalee levágott kezének replantációs műtétjét végezte - kérdezte Bobby Jones -, nem volt tapasz a bal arcán?

David Cohen pislogott, rámnézett, halványan elmosolyodott, és megvonta a vállát.

- Lett volna? Borotválkozás közben megvágtam, vagy... fogalmam sincs. Ms. Jacobi, fontos ez?

- Mire akar kilyukadni, Mrs. Jacobi? - kérdezte az ügyvéd. - Komolyan gondolja ezt? Tényleg komolyan gondolja?

Bobby Jones feltartotta a Sanderalee kézműtéte után, a délutáni sajtókonferencián készült film egy kockájának 8xl0-es nagyítását: elmosódott kép volt, homályos és életlen, de dr. David Cohen arcát világosan fel lehetett ismerni, és a bal arcán ott volt a tapasz.

Miután Bobby ellátta azonosítási számmal, Jerry Ashkenazi átvette a képet, az asztalomon lévő lámpa alá tartotta, aztán átnyújtotta dr. Cohennek, aki rápillantott, majd rámnézett.

- Nos, tessék. Fölösleges volt feltenniük a kérdést, hiszen már tudták rá a választ.

- Van egy régi jogászmondás, dr. Cohen: soha ne tegyél fel olyan kérdést, amire nem tudod a választ. Legalábbis tárgyalóteremben ne. Megmondaná nekünk, kérem, milyen seb volt a tapaszt alatt a bal arcán?

- Fogalmam sincs - mondta dr. Cohen. Az adott helyzetben, ez igen bölcs válasz volt. Bár nem az a válasz, amit hitem szerint valamennyien vártunk.

- Mi a jelentősége ennek a tapasznak a bal arcon? - kérdezte végre Mr. Ashkenazi.

Elmagyaráztuk: Sanderalee Dawson megszúrta támadója bal arcát az ezüst egyszarvúval.

- És maguk azt hiszik, hogy az a vágás vagy akármi David arcán aznap... - megrázta a fejét, aztán megragadta, erősen megszorította ügyfele alkarját. Dr. Cohen arca kifejezéstelen maradt.

Jerry Ashkenazi nagyon sápadt volt.

- Mrs. Jacobi, azt hiszem, ügyfelem minden olyan kérdésre válaszolt, amelyre jelenleg ésszerű volt válaszolnia. - Az ügyfeléhez fordult ideges, de kliensét mégis nyugtatni igyekvő hangon: - David, most eljössz velem az irodámba, és mindent megbeszélünk. - Majd hozzám: - Mrs. Jacobi, elintézik, hogy kijussunk innen? Nem engedhetem, hogy dr. Cohennek még egyszer keresztül kelljen vágnia azon az őrült csőcseléken. Mit csinálnak azok ott lent? Mit akarnak dr. Cohentől?

Intettem, hogy Bobby szervezze meg a kíséretet, aztán azt mondtam Jerry Ashkenazinak, de még inkább dr. David Cohennek: - Jobb, ha hozzászoknak az őrült csőcselékhez. Még jó darabig nem lesz nyugtuk tőlük.

Mintegy tíz perccel később már egyedül voltam a szobában, a beosztottaimat különböző feladatok után küldtem. A kopogás az ajtómon óvatos, csakúgy, mint Jerry Ashkenazi arckifejezése. Intettem, hogy kerüljön beljebb.

- Kocsira várunk - mondta a háta mögé integetve. - Az embere elment kocsiért, azt hiszem a garázson át fogunk távozni, legalábbis így mondta.

- Nagyszerű. Remek.

Gyorsan körülnézett a szobában, aztán az íróasztalomhoz merészkedett, és ujjhegyeivel a mappára támaszkodva közelebb hajolt.

- Mrs. Jacobi - kezdte. Kijavítottam: ez már eggyel több Mrs. Jacobi volt a kelleténél. - Elnézést, Ms. Jacobi. Kérem. El

kell mondanom, jegyzőkönyvön kívül. Csak az ön tájékoztatására el akartam mondani: David nagyon értékes, tisztességes, káprázatosan tehetséges ember, aki több életet mentett meg, több széttört életet igazított helyre, mint maga elképzelni tudná. Kérem, Mrs.... Ms. Jacobi. Legyen óvatos. Gondoljon arra, kik akarják, hogy ön ezt a szörnyűséget megjátssza. Gondoljon arra, mi mozgatja őket. Ne engedje, hogy áldozati bárányt csináljanak Davidból. Kérem, gondolja végig. Ne engedje nekik, hogy ezt tegyék. Ne engedje, hogy ők befolyásolják.

- Ők? A mindenütt jelenlévő ők, Mr. Ashkenazi? Mi vagyunk az ők. Egy fikarcnyit sem érdekel, ki kit akar elkapni. Én vádat emelni akarok, és el akarom ítéltetni azt a gazembert, aki Sanderalee Dawsont bántalmazta és megerőszakolta. Aztán levágta a bal kezét. És ha történetesen ideje legnagyobb részében nagyszerű, rendes, értékes és tehetséges ember, az nem rám tartozik. - Vegye már észre, honnan ered a vád. Nézze meg, mire akarja az a férfi felhasználni magát, az isten szerelmére!

Valahol menet közben elvesztettük egymást.

- Nem tudja, ugye miről beszélek? Látom már, erről van szó. Amíg mi itt ültünk, itt az irodájában, az a szemét PFSZ-es fekete benne volt a délutáni tévéhíradóban, az élő adásban, vagy mi a fenében, azt hiszem az ötös csatornán.

Persze, hogy sejtettem, amikor pedig ez a feldúlt ember kimondta: Regg Morris, nem is voltam meglepve. Csak letaglózva.

- Morris azt mondta, itt áll a legfrissebb Post-ban, tessék, olvassa el maga, azt mondta, fekete-zsidó konfrontációt akar csinálni az ügyből. Azzal vádolja magát, mint zsidót, hogy egy másik zsidót fedez, mert Sanderalee Dawson színesbőrű.

Mr. Ashkenazi remegett a dühtől és kétségbeeséstől. Elvettem tőle az újságot, és azt tanácsoltam, menjen haza.

Aztán, hirtelen sugallatra, azt javasoltam, szerezzen egy jó büntetőjogászt. Az ügyfelének szüksége lesz rá.

28.

Nem volt kellemes hétvége. Bobby Jones péntek este nekiállt duzzogni, pedig amikor a hosszú munkaidő utáni konzultáció végeztével hazamentünk, egyáltalán nem erre volt szükségem.

- Miért nem mész haza, Bobby Jones? Fáradtnak látszol. Vagy bánt valami? - Semmi válasz. - Nos, melyik a baj, Bobby? Fáradt vagy? Vagy bánt valami?

- Üldögéljünk már egy kicsit nyugisan, jó, Lynne? Hosszú volt a nap.

- Úgy beszélsz, mint egy félj, Bobby. - Lelöktem a lábát a dohányzóasztalról. - Nyomás, barátom. Nincs rá szükségem, hogy búvalbélelt és sértődött legyél, meg hogy titkolózz, és a sunyi pillantások se kellenek, ilyesmire nincs szükségem.

- Mire van szükséged, Lynne? Van valami elképzelésed arról, igazán mi is kell neked?

Az arca lehangoltan és dühösen talán még szebb. Amikor szinte már nyűgös, mégis férfias marad. Laza tincs hullott a homlokába, az aranyszínű szempillákat leeresztette tiszta, kék szemeire, a nyaka, válla, tökéletesen arányos kaijai meg szeplős, erős kezei és karcsú, izmos combjai megfeszültek.

Visszarakta a lábát a dohányzóasztalomra, okos, kék szemét fáradt arcomra szegezte, és a gyakorlott kihallgatásvezető hangján tette fel a kérdést: - Mikor szándékoztad elmondani nekem, hogy meg akarod pályázni a kerületi ügyészséget?

Tökéletesen váratlanul ért. Lynne, mióta van viszonyod az öreg Mr. Timothy Doyle-lal? Miért flörtölsz Jim Barrow-val? Mit kerestél a gimnázium mögötti játszótéren? Mire megy ki a játék azzal a szarházi Regg Morris-szal?

Gondosan megforgattam az agyamban, hogy tompítsam a váratlan sokkhatást. Mi jogászok így szoktuk: soha nem válaszolunk elhamarkodottan, meglepő kérdésre soha nem adunk meglepő választ. Várunk, mérlegelünk. Aztán támadunk. Hidegen, profi módon. Te jó ég, tárgyalótermet csinálunk a nappalimból.

- Hol voltál tegnap este, amikor hívtalak, Bobby Jones?

Lába megint lekerült a dohányzóasztalról; állkapcsa ide-oda járt, ahogy most ő rágta az óvatos választ: kérdezzen vagy feleljen? Támadjon vagy vonuljon vissza? Igazat mondjon vagy hazudjon?

Fantasztikus. Ráhibáztam, tudtomon kívül. Felemeltem a kezem, mert a találat, ha ül, legyen tiszta, gyors és pontos.

- A televíziós őnagyságával, a mézszőke hölggyel töltötted az idődet. Es ő nemcsak dr. Cohen kinagyított fényképével ajándékozott meg, hanem Lady Lynne-ről is ellátott némi információval. És egész nap arra vártál, mikor olvasok a gondolataidban, mikor ajánlom fel, ajánlom fel, mintha tartoznék vele, a jövőre vonatkozó terveim magyarázatát.

- Mivel engem személy szerint érintenek, átkozottul fején találtad a szöget.

- Nem érintenek se személy szerint, se személytelenül, semmiféle istenverte módon, Bobby. A munkámra, a pályámra vonatkozó terveim csak rám tartoznak.

- Szó se lehet róla, hogy a szekeremet egy sztáréhoz kössem, ezt akarod mondani?

Hirtelen megfordultam, mert fenséges haragra, méltóságra, drámai hatásra törekedtem, de bevertem a sípcsontomat abba a rohadt dohányzóasztalba, és összegörnyedve, levegő után kapkodva ugráltam. Velejéig közép-nyugati úriember lévén,

Bobby felugrott és a segítségemre sietve odatámogatott egy székhez. Leroskadtam, szorongattam a lábam; fájt, a fene egye meg. Kicsordult a könny a szememből, a fájdalom, a kimerültség, a harag könnyei. És a sajnálaté. Kicsi, bánatos, nem kívánt sajnálaté. Bobby olyan gyönyörű, még akkor is, ha haragszik.

Kezének érintése a lábamon erős volt és gyengéd, könnyedén a karjába kapott, ágyba vitt, körülrakott párnákkal, megkérdezte, ne hozzon-e egy csésze forró kakaót, de a szemében ott maradt az üveges keménység. A pillanat nem volt alkalmas forró kakaóra.

- Oké, Bobby. Először is, még nem biztos. Teljesen attól függ, jelölik-e szenátornak Jameson Whitney uraságot.

- Információim szerint meglehetősen biztos a jelölése.

- Ó, baszd meg az információidat. És baszd meg az informátorodat. - Egyre csinosabb lett a beszélgetés. - Másodszor, ha úgy jön ki a lépés, ahogy nagyon remélem, és megkapom az ideiglenes kinevezést, a nyájas Hale teljes mértékben támogatni fog. Akárcsak a mögötte álló politikai csoportosulások és szervezetek. De még semmi sem dőlt el, Bobby. Bizonyos fokig ettől az átkozott Sanderalee Dawson-ügytől függ, hogy el ne szúrjam. Feltétlenül előnyömre válna, ha legalább a vádemelésig eljutnánk még a jelölőgyűlések előtt. Tökéletes lenne, ha sikerülne beismerő vallomást kicsikarni. Még annál is jobb lenne, ha addigra tárgyaláson, ítéleten egyformán túljutnánk.

- Volt min csodálkoznom ezzel az esettel kapcsolatban, Lynne. De most már tisztábban látom.

- Mit?

- Hogy miért nem keresünk más gyanúsítottat. És miért mozgunk egyetlen szűk kis körben, hogy bebizonyítsuk, Davis Cohen a tettes.

- Bobby, az ég áldjon meg, őt Sanderalee Dawson szemelte ki. Az áldozat mutatott egyenesen rá, és... ó, a pokolba is,

Bobby. Ez az. Erről van szó. Nem tetszik neked, ahogy az esetet kezelem. Tudod mit? Indulj el bármilyen irányba, amerre tetszik. Játszd az ördög ügyvédjét. Ezzel csak az én álláspontom erősödik. Te felteszed a kérdéseket, én megtalálom a válaszokat. Elég tisztességes ajánlat?

Bobby teljesen nyugodt maradt, csendesen kérdezte: - Lynne, tényleg elhiszed, hogy David Cohen tette? Hogy ő követte el ezt a szörnyű erőszakot Sanderalee Dawsonon?

- Igen. Igen, Bobby, tényleg azt hiszem. Tényleg hiszem, hogy David Cohen tette. És vádat akarok emelni ellene.

- Nem ő tette.

- Ilyen egyszerű, fütyülsz arra, amit az áldozat állít?

- Az áldozatnak fordítva van a feje a nyakán. Az áldozat hol kómában volt, hol nem. Az áldozat rendkívül befolyásolható, hajlamos elfogadni mások sugalmazását, könnyen irányítható. Szerintem azt hiszi, hogy Cohen a támadója.

- Te viszont nem hiszed.

- Lynne, vannak emberek, akik egyszerűen semmilyen körülmények között sem tudnak bizonyos bűntetteket elkövetni. Egy mikrosebész semmilyen körülmények között nem volna képes bárddal levágni egy nő kezét.

- Bobby, akkor Mr. és Mrs. Wise-t hova tegyük? Meg amit a te dr. Cohenedről mondtak nekünk?

- Nem az én dr. Cohenem, Lynne. Az isten szerelmére, legyél tárgyilagos. Jogász vagy. Válaszd külön őket: ők egy halott lány lesújtott, szomorú szülei, akik ezt nem tudják elfogadni. Nem számít, mit mondtak, Lynne, a mi esetünk szempontjából egyáltalán nem lényeges. Nézőpontod merőben érzelmi.

- Ők szolgáltatták az egyetlen negatívumot, hiszen addig semmi ilyet nem találtunk. Személyiségzavar: ennyi éppen elég. Megmagyarázhatatlan személyiségzavar. Jim Barrow

most néz utána egy másik gyilkosságnak, amelyet Melissa halálával nagyjából egyidőben követtek el.

- Most már többszörös gyilkos. Lynne, kezded elveszíteni az objektivitásodat. Emlékszel, Sanderalee szalagra mondott egy furcsaságot... először úgy emlékezett, a Kocogóbárban találkozott vele. Nos, lehet, hogy tényleg olyan pasas volt, akivel ott ismerkedett meg. Hideg volt akkor éjszaka. A pas biztos jól be volt bugyolálva. Lehet, hogy hasonlított David Cohenre.

- Bizonyítsd be. Találd meg.

- Légy nyugodt, meg is próbálom. Ne siettesd az ügyet, Lynne. Különben nem válaszoltál még a kérdésemre. Mihez kezd velem Lynne, a kerületi ügyész?

- Neki már semmi köze hozzád. - Merőn bámult le rám, én pedig merőn bámultam vissza, fájt a nyakam, fájt a sípcsontom, most már a szemem is kezdett fájni. - Hallgass ide, Bobby, ne mondd, hogy nem szóltam rögtön az elején. Ha... amikor továbblépek...

Közbevágott: - Megüresedik az irodafőnöki poszt.

Ettől egy időre mindkettőnknek elállt a szava. Olyan erővel meredt rám, hogy majdnem elfelejtettem, mit akartam mondani. De csak majdnem.

Lassan megráztam a fejem. - Bobby, közel tizenkét évembe került, hogy az irodafőnöki posztra nő kerüljön. Csak nem gondolod, hogy ennyi tervezgetés, furfang és kemény meló után hagyom elveszni?

- Lucy? Lucy Capellának adnád? - kérdezte hitetlenkedve.

- Pontosan. Végül is, tartozom...

Nem haraptam el elég gyorsan, mind a ketten tudtuk. - Végül is, Lucy tökéletesen megfelel a követelményeknek. Már régen vár, és...

- Na ne, Lynne, miért nem mész kicsit jobban vissza? "Végül is, tartozom...", azt hiszem, így kezdted. Tartozom Lucynak... mivel? Végül is, "mivel tartozom Lucynak"?

Felálltam, járkálni kezdtem; Bobby kitartóan rámszegezte a szemét. Éreztem a tekintetét a két lapockám között. Végül szembefordultam vele, mély lélegzetet vettem. Lehet, hogy semmit se veszítek, vagy valamit mégis, esetleg mindent.

- A nyomozóalakulat főnöki posztját Lucynak kellett volna megkapnia két évvel ezelőtt. Nem neked.

- Milyen alapon? Mert ő a rangidős?

Mindketten tudtuk, hogy nem erre céloztam.

- A képesség, a jártasság, a végzettség, a rátermettség alapján. És mert ő a rangidős - tettem hozzá halkan.

Bobby szeme minden egyes szavamra keményebb, hidegebb, sötétebb és kékebb lett; álla mozgott, ahogy fogait összeszorította, próbálva féken tartani a haragját. Feje oldalra billent, mintha megszédült volna attól, amit mondtam. - Hm. Adj egy másodpercet, hogy ezt végiggondoljam, jó?

- Bobby...

Egy kézmozdulattal lerázott, az ablakhoz lépett, elhúzta a függönyt, majd megpördült, hogy a szemembe nézzen.

- Megmondanád, miért neveztél ki arra a posztra, ha szerinted nem voltam alkalmas, nem feleltem meg, nem volt meg hozzá a végzettségem? Mit is említettél elsőnek, ami Lucynak megvolt, nekem meg nem? Ó, igen. A képesség. Az én képességem meg az egyéb kritériumok hiánya...

- Hagyd, Bobby. Nem azt mondtam, hogy te nem feleltél meg a kívánalmaknak. Csak azt mondtam, hogy... Lucy jobban megfelelt volna. Logikusabb választás lett volna.

- De én jobb vagyok az ágyban.

- Annyira nem vagy jó. - Túl gyorsan vágtam rá; nyilvánvaló ziccer volt, én pedig híres voltam arról, hogy nem hagyok ki egyetlen ziccert sem. Leültem az ágy szélére. - Bobby, nem gondoltam komolyan, tudod, hogy nem. Csak olyan jó replikának tűnt ebben a szócsatában. Főképpen azért nem Lucyt neveztem ki, mert nem éreztem szerencsés megoldásnak: két nő a két legfontosabb beosztásban. Magad is

láthatod, milyen beteg ügy: ha huszonöt férfi van vezető beosztásban, senkit nem érdekel, ha a huszonhatodikat is kinevezik. De egyetlen vezető beosztású nő mellé, úgy éreztem, diplo-matikusabb egy férfit kinevezni.

- Helyes, férfit kellett kinevezned. De miért engem? Miért nem... Suliivant? Troyt? Russót? Miért nem... miért engem?

- Idefigyelj, Bobby, két éve csinálod. Egész jól bedolgoztad magad. De ha azt akarod, hogy teljesen őszinte legyek, szakmai szempontból jobbat is választhattam volna. Lucyt.

- Ó, legyünk csak teljesen őszinték, Lynne. Mindig csodáltalak meg nem alkuvó őszinteségedért.

- Bobby, Lucy is, én is, egész jogi pályánkat ügyészként töltöttük el. Gondolod, én úgy születtem, hogy ügyész akarok lenni? Az egyetem után felmértem az előttem nyitva álló terepet. Nagyon-nagyon szűk volt, és minél tovább méregettem, annál szűkebb lett. Praktikus okokból döntöttem úgy, hogy a karrieremet így fogom építeni. Nem volt biztosítékom, hiszen a leghalványabb remény se mutatkozott, hogy valaha is megnyílik a pálya a nők előtt. Most már túl késő ahhoz, hogy irányt változtassak. Megszereztem a szakértelmet, most be akarom váltani. Szakmailag nincs hová továbbmennem. Megmaradok annál, amihez értek. És értek hozzá, mit kell egy ügyésznek csinálni. Veled másképp van. Te még mindig oda mehetsz, ahová tetszik. A te esetedben mindig is így volt. Valószínűleg ez magyarázza, hogy nem vagy...

- Imádnivaló, ahogy mindig sikerül kimondanod azt a néhány szót, mielőtt az ajkadba harapnál, Lynne.

- Na jó, Bobby. Nem vagy jó ügyész. Hiányzik belőled a gyilkos ösztön. Nem vagy hajlandó elhinni valakiről a lehető legrosszabbat. Állandóan enyhítő körülményeket keresel. Soha nem vagy hajlandó minden indulatot, minden érzést felfüggeszteni, kivéve azt az egyetlen vágyat, hogy keresztre feszítsd az elkövetőt. - Furcsa hang bukott ki a torkomon,

nevetésnek szántam, de inkább fuldoklásnak hallatszott. - Ugye milyen borzalmas valakiről ilyet mondani, Bobby? Hogy soha nem voltál fenntartás nélkül, maradéktalanul gonosz vagy bosszúvágyó, ezért nem lehetsz igazán kiváló ügyész.

- Nem ezt mondtad. A munkámhoz való szakmai felkészültségemet ítélted el.

- Értelmezd, ahogy tetszik. Higgy, amit akarsz. Jó munkát végeztél, mint nyomozófőnököm. De nem... nem olyan jót, mint...

- Lucy Capella végzett volna? Ne, ne szólj egy szót se, Lynne. Ne mondj semmit. Megértettem. Tehát amikor majd kerületi ügyész lesz belőled, kinevezed Lucy Capellát irodafőnöknek, természetesen ő is kinevezi a saját nyomozófőnökét, és akkor én maradok...? - széttárta a karját.

- Az igazságügy egész tágas világa nyitva áll majd előtted, Bobby. Választási lehetőséged van, ami nekem soha nem volt. - Nagyon szerencsétlen gondolatom támadt, és rögtön ki is mondtam. -Gondoltál már a szórakoztatóipari joggyakorlatra, Bobby? Miért nem kérdezed ki a tévés kis barátnődet a korlátlan lehetőségek világáról?

Övön aluli ütés volt. Bobby Jones összehúzott szeméből egy gyilkoskedvű cowboy tekintete sütött rám: én voltam az indián.

- Úgy gondoltad, kössem a szekerem egy másik emelkedő csillaghoz? - kérdezte lágyan. - Hm-hm. Ezt már kipróbáltam. Nem éri meg.

Aztán elment. Én pedig többször elaludtam, majd újra meg újra felébredtem, és szóról szóra felidéztem beszélgetésünket. Áldatlan képességem. Egy a többi áldatlan képességem közül. Mint az, hogy eldobok embereket, akiket nem is akarok eldobni.

Ó, az isten verje meg, Bobby Jones. Az isten verjen meg.

NEGYEDIK RÉSZ
A VÁDESKÜDTSZÉK

29.

Szombaton délelőtt tízkor Brooklynban, a Crown Heights negyedben egy imaházba tartó, idős chaszid zsidónak álcázott rendőrt lőfegyverrel feltartóztattak, és kiraboltak, majd állon lőttek. Hátvédjei, egy másik "chaszid zsidó" és egy "postás", vad tűzharcba keveredtek a támadóval, melynek során tizenhat-tizennyolc lövést váltottak. Az incidens végén kiderült, hogy bár a második "chaszid zsidót" kritikus helyen érte találat, golyóálló mellényének köszönhetően sértetlen maradt. A "postás" hekust a jobb lábfején találta el egy közvetlen vagy lepattanó golyó.

A tettes meghalt, nyolc közvetlen találat érte a testét: arcát, gyomrát, szívét, tüdejét, szerte mindenhol. Az orvosszakértő megállapítása szerint a százhetvenkét centiméter magas és hozzávetőlegesen hetvenhárom kilós tettes, életében tizenhárom éves, fekete bőrű, három hónapos terhes nő volt.

A szóhasználat nagyon fontos része a rendőrfőkapitányság közleményeinek, amelyek a közvélemény tájékoztatását szolgálják. Ha valaki már eltöprengett azon, vajon miért olyan nyakatekert, furcsa stílusban számolnak be a rendőrök az eseményekről, rájöhetett, hogy azért, mert szigorú utasítás tiltja, hogy a nyelv bizonyos érzékeny területeire merészkedjenek. Fekete bőrű személyt - kortól függetlenül - sosem szabad fiúnak vagy lánynak nevezniük. Amikor név szerint utalnak a tettesre, mindig kötelező a Mister vagy a

Miss. Kerülendők az olyan arrogáns, lekezelő szavak, mint a nigger, vagy a színes bőrű. A helyes kifejezés a fekete, vagy a spanyol anyanyelvű, ha éppen arra van szükség. Ezért szólt a közlemény egy tizenhárom éves fekete bőrű nőről - akit azonosítottak a korábbi szombatokon elkövetett, hasonló támadások tettesével, és akit a szolgálatban lévő rendőrök tűzharcban megöltek. Az esemény és valamennyi elszenvedett sérülés részletesebb ismertetését a lehető legrövidebb időn belül nyilvánosságra hozzák.

A rendőrrel, akit kiraboltak, és állon lőttek - sérülése nem volt komoly - interjút készített a televízióhíradó, kórházi ágya mellett felesége és gyermekei álltak. Elmesélte, mi történt, majd fájdalomcsillapítótól kábán, böhömnagy, fekete, nőnemű suhancnak nevezte a támadót. A rendőrség sajtóosztályától azonnal embereket szalajtottak a helyszínre, és Freddie Mandellre, az óvatos fogalmazás parancsnokára hárult a feladat, hogy jellemzést adjon a halott tettesről:

Miss Jewel Brown; kora tizenhárom év; lakcíme ismeretlen; hat ízben helyezték ki nevelőszülőkhöz; összesen nyolc alkalommal állt a családjogi bíróság előtt, lopástól fegyveres rabláson és kábítószer-közvetítésen át, prostitúcióig terjedő vádak miatt; minden egyes alkalommal új nevelőszülőknél helyették el; az utolsó "család" közel öt hónapig nem látta

Miss Brownt. Eltűnését soha nem jelentették. Senki. Miss Jewel Brownt tizenegy éves korában "dobta piacra" egy környékbeli kerítő; nevelőszülei elzavarták; letartóztatták; szabadon bocsátották; rövidke élete során egyszer vagy kétszer elzárták.

Amit Fred Mandell nem árult el, az a kabátja bélésébe varrt fénykép volt, rajta egy nyolcéves leánygyermek mosolygós, reményt sugárzó arca, a szerencsés Jewel Brown, aki szigorú, de szerető katolikus nevelőanyánál helyeztek el, ő azonban még abban az évben meghalt, rák vitte el. A fénykép hátoldalán apró, girbegurba nyomtatott betűkkel ott állt Jewel

Brown életének teljes, maga által írott kommentárja. Dátum nélkül sorakoztak a feljegyzések:

Jewel csinos kislány és tud olvasni.

Jewel túl nagy és dagadt.

Jewel jó nagyot tud ütni.

Jewel azzal dug, akivel akar.

Jewel-nek van egy pisztolya meg egy hapsija.

Baszd meg Jewel-t és öld meg.

Nagy. Ronda. Halott. Jewel.

Crown Heights fekete lakóinak körében azonnal elterjedt, hogy Jewelt valóban chaszid zsidók lőtték le, mert a rendőrök engedélyezték nekik a fegyverviselést, hogy Brooklyn utcáin fekete gyermekeket gyilkoljanak.

A halott nőnemű személyt - fiatal nőt - lányt - gyermeket - az otthontalan, csavargó, kivetett, szeretetlen, elhanyagolt senkit, halála után túláradó szeretettel, haraggal és jogos felháborodással vállalta a fekete "közösség", az a közösség, amely korábban a létezéséről is alig vett tudomást. Gyűjtést rendeztek, hogy a temetésre többet költhessenek, mint amennyibe egész létezése, születésétől a haláláig került. Valahonnan előkerült a harmadik osztályos iskolai fotó, és plakátméretűre nagyítva, falragaszokon jelent meg. A gyerekarcot az ártatlanság, a remény, a várakozás hatotta át, hiszen mit sem tudott még a rá váró pokolról és a nyolc golyóval beköszöntő végről. Sírás-rívástól voltak hangosak az utcák, amint egyre több Jewel Brown-plakát jelent meg, immár párban az agyonlőtt Jewel-t ábrázoló fénykép posztervváltozatával, amelyen összeesve, arcával saját vérében fekszik a járdán.

Kialakult egy faji összetartásra épülő, egyre növekvő, egyre szorosabbá váló, egyre erősödő csoport, amely késő délutánra, kora estére átkelt Brooklynból a hidakon, átlépte a kerületek határait, lassan pedig már az egész város - nem hivatalos -riadókészültségben áll. A sötétséggel együtt beköszöntöttek

az első szórványos tüzek; néhány órán belül a pusztítás kiteijedt a Felső West Side szolid, patinás üzleteire, amelyeket feltörtek, és kifosztottak, függetlenül attól, hogy a tulajdonos fehér volt-e vagy fekete, az érzelmek, a hisztéria, a harag, a csalódás és a lehetőségek keltette izgalomnak ugyanabban a hullámában, amely a Crown Heights-i plakátlengető menetből indult ki.

A főkapitányságon és a tűzoltóságon minden szabadnapot és szabadságot felfüggesztettek, és mindkét intézményben automatikusan bevezették a túlórát. A hivatalos álláspont azon a szombat estén inkább a távolmaradást, mint az ellenőrzést célozta, csak semmi beavatkozás, semmi provokáció. Zsarunyelven: vigyék csak ingyen a rohadt színes tévéjüket, a jóléti segélytől előbb-utóbb úgyis megkapnák, nem éri meg, hogy én a tökömet kockáztassam.

Vasárnap a félórás, déltájban sugárzott, Fekete Hang című élő televíziós műsor egyik vendége Regg Morris volt. Szenvedélye és hangja, szánalma és szívfájdalma csodálatosan fegyelmezett és valódi volt. Egy bizonyos pontig. Egyik kijelentésében azonban elragadta a sulykot: "a fekete gyermek, a fekete leánygyermek meggyilkolása egybevág a fehér uralkodó osztálynak azzal a tervével, hogy a harmadik világ népeit megsemmisítse, s a terv részét képezi".

Míg vádjait előadta, magasra emelte a csillogó szemű harmadikost ábrázoló posztert, és úgy beszélt a gyerekről, mintha az soha nem nőtt volna fel, soha nem vezette volna le tettekkel a dühét, haragját, erőszakra és pusztításra törő vágyát. Ha nem vagyok jobban értesülve, megesküdtem volna, hogy Jewel Brownt, a nyolcéves, védtelen gyermeket fenyegetik a fehér ember fegyverei.

Regg Morris gondoskodott róla, hogy a történet másik része is szóba kerüljön, mármint az, hogy a "chaszid" rendőrök valóban chaszid zsidók voltak. Amikor a műsor házigazdája, akit eléggé megrázott Morris gyanúsítása, ellenvetette, hogy

rendőrségi "csalimadarak"-ról volt szó, Regg a leghidegebb pillantásával és jól szabott zakóba bújtatott válla bosszús rándításával válaszolt; majd megjegyezte: -Nos, ön azt hiszi, amire felszólítják, én viszont azt hiszem, amit én hiszek.

Mielőtt letelt a félóra, Regg Morris szájából kendőzetlen, nyílt figyelmeztetés hangzott el: elmúlt az az idő, amikor a hatalmon lévő zsidók kimehetnek az utcára, és tökéletes biztonságban, hivatalos támogatással, hidegvérrel gyilkolhatnak fekete asszonyokat és fekete gyereklányokat. Szolgáljon okulásul.

Regg Morris arccal a kamerák felé fordult, és gyilkos, maró hangon megkérdezte: - És hol van Sanderalee Dawson zsidó támadója? Hol van az a cionista őrült, aki a palesztin nép, az egész harmadik világ elismert, és közkedvelt szószólójának csak a hangját tudta elnémítani, a szellemét soha?

Imígyen szólt, és távozott Regg Morris. Még nekem is nehezemre esett odafigyelni a további vendégekre: polgári vezetők, feketék, fehérek, zsidók és keresztények; a rendőrfőkapitányság szóvivői, chaszid szóvivők. (A zsidók pisztolyt hordanának az imasáluk alatt? Hát ehhez mit szól? Ez az ember őrült. Veszélyes és őrült.)

Utcai tüntetéseket rendeztek különböző, stratégiai szempontból kiválasztott paritokban, ahol szép számmal volt jelen a sajtó, valamint a kedélyeket csillapítani szándékozó feketék és fehérek. Végül már minden azt szolgálta, hogy a helyzet forráspontig hevüljön.

A papok, feketék és fehérek egyaránt, vizsgálatot és magyarázatot követeltek: miért volt szükséges nyolc golyót ereszteni ennek a gyámoltalan gyermeknek a testébe? Vádesküdtszék elé kerülnek-e az érintett rendőrök? Ezt az ügyet is fehérre mossák, kilakkozzák és eltemetik-e az irattárban, ahogy a gyereket, Jewel Brownt is eltemették a sírjába, mint a rendőri túlkapások egyik véletlen áldozatát?

- A papság kijelentette, hogy a lövöldözésnek nem volt chaszid zsidó szereplője: rendőrségi "kelepce" volt, de ez természetesen szintén problémát jelentett. A csapdaállítás kérdését szabadtéri rendezvényeken meglehetősen széles körben vitatták meg.

- Miért nem kábító lövedékeket használnak ilyen rémes esetekben? Hát nem lenne jobb, mint nyolc halálos golyót ereszteni egy tehetetlen gyermekbe? Sikeresen használnak altatószeres nyilakat vadállatok megfékezésére is.

Ezt a kérdést a Felső East Side egy gazdag, liberális, politikailag aktív egyházközségének jószándékú, de peches, fiatal, fehérbőrű, lelkésze tette fel. Javaslatát felháborodva fogadták a fekete lelkipásztorok, és nem voltak olyan kedvükben, hogy lenyeljék a meggondolatlanul választott szavakat. Egy fekete gyermeket a vadállatokéval azonos osztályba sorolni! Hát persze, így látnak minket, nem igaz? Vadállatoknak!

Ez az ötlet meghiúsította a további párbeszédet az egymással tulajdonképpen rokonszenvező csoportok között.

Vasárnap este az utcai erőszak már nem csak gyújto-gatást, fosztogatást és vagyontárgyak pusztítását hozta.

Utcára vonult a Zsidó Védelmi Liga, hamarosan pedig nagy csapat csatlakozott hozzájuk: "a Kis Olaszország aggódó polgárai" néven föllépő, izmos fiatalemberekből állt. Nem tartott sokáig, máris megtalálták a módját, hogyan fejezzék ki aggodalmukat baseball-ütővel és téglával a láncok és kések ellen vívott közelharcban.

A fehéreket ötletszerű, brutális támadások érték mindenhol, ahol csak utcákon csatangoló, fekete galerikkel akadtak össze, így a színházak és a Times Square környékén is. A metrólejárókat veszélyesnek nyilvánították üzemzárás után, és határozott taxihiány mutatkozott a zavargásérintette környékeken.

A polgármester még kora este megpróbált személyesen találkozni a különböző csoportokkal. Mivel azonban inkább vitázó, mint békéltető magatartást tanúsított, rövidesen még azokat is elidegenítette, akik különben egyetértettek vele. A rendőr-főparancsnokkal megerősített kíséret a józan észre apellált, és valamennyien megkönnyebbülten sóhajtottak fel, amikor a polgármester hajlandó volt visszatérni az irodájába.

A rendőrségnek szóló utasítás megváltozott, de egy vonatkozásban merev maradt: úrrá lenni a helyzeten, de elkerülni a provokációt. Nagyon ésszerű parancs, főleg ha meggondoljuk, hogy egy széles, antik íróasztal mögül adták ki, miután elmerengtek a zavargások helyszíneit jelző, térképbe tűzött, színes gombostűk fölött A város azonban határozottan ragaszkodott hozzá, szerintem nagyon helyesen, hogy a helyzet uralása érdekében sem veszik igénybe a kormányzó parancsára készenlétbe helyezett Nemzeti Gárdát

Az első "tömeges" letartóztatásokat a város korábban kiegyensúlyozottabbnak tartott negyedeiben hajtották végre. A lesújtott fekete kereskedők a rendőröket biztatva, öklüket inkább dühösen, mint a támogatás jeleként rázták a fosztogatók felé, hiszen látniuk kellett, hogyan söprik el néhány óra leforgása alatt kicsi, elegáns, drága, de jelzáloggal alaposan megterhelt üzleteiket a vigyorgó, fiatal fickók, emezek viszont meglepve és dühösen tapasztalták, hogy üres maradt a kezük, és rabomobilba taszigálják őket.

Crown Heights-ban a letartóztatásokat a bezúzott koponyájúak és a koponyazúzók közül válogatva végezték. Feketéket, fehéreket egyaránt elcsípték, falnak fordították, megmotozták, lefegyverezték, majd belökték őket egymás hegyére-hátára a rabszállító kocsikba, vagy feltaszigálták az őrszoba lépcsőin. A hegyes, gyilkos szerszámnak látszó afro-fésűktől megfosztott fekete fiatalok követelték, hogy a zsidóktól is vegyék el jarmulkájukat: "hosszú tű van a kalapjukba tűzve, ember, akárki torkát fel lehet vele hasítani!"

A Zsidó Védelmi Liga ifjú tagjai, akiknél valóban minden idők leghosszabb, legvastagabb és leghegyesebb kalaptűit találták, megesküdtek, hogy ez beavatkozás a vallásukba, és alkotmányos jogaikat kiáltozták.

Aktivista szervezetek fiatal jogászai, középkorú, bánatos képű családi jogtanácsosok, fekete és fehér kerületi vezetők, riporterek, fényképészek, operatőrök vegyültek össze az érvek, ígéretek, fenyegetések, követelések forgatagában, az általános lökdösődés és taszigálás közepette. Nemigen lehetett megállapítani, ki van őrizetben, és ki van ott azért, hogy a letartóztatottak érdekeit képviselje. A rendőrök egyetlen abszolút érvényű utasítást kaptak: feketék és fehérek ne kerüljenek egy cellába, semmi szükség gyilkosságra az őrszobákon, éppen elég feszült a helyzet anélkül is.

Egyetlen társaságnak volt elég esze csendben meghúzódni és kellő távolságból figyelni a köröskörül dúló haragot, ők pedig a többiekkel együtt begyűjtött hivatásos tolvajok voltak, akik bíztak benne, hogy ugyancsak a többiekkel együtt teszik majd ki az ő szűrüket is, ha a helyzet nyugodtabb lesz.

30.

Mi, az alakulatom tagjai meg én, távol maradtunk az utcai eseményektől, bár a telefon, a rádió és a televízió segítségével figyelemmel kísértük a fejleményeket. Az egész hétvégét azzal töltöttük, hogy felépítsük, illetve megvizsgáljuk a dr. David Cohen elleni vádat. A kerületi ügyész utasított, hogy a "lehető legrövidebb időn belül" készítsem elő az ügyet, majd terjesszük a vádesküdtszék elé.

Vasárnap késő délutánra, az összegyűjtött anyag alapján arra az elhatározásra jutottunk, hogy dr. David Cohen ellen

gyilkossági kísérlet, különösen kegyetlen tettlegesség, csonkítás, halálos fegyverrel elkövetett merénylet, nemi erőszak, szodómia és még amit találunk, címén emelünk vádat. Ezt alátámasztandó, a következőket gyűjtöttük össze:

Sanderalee Dawson részletes vádnyilvántartása; Timothy Doyle nyilatkozata, hogy a házkutatás során lefoglalt futócipő hasonló ahhoz, amelyet a panaszos kíséretében tartózkodó férfi lábán látott a támadás estéjén;

Timothy Doyle nyilatkozata, hogy legjobb emlékezete szerint Sanderalee Dawson a támadás estéjén nem sántított;

Laboratóriumi jelentés, miszerint a David Cohen egyik tengerészkék futóöltözékének ujján talált apró, majdnem mikroszkopikus nagyságú, kék moherszál nagyon hasonlít ahhoz a moherhez (angórához), amelyből Sanderalee kötött sálja készült (bonyolult, pontról pontra történő összehasonlító rendszer alapján végezték a vizsgálatot), az azonosság nem kizárt, de nem is bizonyítható; Laboratóriumi jelentés, amely szerint dr. Cohen mindhárom tengerészkék futóruháját nemrégiben kimosták, a használt mosópor: Tide. Két öltözéket a lakásból hoztak el, egyet az East Hampton-i nyaralójából, vérnyomot egyiken sem találtak; Laboratóriumi jelentés, amely szerint nem volt vérnyom a hat (három pár) méretre készült futócipő egyikén sem (két pár a lakásából, egy pár a nyaralójából származik);

A cipők további vizsgálatakor kiderült, hogy a jobb cipőbe speciális betétet és rejtett emelést építettek be (hogy a cipő kiegyenlítse a különbséget dr. Cohen bal és gyermekbénulás miatt rövidebb jobb lába között); úgy tűnik, a pedáns doktor felváltva használta futócipőit, csakúgy, mint a futóöltözékeket; Megjegyzés: Sam Handrikson további információszerzés végett felvette a kapcsolatot az említett speciális ortopédcipők gyártójával.

Jim Barrow embere további, még fontosnak bizonyulható információval szolgált. Sam felkereste dr. David Cohen

mikrosebészeti kollégiumának tagjait, így készült jelentése rendkívül érdekes volt.

"Tizennégy embert kérdeztem meg a dr. Cohen bal arcán lévő sebet okozó balesetről, és közülük négyen egyhangúlag azt állították, hogy ténylegesen látták a balesetet, a sebesülés megtörtént. Hárman nem láttak semmit; akkor értkeztek, amikor dr. Cohent, aki zsebkendőt szorított az arcához, sietve az elsősegélyhelyre kísérték.

De heten az 'eset tanúi' közül kijelentették, hogy ha alaposan megfontolják, tulajdonképpen nem látták a balesetet, pedig az látszólag a szemük előtt ment végbe. A tanúk okos, analitikus gondolkodású fiatal orvosok, az alábbiak pedig tartalmazzák az alulírottak nyilatkozatának minden lényeges elemét. (Megjegyzés: három példányban, aláírással külön-külön ellátott tanúvallomást mellékelek a jelentésemhez.)

Dr. Cohen besietett a terembe, a hallgatók éppen akkor helyezkedtek el. Dr. Cohen ilyenkor általában már az asztalánál ül, és az előadás jegyzeteit rendezgeti. A szóban forgó napon azonban sietve érkezett, és jobb arcát fordítva a terem felé igyekezett az íróasztalhoz. Amikor odaért, úgy tűnt, hirtelen megcsúszik. Tompa 'csattanás' hallatszott az íróasztal sarka felől, de a tanúk közül legalább hétnek az volt a határozott benyomása, hogy a 'csattanás'-t inkább dr. Cohen asztalhoz csapódó tenyere, nem pedig arca okozta. Dr. Cohen egy pillanatra eltűnt az asztal alatt; általános zűrzavar és ijedtség; az asztal alól bal arcára szorított kézzel bukkant elő. Vér fröccsent, dr. Cohen zsebkendőt vett elő, és a sebre szorította. Az íróasztalhoz legközelebb álló tanúk közül ketten kijelentették, hogy úgy látták, a zsebkendő már eleve vérfoltos volt.

Dr. Cohen, a zsebkendőt továbbra is az arcára szorítva, odébbrúgott egy széttaposott joghurtos poharat, és hangosan kijelentette: 'Megcsúsztam ezen az átkozott szeméten, és bevertem az arcom az íróasztal sarkába. Nézzék ezt az éles

fémet. Azt hiszem, jobb, ha megnézetem a sebem.' Valaki tetanuszinjekciót javasolt. Az egyik tanú megvizsgálta az asztalt, amelynek valóban érdes fémsarka volt. Úgy látszott, mintha valamivel felfeszítették volna róla a burkolatot.

Néhány hallgató, köztük az említett hét közül egy, az elsősegélyhelyre kísérte dr. Cohent, ahol megismételte, hogy egy joghurtos poháron csúszott el, és arcát beverte az íróasztal csupasz fémsarkába. Tetanuszinjekciót kapott, arcát két öltéssel összevarrták, órája aznap elmaradt.

Alaposabb megfontolás után mind a hét tanú azt nyilatkozta, hogy érzésük szerint dr. Cohen valahogy 'megrendezte' a balesetet. A hallgatók természetesen nem vonták kétségbe a szavait, később is ezeket ismételték, azoknak pedig, akik a balesetről érdeklődtek, szinte pontosan dr. Cohen hallgatókhoz intézett szavaival számoltak be az esetről. Legalább két hallgatónak az volt az érzése, bár ezt nincs mire alapozniuk, hogy dr. Cohennek, amikor a terembe lépett, már friss seb volt az arcán. Hangsúlyozták, hogy ez csak 'érzés'. Alapos kutatással sem sikerült senkit találni, aki dr. Cohent a fentiekben leírt 'baleset' előtt bárhol látta volna.

A nyomozás folytatódik."

Sam Hendrikson nyomozó,

azonosító száma: 340432

Mindez elgondolkodtató volt, de túl sok hasznát nem vettük, hiszen lehetséges volt, hogy dr. Cohen minden tanúnk ellenében is tud olyan tanút állítani, aki a baleset általa előadott változatát erősíti meg.

A kétkedők indítékait egyenként meg kell majd vizsgálnunk, bizonyítanunk kell, hogy semmi okuk neheztelni dr. Cohenre, vagyis nem akarnak neki ártani.

A laboratóriumból kaptuk az információt, hogy apró, félcentisnél rövidebb, kék moherszálat találtak dr. David Cohen futódzsekije ujján. Nos, ez bizonyító erejű, alátámasztja, hogy Cohen járt a lakásban, igaz?

Nem feltétlenül.

Bobby Jones véleményét kérdeztem, aki szemlátomást igen készségesen védelmezte David Cohent a dzseki ujjára tapadó, kék moherszál-keltette bűnösség látszatától.

Bobbynak körülbelül három percébe telt, hogy minden jelenlévőt maga ellen hangoljon, és nem azért, mert érvelése feltétlenül helytálló volt, hanem mert olyan lelkesen adta elő.

- A moherszál? Nos, dr. Cohen bent járt a kórházban a bűntény éjszakáján, közeli, fizikai kontaktusba került Sanderalee Dawsonnal, ő pedig saját állítása szerint is mohersapkát és sálat viselt aznap éjjel. Nagy valószínűséggel tapadhattak rá apró moherszálak, főleg a hajára. Az első, nem steril körülmények között folytatott vizsgálat során egy szál átkerülhetett dr. Cohenre. Hozzátapadhatott a karjához, a hajához, a nyakához, a kabátujjához, bármihez. Tíz óra múlva, amikor a műtét végeztével hazament, a gyakorlatilag láthatatlan moherszál még mindig valahol rajta volt. Talán felakasztotta a futó-dzsekijét, hozzáérhetett, vagy ilyesmi, és így kerülhetett át a szál a kabát ujjára. Tökéletesen ártatlanul.

- Szóval az a rohadt moherszál merő véletlenségből került arra a rohadt kabátra. Menj a fenébe, Bobby. Nem mondom, hogy nem lehetséges, de mindennek van határa.

- De Lynne, ezért vagyunk itt, nem? Hogy minden lehetőséget megrágjunk, és megvizsgáljunk, mivel állhatunk a vádesküdtszék elé?

- Nem hiszem, hogy a te "ártatlan moherszál-elméleteddel" fogok odaállni. Sokkal inkább hajlok rá, hogy a saját "bűnös moherszál-elméletemet" adjam elő. Amit valószínűbbnek tartok. Sokkal valószínűbbnek.

A legtöbb fejtörést - inkább férfi munkatársaimnak, mint a nőknek -, egy nagyon is alapvető kérdés okozta: miért hívta föl Sanderalee Dawson dr. Cohent, a feltételezett tettest a lakására? Saját magyarázata valószínűtlennek hangzott: mert megrándította a bokáját, a férfi pedig azt állította, orvos, és

felajánlotta, hogy megmasszírozza. A mese egyszerűen ostoba volt.

- Felcsípte - mondta ki kereken Sheila Kennedy, aki egy éve végzett a Fordham Jogakadémián. - Két felnőtt összetalálkozott, aztán megállapodtak, hogy a lány lakására mennek föl. És akkor mi van?

- Ez így erősen emlékeztet a kurválkodásra -mondta Sam Hendrikson.

- Ne vegyük elő a régi közhelyeket, hogy "a prostituáltakat is meg lehet erőszakolni", jó?

Ezért Ms. Kennedy azonnal megorrolt. - Igazán, Lynne. Csak nem azt akarod mondani, hogy Sanderalee prostituálta magát?

- Sanderalee tulajdonképpen azt mondta - szólt közbe Bobby, hogy felismerni vélte a futót. Azt hitte, a Kocogóbárból ismeri. Alan Grecótól tudjuk, hogy Sanderalee gyakran vitt haza magával "futókat".

- Tény, hogy a férfit meghívta az otthonába -mondtam. - Senki nem állítja, hogy a tettes erőszakkal hatolt be a lakásba. És senki sem vádolja Sanderalee Dawsont józan ítélőképességgel. Ez nem is tartozik ide.

- Mikor lesz a nemi közösülésből nemi erőszak? - tette fel a költői kérdést egyik fiatal jogászunk. - Amikor a hölgy nemet mond.

- Amikor a hölgy a behatolást megelőzően mond nemet, és az úr ezzel szemben, a testi erő vagy a megfélemlítés kényszerét alkalmazza. Sanderalee-nek elvitathatatlan joga volt bárkit meghívni magához. Joga volt engedni a férfinak, hogy az bizonyos szexuális természetű reményeket tápláljon. Nem a józan eszét, az erkölcseit, a bölcsességét vagy a romlottságát vizsgáljuk. Ha a férfi nem veri meg, csak fenyegetéssel kényszeríti, Sanderalee-nek akkor is jogában áll nemi erőszakkal vádolni őt.

- Még akkor is, ha ő akarta? - érdeklődött Sam Hendrikson.

Sóhajtottam, a szememre szorítottam a tenyerem. - Igen, ha arra gondol, hogy a nemi aktust megelőző cselekedetei, a tény, hogy felhívta a férfit, egész magatartása, általában és részleteiben, mind arra indították a tettest, hogy ezt szexuális partner iránti érdeklődésként értelmezte. Sanderalee szerint a férfi leültette, és pontosan úgy masszírozta meg a bokáját, ahogyan ígérte. Azt állította, hogy orvos és valóban helyrehozta a nő bokáját. Sanderalee barátkozásra készült volna, és éppen egy kis ásványvizet töltött ki, amikor a férfi figyelmeztetés nélkül, hátulról nekitámadt. A fenébe is, ha vár, elszopogatja a Perrier-jét, hallgat egy kis zenét, könnyen szerelmes éjszakával végződhetett volna az eset. De nem ezt tette. Azt tette, amire valószínűleg egész idő alatt készült: kegyetlenül megverte, fizikailag igázta le. Erőszakot tett rajta a nagyobb testi erő, a félelem, a kényszer eszközeit használva. Minderre aligha lett volna szükség, ha figyelembe vesszük a kellemes körülményeket.

- Ez pedig azt jelenti - mondta Sheila Kennedy ünnepélyesen -, hogy a szexuális erőszaknak éppen erre a fajtájára volt késztetése, és nyilván a találkozás első pillanatától kezdve ez forgott a fejében.

- Nem kell tisztába jönnünk David Cohen gondolataival. Elég, ha a tetteiről beszámolunk. Motívumai háborodott elmére vallanak, a mi megítélésünk szerint. De ezt az elmeszakértőkre bízzuk.

Evvel elintéztük a nemi erőszakra vonatkozó vádpontot. Aznap már körülbelül tizedszer. A végnélküli eszmecsere, elemzés, vita során sorba vettük a többi potenciális vádpontot. Ismételten: a szodómiát, a karate jellegű ütésekkel végrehajtott, szándékos tettlegességet, a halálos fegyverrel elkövetett merényletet, a gyilkossági kísérletet, a csonkítást.

Valaki felvetette, hogy amikor Sanderalee-t megtalálták a konyhapadlón, futónadrágban és pulóverben volt. Melltartója és bugyija a nappaliban, a padlóra hajítva hevert. Képes volt

abban a sokkos állapotban félig felöltözni? Vissza tud-e majd emlékezni rá, hogy megtette? Nem alapvető kérdés, bár kissé furcsa, és mindenképpen olyasmi, amivel kapcsolatban fel kell készülnünk a védőügyvéd kérdéseire. Ragaszkodjunk a tényekhez: ha nem emlékszel, Sanderalee, akkor nem emlékszel, és kész.

- Nem hiszem, hogy a vádesküdtszék bármelyik vádponttal kapcsolatban nehézségeket támasztana, figyelembe véve a sérülések súlyosságát, a támadás kegyetlenségét. Felmerülhet néhány kérdés Sanderalee ítélőképességét illetően. Emlékszel, Bobby, Alan Greco mondta, hogy tartott tőle, egyszer történik vele valami ilyesmi. Azt mondta, Sanderalee nyilván rosszul választott. Hogy őt ez nem lepte meg. Ki fogom jelenteni a vádesküdtszék előtt, hogy Sanderalee nagyon rossz emberismeretről tett tanúságot. A tárgyalásig van még időnk kidolgozni ezt a részletet; meg kell védenünk Sanderalee becsületét, és el kell kerülnünk a nehézségeket, amelyeket az ítélőképességei miatt támaszthatnak. Végül is ennek köszönheti, hogy megerőszakolták, félig agyonverték, megcsonkították. A tárgyaláson majd hagyjuk, hogy dr. Cohen ügyvédje tegyen fel kérdéseket arra nézve, milyen indítékai lehettek Sanderaleenek, miért hívott fel egy gyakorlatilag ismeretlen embert az utcáról.

- Vagy olyasvalakit, akiről azt hitte, hogy ismeri. Akit már látott a Kocogóbárban - tette hozzá Bobby Jones, szemét figyelmesen rámfüggesztve.

És akkor, amikor már valamennyien elhatároztuk, hogy aznapra és a hétvégére elég volt, letesszük a lantot, a mi drága jó Lucy Capellánkról kaptunk telefonhírt, én pedig néha azt kívánom, bárcsak többet ülne Lucy a fenekén.

Nem elég, hogy a városban a hangulat elérte a forráspontot, nem elég, hogy mindenütt raboltak, fosztogattak, verekedtek, lövöldöztek, vagy egyszerűen csak hőzöngtek,

most még a mi erős, megbízható Lucy Capellánkról is le kellett mondanunk, most, amikor a legnagyobb szükség lett volna rá.

Istenem, Lucy és azok az átkozott kóbor kutyák!

31.

Lucy Capella éppen visszafelé tartott a New York Kórházba a queensi bérlakásban töltött szabadnapja után, amikor egy aluljáróban, autólámpák fényében nagy, csontig soványodott, rémületében falhoz tapadó, sebesült kutyát látott meg.

Mivel az Isten néha gondját viseli a teremtményeinek, ez a kutya arra várt, hogy Lucy Capella mentse meg, Lucy, aki soha életében nem tagadta meg a segítséget egyetlen embertől, csecsemőtől, aggastyántól, de még egy nyomorult állattól sem.

Félrehúzódott, és megállt a nem túl sűrű, vasárnap késő délutáni forgalomban, felállította mindig kéznél lévő, sárgán és vörösen villogó vészjelzőjét, majd sikerült a sebesült állatot beterelni a minden elképzelhető állatcsalogatóval felszerelt kocsiba: öreg csontok, kutyakeksz, macskamenta cicáknak, száraz állateledel, kutyaszagú öreg takarók és párnák. Amikor az állatot már biztonságba helyezte á fészekszerű hátsó ülésen, még hátravolt, hogy saját személyes biztonságáról gondoskodjon. Ekkor lökte fel egy türelmetlen autós, aki nem akart elkésni a randevújáról, és nem engedélyezte Lucynak azt a húsz másodpercet, ennyi kellett volna ugyanis, hogy felszedje a vészjelzőt, és visszaüljön a kocsijába.

Sikerült beszállnia, rádiótelefonon leadnia a cserbenhagyó gázoló rendszámát, végül mentőt hívnia magának és új kutyájának.

Amikor a mentő megérkezett, Lucy állhatatosan kitartott, erre pedig csak a mi acélkemény kis apácánk képes, és nem volt hajlandó a sebesült kutya nélkül helyet foglalni a mentőben. Az állat a karjaiba fészkelte magát, és halkan, de nagyon is fenyegetően morgott meg mindenkit, aki el akarta választani őket. Lehet, hogy maga Lucy utánozta a morgást, de elég valóságosnak hangzott ahhoz, hogy komolyan vegyék. Ragaszkodott hozzá, hogy először a kutyát szállítsák el Manhattan keleti részébe, a Hatvankettedik utcában működő Állategészségügyi Központba, aztán vigyék csak őt vissza a queensi kórházba.

Lucynak eltört a bal lába meg a jobb karja, mindkét szeme véraláfutásos lett, az álláról lejött a bőr, de első dolga volt megígértetni velem, amikor meglátogattam, hogy utánanézek Ambrose-nak az állatkórházban. Ambrose? A sebesült, kóbor jószágot arról a mentős ápolóról nevezte el, aki végül beadta a derekát, egye fene, vigyük mindkettőt elsősegélyre, állatkórházba vagy emberkórházba, de nem vitatkozhatunk itt a végtelenségig, hiszen se a kutya, se a hölgy nem hajlik a megalkuvásra.

Az állatkórházban igen hatásosnak bizonyult, hogy Ambrose igazi mentőautóval érkezett, azonnal be is fogadták, Lucyt azonban nem vállalták, így őt visszavitték Queensbe.

Megnyugtathattam Lucyt, hogy Ambrose nemcsak életben marad, hanem nagyon jó dolga is lesz. Szerepelt a késő esti hírekben, holnap ott lesz a Daily News első kiadásának címlapján, sorban állnak majd érte a befogadni kész gazdijelöltek. A történetnek sok figyelmet szenteltek, mert kellemes változatosságot jelentett az elmúlt napok túltengő zavargásairól, pusztításairól és rettegéseiről szóló hírek között. Egy propagandafelelős a városházáról megszellőztette, hogy a vitatkozó kedvű polgármester úr is kész örökbefogadni Ambrose-t. Alaposan rájuk férhetett, hogy a városházáról valami jót is lehessen terjeszteni.

Lucynak a világon semmi gondja nem volt. Régi barátai, a kiugrott papok és apácák közösségéből, akik eddig is gondját viselték kutyáinak és macskáinak, míg ő Sanderalee mellett ült a New York Kórházban, készek voltak továbbra is gondoskodni róluk, sőt Lucyról is, ha majd hazaengedik a kórházból.

Így aztán meghitt kényelemben és megnyugodva hagytam ott a gipszkötésbe burkolt, zúzódással teli Lucyt, és szilárdan elhatároztam, hogy elkapom azt a szarházit, aki elütötte.

Kihasználtam, hogy van sofőröm, és gyors látogatást tettem a New York Kórházban, mielőtt hazamentem. Sanderalee Lucy szobájában ült, szórakozottan lapozgatott egy képes magazint.

Amikor meghallotta közelgő lépteimet, gyorsan könnyű fátylat igazított az arca elé, és két hajcsattal rögzítette. Tulajdonképpen nagyon csinosan és majdnem úgy festett, mint valami új divat - mindaddig, amíg az ember a fátyol alá nem pillantott. Sanderealee a tompa fényeket és a távolságokat kedvelte. Amikor felállt, leejtette a magazint; jobb kezével először a fátylat, majd a vastag gipszet érintette meg.

Már hallott Lucy balesetéről.

- Nem tudtam, hogy Lucy afféle Molly kisasszony, vagyis hivatásos szamaritánus - mondta különös hangsúllyal. Annak, aki gyűjti a... megnyomorítottakat, a csúnyákat és a... fölöslegeseket, azt hiszem, olykor fizetnie kell a jóságáért. - Átment a szoba túlsó végébe, és egy pillanatra megtorpant, nekem háttal. Nem egészen értettem a viselkedését. Azt hittem, Lucy és ő barátnők. - De azért jól van, ugye? - kérdezte hidegen.

Megnyugtattam, hogy minden rendben lesz Lucyval, gyógyulása csak idő kérdése.

Sanderalee megfordult, rámemelte az arcát. A fátyol fölött csillogó zöld szeme nagyon mély, és nyugodt volt, de a hangja elárulta nyugtalanságát.

- Mikor jutok ki innen? Halálosan unom már ezt a helyet, Lynne. Mikor történik már valami?

- Nem tőlem függ, hogy mikor kerülsz ki innen, Sanderalee. Az orvosokon múlik. Te is tudod. Csak ámulnak, milyen gyorsan javulsz. Nagyon jó, hogy szeretnél kikerülni innen. En hiszek az akaratban. Á kérdés az, hová fogsz menni? Gondolkodtál már ezen?

- Gondolkodtam. Van hova mennem. Most még nem akarok erről beszélni.

- De nem mész a lakásodba vissza?

Felhúzta a vállát, karjait az oldalához szorította, hogy elnyomja a remegését, és megrázta a fejét. - Soha, soha.

- Én is így éreznék. Nézd, most készítem elő a vádiratot a vádesküdtszéknek...

Teste előredöccent, mintha ütés érte volna a gyomrát. A fejét rázta, halk nyöszörgés tört elő összeszorított ajkai közül. - Én nem, Lynne, én nem... Nekem nem kell... Lucy azt mondta, nélkülem csináljátok... hogy nekem nem kell...

Természetesen sokkal jobb lett volna, ha megjelenik a vádesküdtszék előtt: élő bizonyítéka lenne az ellen elkövetett bűntettnek.

- Jó, Sanderalee. Rendben van. Majd én magam adom elő az ügyet. Megvan a hangszalag. Nálam van az összes orvosi lelet. Neked nem kell megjelenned.

Leült, a nehéz gipszkötést az ölében nyugtatta. Hosszú ujjaival a fátyol szélét gyűrögette, és nagyon halk, álmodó hangon beszélt. - A plasztikai sebész azzal biztatott, hogy nem lesz nagyon nehéz rendbe hozni az arcomat. A számat. Bízik benne, hogy a restauráció sikerül. így mondta: restauráció. Mintha régi festmény lennék. Sok mindent meg tudnak csinálni, azt mondta,... az enyémnél súlyosabb eseteket is rendbe hoztak már. Azt mondta, az idő múlásával, ahogy gyógyul... idővel majd észre se lehet... Ó, Lynne, nagyon fáradt vagyok. Néha azt hiszem, minden rendbe jön. Hogy ez az

egész egyszer elmúlik. És akkor ránézek erre... erre... a dologra. - Megérintette a gipszkötésben nyugvó dagadt, befelé görbülő ujjakat. - Istenem, ez a kezem volt. Nézd meg. Tudod, egy szép napon majd leveszik a gipszet, az összes kötést, én pedig nem akarom látni. Olyan, mint egy szörnyű kinövés,... valami, ami nem tartozik hozzám... valami... idegen. Istenem, néha azt kívánom, bárcsak visszafordíthatnám az időt. Nagyon messzire. Évekkel. És akkor, kérdezem magamtól, hol állítanám meg? Melyik ponton állítanám meg az időt? Aztán próbálom megkeresni a tökéletes pillanatot, ahonnan elindulhatnék, de nem találom. Nincs "tökéletes pillanat". Lehet, hogy az egész csak egy nagy semmi volt. Istenem, milyen fáradt vagyok!

Szerettem volna, ha eszembe jut valami okos, megnyugtató, valami bölcs, fontos vagy vigasztaló, amivel megnyugtathatnám. Bárcsak tudnám, gondoltam, mit mondana Lucy.

- Segíthetek valamiben, Sanderalee? Kívánsz valamit? Bármit?

Felemelte a fejét. Láttam az arca körvonalait, ahogy a fátyol hozzásimult. Az állkapcsát tartó drótkötést meglazították, az ajka már majdnem begyógyult. Csorba fogai közül néhányat eltávolítottak, fogászati kezelést is kapott az orvosi program részeként. A szeme még most is gyönyörű és élénk volt, csak a szeme maradt még mindig a régi Sanderalee-é. Haragos tekintetet vetett rám, aztán megenyhült a pillantása, és fájdalommal, sőt, úgy tűnt, szánalommal telt meg. Kit sajnált? Engem? Saját magát? Ki tudja?

- Minden rendben, Lynne. Néha erőt vesz rajtam ez a hangulat. Mondd meg Lucynak... - Elhallgatott, a szeme elhomályosodott. Lucy valamiféle belső küzdelmet váltott ki nála. Megéreztem benne a haragot: hiszen Lucy cserbenhagyta. Gyorsan pislogott, és folytatta: - Mondd meg Lucynak, sajnálom, hogy ez a baleset érte. Nagyon sajnálom.

Mondd meg neki... mondd meg Lucynak, hogy átérzem a fájdalmát. - Most gyorsan beszélt, hangjából valódi törődés csengett ki. - Tudod, egyszer ő mondta ezt nekem, én pedig hittem neki, és furcsa de segített. Megosztotta velem a fájdalmat, és ezzel enyhítette is ha ugyan érthető, amit mondok.

- Szólj a nővérnek, kérlek, hogy most aludni akarok - mondta aztán kurtán. - Már nincs kedvem másról beszélni. Ha minden elkészült, és megtörtént a vádemelés, gyere el, és mesélj, jó?

Megígértem, hogy így lesz. Bejött a nővér, Sanderalee pedig lefeküdt, a jobb karját odakínálta az injekciónak, amely majd megszabadítja az ébrenléttől.

Kisiettem a szobából, de a rendőrnő, aki a külső szobában az íróasztalnál ült, visszahívott, mert kifelé menet elfelejtettem aláírni. Fiatal volt és csinos; jól szabott, tengerészkék egyenruhájában remekül mutatott volna egy toborzó plakáton. Jim Barrow irodájából rendelték ide, nekem nem volt több emberem erre a munkára. Szórakozottan végigfutottam Sanderalee látogatóinak listáján: barátok a tévéből, néhány ismert név a szórakoztatóiparból.

- Igaz, hogy ezek a hírességek itt szoktak találkozni, Ms. Jacobi? Tudja, annyi mindent összebeszélnek.

Fiatal, üde arcáról sugárzott a remény.

- Remélem, van jó olvasnivalója. - Már majdnem éjfél volt. - Meddig marad ügyeletben?

- Csak most rendeltek ide; fél tizenkettő körül jöttem. Mindnyájan tizenkét órás szolgálatot teljesítünk. Készenléti túlórázást rendeltek el. - Körülnézett a kellemesen berendezett, szállodába illő szobában. - Azért itt jobb, mint az utcán.

A liftben együtt mentem le két fiatal, jóképű, álmos arcú bentlakó orvossal; nem álltam meg eltűnődni azon, hogy vajon mit csinálhattak: bűzlöttek a formaldehidtől. Felkavarodott a

gyomrom, így amikor kiléptem a New York Kórház előtti kocsifeljáróra, hálásan fogadtam az arcomba csapó hideg levegőt. A sofőr végighajtott az Ötödik sugárúton, hogy hazavigyen a lakásomra. Úgy tűnik, mesélte, hogy kezd megnyugodni a város. Már csak elszórva fordul elő erőszak, pusztítás, gyújtogatás. Az elkövetőkre azonnal lecsapnak, és őrizetbe veszik őket.

Az idő hidegebbre fordult, és eleredt az eső; csöpörgésből ónos eső lett, majd havazás, a hó pedig jéggé fagyott az utakon. Nekem aztán mondhatták a szociológusok, a kriminológusok meg a tömeglélektan egyéb szakértői a maguk elméletét a tömegzavargások természetes lefolyásáról meg súlyosságuk és irányuk előrejelzésének lehetőségeiről, én bizony akkor is a zsaruk fohászával értettem egyet: adj, Istenem, egy jó kis vihart, vagy küldj ránk hideghullámot. Az általában hamar megoldja a gondokat.

32.

Először Jamesen Whitney Hale hanghordozása, hangjának mély, lágy, visszafogott tónusa figyelmeztetett valami szörnyű, tudtomon kívüli mulasztásra.

- Istenem, Lynne, hogy engedhette ezt meg?

- Mit hogy engedhettem meg? - Fogalmam se volt; üres agyamban semmit sem találtam, ami bűntudatot ébresztett volna bennem.

- Azt akarja mondani, hogy még nem látta a New York Postot?

Miközben a kérdés elhangzott, valaki az orrom alá dugta a Post reggeli számát. Hunyorogva hátradőltem, és hogy jobban lássak, elővettem az olvasószemüvegemet.

Exkluzív!

AZ ELSŐ FOTÓK SANDERALEE SÉRÜLÉSEIRŐL

További fényképek a 3. és a középső, dupla oldalon

Az első oldalon hozott fénykép a kórházi ágyon fekvő Sanderalee-ről készült, nem sokkal az első műtét után. Nagyon nyers, éles, kegyetlen közelkép volt: Sanderalee eszméletlenül, sebzetten feküdt, összetört arca torzra dagadt, állkapcsa összedrótozva, feltárulkozó szája pedig, a törött fogakkal és a tépett ajakkal lidérces maszkká változtatta az arcát.

Az egészoldalas fénykép sarkába apró fotót illesztettek Sanderalee leggyönyörűbb Vogue-korsza-kából, egy Alan Greco felvételt. A nagy fénykép alatt szöveg így szólt: TUDJA A RENDŐRSÉG, KI TETTE EZT? Igen, mondja dr. Regg Morris, Sanderalee barátja és mentora. Pontosan tudják, ki tette. Azzal vádolja a Kerületi Ügyészséget, hogy politikai és/vagy faji-vallási okokból halogatják az ügyet. Cikkünk a 3. oldalon.

Valóban voltak még fényképek a harmadik oldalon és legbelül. Egyenesen a jó barát és mentor, Regg Morris fényképezőgépéből.

Alig tette le a telefont a kerületi ügyész, máris Jim Barrow felháborodott, vádló hangja búgott a kagylóban. - Lynne, hogy az ördögbe hagyhattad, hogy ez megtörténjen? Hogy az ördögbe követhettél el te ilyen hibát?

Köszönöm, Jim Barrow detektívfőnök, de most más a fontos: - Jim, ki van most Sanderalee-vel? Van esélyünk megakadályozni, hogy a lap a kezébe kerüljön?

Tulajdonképpen ezért hívott. Gondok vannak a kórházban. Meglehetősen komoly gondok.

Senki nem világosította fel a szolgálatra kirendelt rendőröket, különösen a sebesült Assisi Szent Lucyt helyettesítő fiatal rendőrnőt, hogy Regg Morrist okosan és diplomatikusan le kell beszélni a Ms. Dawsonnál teendő látogatásáról.

- Fél tíz körül érkezett, és szerintem azért jött, hogy felkészítse Sanderalee-t az újságban közölt fényképekre. A lány, akarom mondani, a rendőrnő, szóval a szolgálatos rendőrtiszt azt mondja, hogy Morris ugyanúgy aláírta a látogatókról vezetett nyilvántartást, mint bárki más. Vitatkozást hallott, tehát bement megnézni, mi baj, de maga Sanderalee mondta, hogy minden rendben, csak "beszélgetnek". Morris körülbelül egy órát maradt. Nagyjából húsz perccel távozása után bement egy nővér, hogy rutinszerűen ellenőrizze Sanderalee-t, és...

És jó barátja, Regg Morris, nyilván jó alaposan felkészítette Sanderalee-t a fotókra. Előrelátóan talán még hozott is neki egy példányt a reggeli számból. Talán még meg is indokolta, miért tette ezt a szörnyűséget azzal, akit állítólag oly nagyon szeret.

Amikor a nővér rátalált, Sanderalee kómában feküdt a padlón, ez pedig természetesen következménye volt a marokszám lenyelt Demerolnak, Valium-nak, Tuinalnak, Quaalude-nak és - hogy teljes legyen az adag - aszpirinnek. Jó nagy korty skót whiskyvel öblítette le, amelyet nagyméretű parfümösüvegben raktározott.

Nem volt különösebb rejtély, hogyan jutott Sanderalee ezekhez a kincsekhez. Folyamatosan áramló, "ellenőrzött" látogatói, édesség helyett, mert az hizlal, és különben is mindnyájan tudjuk, hogy a cukor méreg, ellátták a szerencsétlent mindennel, amit csak óhajtott. Ráadásként az enyhe hatású gyógyszerekhez, amelyeket a kórház olyan kiszámított óvatossággal adagolt.

- Milyen állapotban van most?

- Hála az időzítésnek, előbb találtak rá, minthogy az a sok vacak hatott volna. Egy súlyos komplikáció azért van. Amikor leesett az ágyról, megsérült a visszavarrott keze. Lehet, hogy újra kell műteni. És a lelkiállapota sem egészen olyan, amilyennek az ember szeretné. A kínai lélekgyógyász van

vele, úgy hallottam. A fenébe, Lynne, már régen védőőrizetbe kellett volna helyezni, mint perdöntő tanút.

A fenébe, Lynne, hogy hagyhattad, hogy ez megtörténjen?

- Állítsd le magad, Jim. Ez volt az első éjszaka, hogy Lucy Capella nem volt ott. Mi a fenének engedték be hozzá azt a szemét Regg Morrist a te embereid?

- Semmi szükség káromkodásra, Lynne.

Komolyan mondta. Az Isten verje meg, komolyan gondolta. Megbotránkoztattam a jó öreg Jim Barrow-t.

- Ami azt illeti, Barrow, a hatályos bírósági döntést várom, hogy Sanderalee-t védőőrizetbe lehessen venni. Nagyon sajnálatos, hogy a te embereid nem kaptak megfelelő tájékoztatást.

- Feltételeztem, hogy állandó utasítások vannak érvényben.

- Szállj le rólam, Jim, légy szíves. Éppen elég gondom van. Nem érek rá a laza fegyelemből és az utasítási lánc tökéletlenségéből származó problémáiddal foglalkozni. Keresd meg magad a gyenge pontot.

Halkan elkáromkodtam magam, miután leraktam a kagylót. Nem kerestem a bajt, amúgy is van belőle épp elég.

Lucy Capella már régen javasolta a védőőrizetet; de amíg ő felelt a betegért, nem volt rá szükség. Az első adandó alkalommal, hogy távol marad, kitört a balhé. Kudarc.

- Ms. Jacobi? - dallamosan csilingelő hang; Chan doktornő.

- Most jártam Sanderalee Dawsonnál. Nagyon rossz állapotban van. Az a sok szemét tényleg megzavarta az agyát. Mégsem tudom pontosan megállapítani, viselkedésében mennyi az őszinteség és mennyit színlel azért, hogy megkapja, amit akar.

- Éspedig?

- Lucy Capellát. Ragaszkodik hozzá, hogy Lucy jöjjön el, látogassa meg. Nem hajlandó aláírni a beleegyezési nyilatkozatot a műtéthez, amelyet el kellene végezni a kezén.

Megpróbáltam. Miért is ne dolgozhatna Lucy lábadozás közben? Beállíthatnának neki egy ágyat a nappaliba, Sanderalee átvánszoroghatna hozzá, kiönthetné neki a lelkét, Lucy pedig húzogathatná a különböző emelőit, és együttérzéssel hallgathatná.

Miért is ne? Hát azért, mert Lucy Capellának most műtik a törött lábát, és nincs olyan jól, hogy bárki más gondjaival foglalkozzék.

Az egyik joggyakornokunkat bíztam meg a telefonügyelettel: többek közt nagyon dühös, ingerült újságírók hívásait fogadta, akik úgy vélték, hogy "megállapodásunk volt Lynne-nel. Erre ő fogja magát, és rögtön a műtét után beenged valami hülye fotóst, most meg továbbra is hét pecsét alatt akarja Sanderalee-t tartani. Mi a fene folyik itt?" A joggyakornok, valami Jeffrey Perfect nevű, kiváló gyorsíró volt, a panaszokat szó szerint lejegyezte, pillanatok alatt legépelte, és rekordidőn belül az asztalomra tette.

Megjelent Bobby Jones, hogy tájékoztasson két kérdésről.

- Először is, a védőőrizetbe vételre vonatkozó utasítást aláírták, lepecsételték, és kézbesítették. Elküldtem Carlsont és Kennedyt a kórházba, hogy beszéljék meg az igazgatóval, csendben, felhajtás nélkül készítsenek elő mindent. A tervek szerint Sanderalee-t ma késő este költöztetjük ki a szobájából, amikor feltűnés nélkül megtehetjük. A kórháznak olyan sok szárnya és osztálya van, hogy bárki nyom nélkül eltűnhet benne. Addig Kennedy őrködik: a felhatalmazott kórházi személyzeten kívül látogatókat nem engednek be, csak a te engedélyeddel vagy az enyémmel.

Bobby mondanivalóját nyugodtan és személytelenül adta elő "a jó katona jelentést tesz" stílusban. Kerültük egymás tekintetét, de egy röpke pillanatra láttam a kék szemekből sugárzó dühöt, számítást, meg az igyekezetet, hogy fegyelmezze magát.

- Rendben van, Bobby - mondtam neki. Még a saját fülemben is atyáskodón csengett a hangom. Bobby nem volt olyan hangulatban, hogy szívesen vegye a vállon veregetést.

- A másik hírem az - mondta élesen, - hogy Regg Morris a Kennedy-ről, a kora reggeli Concorde-dal Párizsba utazott. Franciaországba. Hogy találkozzon néhány rejtélyes országból származó pénzeszsákkal, akik hazájában az a legnagyobb probléma, hogy az utcai árusok nem mindig tudnak ezerdollárosból visszaadni.

- Megismételnéd még egyszer, Bobby, miről van szó?

- Regg Morris mögött olajsejkek állnak. Nemrég vettek meg egy kétszázötven hektáros birtokot Westchester megyében "A Nagy Nemzetek Allah Bölcsessége Iskolája" nevében. Részvénytársaság. Elnöke és vezérigazgatója a tiszteletreméltó dr. Regg Morris. Állítólag városi magániskolájának vidéki megfelelőjét akarja létrehozni. Az adóhatóság már szimatot fogott, én is kapcsolatba léptem a szövetségiekkel. Mindenféle adócsalási manipuláció várható, mivel egyházi vállalkozásról van szó. Eléggé mellékes számunkra, de gondoltam érdekel, hogyan jutalmazza Allah az ő kedvenc, nagyszájú bajkeverőit.

- Majd később gondolkozom róla. Holnap. Vagy szombaton, amikor csak rajzfilmek vannak a tévében. - Túl bonyolult és túl váratlan fejlemény volt ahhoz, hogy bevonhassam irodám jelenlegi tevékenységébe.

Mr. Whitney Hale hívott; Jeffrey, a gyorsíró a kapott utasítás szerint válaszolt: Miss Jacobi épp az imént távozott, uram. Derék gyerek vagy, Jeffrey.

Dr. Chan: - Lynne, Sanderalee nagyon rosszul van. Azonnal meg kellene operálni a kezét. Nagyon sürgős. Súlyosan megsérült, amikor leesett az ágyról.

- Dr. Chan, nagyon sajnálom, sok mindenhez értek, de a sebészet nem tartozik közéjük. Egyedül azt tanácsolhatom, hogy ne dr. David Cohent hívják.

- Lynne, az a baj, hogy Sanderalee addig nem hajlandó aláírni a beleegyező nyilatkozatot, amíg valakivel nem beszélt. Javasoltam, beszéljen önnel, de hallani sem akar róla. Velem se akar beszélni, most mit csináljunk? Biztos, hogy Lucy nem segíthet?

Biztos. Semmi esélye. Rövid tanakodás Bobby Jones-szal.

- Dr. Chan, kérdezze meg tőle, hajlandó-e Alan Grecóval beszélni, aztán hívjon vissza.

Két egyéb hívás után ismét dr. Chan jelentkezett.

- Alan Grecóba beleegyezett.

Elküldtem Bobbyt, keresse meg Alant, és vigye el Sanderaleehez, hogy végre hozzájáruljon a gyűlölt bal kezét talán megmentő műtéthez.

Az elmúlt két hétben más ügyek is megfordultak az asztalomon, munkatársaim több eseten dolgoztak. Néhány órás szabadságot vettem magamnak Sanderalee Dawsontól, Regg Morristól, dr. Cohentől, és ezalatt tájékozódtam, mi újság az erőszakos nemi bűncselekmények folyamatban lévő ügyeivel. Több homoszexuális ellen is súlyos tettlegességet követtek el egy bárban; városba felruccanó fiatal csirkefogók keze munkája, bár családjuk jó fiúknak, jó baseball-játékosoknak jellemezte őket; köztük egy potenciális profi jéghokizó, szegény kölyök, a letartóztatása jövőjét veszélyeztetheti. Majdnem egy egész város tanúsította a fiúk kiegyensúlyozott, egészséges családi hátterét, a lakóhelyi közösségben felmutatott erényeit, két tizennyolc éves kölyök esetében a kiváló autóvezetői tulajdonságokat, a cserkészmozgalomban való korábbi részvételüket, szorgalmukat az önkéntes közösségi akciókban, melyek során ki a kosárlabdában való jártasságát, ki erejét és odaadását bizonyította a közösség javára végzett, kemény fizikai munkával.

A tanúvallomásokban egyetlen utalás sem szerepelt az elkövetett bűntettre, pedig a hat, tizenhét és húsz év közötti fiatalember nem sajnálta az időt, fáradságot és szakértelmet, hogy baseball-ütőiket gondosan kipreparálják vastag szögekkel, nyelüket körbetekerjék leukoplaszttal, mert úgy jobb fogás esett rajta. Aztán felszálltak a buszra, és bejöttek a bűnös nagyvárosba, New Yorkba; egy darabig alkalmas célpontot keresve csellengtek; megszálltak egy kellemes, csöndes, homoszexuálisok által látogatott bárt, amelynek törzsvendégei helybéli bolttulajdonosok, régiségkereskedők, művészek, színészek voltak, az erőszaktól határozottan idegenkedő, rendes adófizető polgárok.

A fiatal, fekete bőrű, városi származású Karen Slate-re osztottam az ügyet, aki szívós, tisztességes és igazságérzetében megingathatatlan.

A védőügyvédek megkörnyékezték az irodámat: nem lenne-e méltányosabb, nem szolgálná-e jobban az igazság érdekeit, ha ezt az ügyet, amelyben jó modorú, jó családból származó, közkedvelt, továbbá családjuk, neveltetésük és iskolázottságuk folytán általános megbecsülést élvező fehér fiatalemberek szerepelnek, nem lenne-e bölcsebb, ha ezt az ügyet olyan ügyész képviselné, aki közelebb áll ezekhez a fiatalokhoz, és jobban megérti őket, a hátterük szempontjából is? A megfontolatlanságukat? Gyermeteg viselkedésüket? A jóról és a rosszról alkotott helytelen fogalmaikat? Aki közelebb áll hozzájuk bőre színét, nemét tekintve?

A sérülések, amelyeket egyénileg és közösen okoztak, iszonyúak voltak. Nemcsak fejeket törtek be, életeket törtek össze, álmokat pusztítottak el, pályákat törtek ketté. Karennel végigvettük az összes tettest és kiválasztottuk azt a kettőt, akikről leginkább feltételezhettük, hogy némi ellenszolgáltatás fejében elárulják gyerekkori pajtásaikat.

Egyezség: ez a bűnügyi igazságszolgáltatási rendszer alapja.

- Ha nem hajlandók - adtam meg az eligazítást Karennek -, szögezd őket a falhoz, és vágd ki azt az aranyos elővárosi szívüket.

Elidőztem egy gyermekháborgatási ügynél: középkorú férfi, hatéves kislány. A védelem egyezséget ajánlott: legyen felmentés kötelezettségvállalás ellenében - a vádlott megígéri, hogy a gyógykezelés folytatására visszamegy a kórházba.

Az a feladatom, hogy minden nemi vonatkozású vétséget komolynak tartsak. Nem fogadom el olyan könnyedén néhány kollégám véleményét az exhibicionisták vagy a kukkolók ténykedésének passzív természetéről. Hiszek a fokozatosság lehetőségében: csak kapjon időt, helyet, alkalmat. Mindig a régi nóta.

- A pokolba az ígéretükkel - mondtam egyik helyettesemnek, egy értelmes, de kissé kedélytelen fiatal ügyésznek, akit nem régen helyeztek az osztályomra. - Csikarja ki az ítéletet vagy a bűnösség beismerését, aztán felölünk rábeszélhetik a bíróságot arra, hogy ennek a pasasnak börtönbüntetés helyett intézeti gyógykezelésre van szüksége, vagy amit csak akarnak. Egy fikarcnyit sem érdekel, mi lesz vele a jövőben. Azt akarom, hogy maradandó vád kerüljön a lapjára. A feltételes felmentés egy év alatt elévül, mintha mi sem történt volna. De történt. És azt akarom, hogy nyoma maradjon.

Foglalkoztam a többi függőben lévő üggyel is, amennyivel csak tudtam; megpróbáltam pótolni minden mulasztásomat; végül készen álltam, hogy figyelmemet ismét teljesen a dr. David Cohen elleni vádemelésnek szenteljem.

33.

Megjelenésem a vádesküdtszék előtt március 29-én, csütörtök reggelre volt kitűzve. A szerda délutánt és estét a kerületi ügyésszel töltöttem, áttekintettük a vádemelésre vonatkozó tervemet.

Az ügy súlyosságához képest meglehetősen rövid volt tanúim listája:

Tim Doyle tanúvallomást fog tenni ténymegállapítás céljából: Sanderalee Dawson valóban "egy magas, ismeretlen, tengerészkék futóöltözéket és különleges, kék futócipőt viselő fehér bőrű férfi" társaságában tért vissza a lakására; A járőrszolgálatos rendőrök tanúvallomása arra vonatkozik, hogy a helyszínre érve milyen állapotban találták a panaszost; Az ügyeletes orvos, aki a Roosevelt Kórház Baleseti Osztályán Sanderalee-t ellátta, megerősíti a sérülésekről adott leírást; Dr. Adam Waverly, a mikrosebészeti csapat egyik tagjának tanúvallomása a New York Kórházban Sanderalee-n végrehajtott, a bal kéz amputálása miatt szükségessé váló sebészeti beavatkozásról (megjegyzés magamnak: tartsd kordában a fickót, szívesen elkalandozik);

Dr. Chan tanúvallomása Sanderalee jelenlegi lelkiállapotáról, megindokolva, hogy az áldozat fizikailag és szellemileg képtelen személyesen megjelenni a vádesküdtszék előtt;

Az előbbi szükségképpen Sanderalee Dawson hangszalagra vett tanúvallomásának bemutatásához vezet, előtte azonban kijelentem, a panaszos személyes meghallgatásakor meggyőződtem róla, hogy a felvétel pontosan rögzíti a panaszos vádjait; A lábtörése miatt ágyhoz kötött Lucy Capella esküvel megerősített írásos tanúvallomással állítja, hogy jelen volt Sanderalee tanúvallomásának hangszalagra rögzítésekor;

Szakértők mutatják be és ismertetik röviden a következő vizsgálati eredményeket: a dr. David Cohen tengerészkék futódzsekije ujján talált kék moherszál feltehetően Sanderalee kék mohersáljából származik, a támadás éjszakáján ezt viselte; az ezüst egyszarvú szarvának megmaradt részén B pozitív típusú vért találtak, Sanderalee pedig ezzel a szobrocskával szúrta meg támadóját (annak említése nélkül, hogy Sanderalee ugyanebbe a vércsoportba tartozik);

A televízió labortechnikusa megerősíti, hogy a három mikrosebész sajtótájékoztatóján készült film egyik kinagyított kockája valóban, ahogy mi is állítjuk, kis kerek tapaszt mutat Dr. Cohen bal arcán; ez az előadóteremben történt "állítólagos" balesetét megelőző sebesülésre utal.

Egyetértettünk Jameson Whitney Hale-lel, hogy elég alapunk van a tervezett vádpontokban vádindítványt kezdeményezni: nemi erőszak, szodómia, halált okozó fegyverrel végrehajtott tettlegesség, gyilkossági kísérlet és csonkítás tárgyában.

- Találtunk valamit, ami remélem, fontos lesz -mondtam a kerületi ügyésznek. - Sam Hendrikson beszélt az ortopédcipőket gyártó pittsburghi vállalattól egy bizonyos Mr. Swensonnal. Ahol dr. Cohen a futócipőit csináltatta.

- Igen, és? - Jameson felvont szemöldökkel várta, hogy mondjak valami okosat. Túl sokat nem mondhattam.

- Nos, három pár futócipőt koboztunk el Cohen-től. Méretre készültek, az East Hamptonban talált legöregebb pár, százhuszonöt dollárba került. Négy évvel ezelőtt. Azt a két párt, amelyet a New York-i lakásából hoztunk el... váljon egy kicsit. - Megkerestem a szükséges információt a jegyzetfüzetemben. - Itt van. Cohen másfél évvel ezelőtt két pár futócipőt rendelt ettől a vállalattól, páronként százkilencvenöt dollárért.

- Igen, és? Csak nem az infláció hatását akaija bizonyítani, Lynne? Mire akar kilyukadni?

- Arra, hogy hat évvel ezelőtt csináltatta dr. Cohen az első futócipőjét. Elment Pittsburghbe, Mr. Swenson pedig gipszöntvényt csinált a lábáról; Cohen egyszer ment vissza próbálni. Az öntvényt megőrizték az esetleges további rendelések miatt. Tehát az első pár cipőt hat éve szállították, és nyolcvanöt dollárba került. Mr. Swenson azt állítja, ezek a cipők gyakorlatilag elnyűhetetlenek. Hogy ezek a csináltatott futócipők megfelelő ápolás mellett tizenöt évig is eltartanak. Dr. Cohen láthatóan vigyáz rájuk, felváltva hordja őket. Két évvel ezelőtt visszaküldte az első párt újratalpalásra, azaz revitalizálásra, mert Mr. Swenson ezt a szót használta amikor Sam Hendriksont tájékoztatta. Tehát...

- Megvan. Tehát... három pár csináltatott futócipőnk van. A kérdés az, hol a negyedik pár? Ha nem tévedek, a rettenthetetlen Mr. Doyle azt mondja, igen, a neki mutatott cipő hasonlít arra, amit az ismeretlen férfi viselt Miss Dawson mellett a liftben, de nem ugyanolyan. Mi a különbség?

- Hogy az akkor látott cipő nem volt annyira új. Mr. Doyle szerint "nyűttebb" volt.

- A legrégebbi pár hiányzik? Dr. Cohentől nem érdeklődtek felőle? Persze nem. Nos, kérdés, hogy mit kezd ezzel a vádesküdtszék előtt? Hm, hát igen. - Jameson töprengve takarta el egy pillanatra a szemét hosszúkás, elegáns kezével. - Tartsa meg a tárgyalásra. Lehet, hogy addigra...

- Helyes.

- Milyen állapotban van most Miss Dawson? Úgy tudom, újabb műtétet hajtottak végre rajta az öngyilkossági kísérlet közben elszenvedett sérülése miatt.

Elmondtam neki, hogy Sanderalee védőőrizetben van a kórház egyik tökéletesen biztonságos, nyilvánosságtól elzárt osztályán. Hogy fizikai állapota kielégítő. Hogy érzelmi állapota nagyon-nagyon aggasztó.

- Úgy hallom, egy darabig nem volt hajiadó alávetni magát az újabb műtétnek.

Jameson többet tudott, mint amennyit elárult, mindig többet tudott.

- Így van. Azt hiszem, attól borult ki, amit a jóbarát, Regg Morris tett vele. A fickó jelentős nemzetközi hasznot húzott azokból a fotókból. Istenem, a világ minden sajtótermékében megjelentek, a legkülönbözőbb főcímek kíséretében: "Hihetetlen fotók egy tévésztárról", a harmadik világban pedig "fanatikus cionista egy életre tönkreteszi a fekete csillagot". Azt hiszem, ez szilárdan megalapozta Regg Morris hitelét új pénzügyi támogatóinál.

Tájékoztattam a kerületi ügyészt Regg Morris hollétéről és jövőt illető terveiről.

Jameson Whitney Hale bosszúsan rázta meg a fejét. - Ez teljesen mellékes az ügy szempontjából, Lynne. Kivéve egy vonatkozását: a vádindítvány nagyban ellensúlyozza majd az eddigi ízléstelen hírverést. El kell érnünk, hogy a tömegtájékoztatás a lehető legnagyobb figyelmet szentelje nekünk, így közömbösíthetjük ezt az egész szemetet. - Összehúzta a szemét, elgondolkodva méregetett. - Mihelyt benyújtottuk a vádindítványt, sajtókonferenciát tartunk, és gondoskodunk róla, hogy nagy legyen a részvétel. Maga lesz elől és középen, természetesen dolgos munkatársaitól körülvéve, de ma maga lesz a középpontban. Lynne Jacobi, az igazságon esett sérelem megtorlója. Fő helyen hozzák majd a képét meg a nevét, Lynne. Ez lesz a nyilvánosság előtti bemutatkozása. Erre az esetre emlékezni fognak, majd gondoskodunk róla, hogy a közvélemény a maga nevéhez kapcsolja dr. Cohen elítélését.

- Szemügyre vette kissé hanyag megjelenésem minden részletét: a hajamat meg kellett volna "csinálni", divatjamúlt ingem is kilógott olcsó farmernadrágomból. Munkaruha, nem sajtókonferenciára való. Hale kerületi ügyész egyik kifinomult képessége: véleményét egyetlen szó nélkül tudja közölni.

Hátrasimítottam a hajam a homlokomból. - Nézze, szinte éjjel-nappal dolgoztam az ügyön. Természetesen álmomban se jutna eszembe a vádesküdtszék előtt másban megjelenni, mint a legjobb ruhámban.

- Egy rendes ruha megteszi, Lynne. - Gyorsan felemelte a kezét: - Természetesen maga dönt. - És aztán határozott éllel: - Van rendes ruhája, ugye?

Nem mintha láttam volna magán egyet is, Lynne.

- Elfogadható lesz a megjelenésem, Mr. Hale.

- Természetesen. Mindig az, Lynne. - Ahogy felállt, hogy kikísérjen, végigsiklott rajtam a szeme. - Majdnem mindig. - És aztán csendesen megkérdezte: - Mégis mi volt az, ami annyira nyomta a panaszosunk lelkét, hogy feltétlenül meg kellett osztania egy "jó baráttal", mielőtt beleegyezik a műtétbe?

Mosolyogtam. Kétségkívül jól tájékozott az ügyről.

- Nyilván szüksége volt rá, hogy beszélhessen egy baráttal. Azt hiszem, nagyon lesújtotta az, amit Regg Morris tett vele. Még nem beszéltem Alan Grecóval, a tanúvallomását sem láttam, de Bobby Jones szerint többé-kevésbé azt akarta, hogy megerősítsék. Valakinek meg kellett nyugtatni, hogy érdemes élnie. Nagyon földúlta amit az ... az az ember ... művelt vele.

Rendben van, Lynne. Holnap a vádesküdtszéki jelenése után ebédeljünk együtt, jó? Valamit meg kell beszélnünk. A jövőjét illetően, kedves Lynne.

Ez kellemesen hangzott.

Egy randevú.

34.

Elegáns szoknya-mellény összeállítást viseltem Diane von Fürstenbergtől, és a vádindítvány indoklása a vádesküdtszék

előtt simán, egyetlen zökkenő nélkül zajlott le. Kevés ilyen eset van, amikor senki se köhécsel vagy tüsszög, és nem is pislog sűrűn, nehogy egyetlen csepp vért vagy vérfagyasztó részletet is elmulasszon. Szinte azonnal és pontosan azt kaptam tőlük, amit akartam. Vádat emeltek dr. Cohen ellen, és elrendelték március 30-án, pénteken végrehajtandó letartóztatását nemi erőszak, szodómia, különösen kegyetlen tettlegesség (csonkítás), halálos fegyverrel elkövetett támadás (húsvágó bárd), szándékos gyilkossági kísérlet bűntette miatt. Még azt sem tekintették mentő körülménynek, hogy olyan gondosan visszavarrta a meggondolatlanul levágott kezet.

Jameson Whitney Hale, a kerületi ügyész megtartotta a szavát A sajtókonferencián, amelyet az irodájában rendezett, rögtön a vádemelés után, bárki megjelenhetett, és ezt a nagy létszám igazolta is. Én elöl, középen ültem, a kerületi ügyész pedig minden kéidést hozzám továbbított A siker jelentős részét szerényen a munkatársaimnak, köztük Jim Barrow nyomozófőnök embereinek tulajdonítottam. Harminc perc múlva már nem láttam élesen. A reflektorok nemcsak a levegőt forrósították fel, el is vakítottak, különösen a lapok fotóriportereinek villanófényeivel kombinálva. Glori Nichols is ott volt, alig néhány kérdéssel tett fel többet, mint amennyi tisztesség szerint járt volna neki, operatőrei pedig gyakorlatilag Jameson íróasztalára hasaltak, hogy minél közelibb képben tudják hozni csendes és szerény győzelmemet.

Csapatom kulcsfontosságú tagjai, akik nem voltak jelen, de akikre hivatkoztam, a legutóbbi állatkalandjából most lábadozó Lucy Capella és Bobby Jones voltak. Bobby Jones.

Ő éppen szövetségi nyomozókkal tárgyalt egy bizonyos Regg Morrist és nemzetközi kartelljét érintő ügyről, vagy valami hasonlóról, legalábbis úgy mondta.

A letartóztatást Jim Barrow nyomozóalakulata végezte csendben, gyorsan, szakmai tökéllyel. A sajtó egészen addig

nem szagolta ki, amíg dr. Cohen és a nyomozók meg nem érkeztek az őrszobára, hogy a gyanúsítottat nyilvántartásba vegyék. Természetesen, mire vádkihirdetésre a belvárosba hozták, az esemény kifejlett sajtótémává érett. Kamerákat nem engedtek a terembe, de a padsorokat megtöltötték a csillogó szemű, buzgó újságírók, férfiak és nők, akik vizsla szemmel figyelték a helyszínt, és nyakukat nyújtogatva kérdéseket kiabáltak: Ki az a hölgy a tolókocsiban? Az az úr ott Cohen apja volna? Ki az ördög az a fiatalabb fickó mellettük? Biztos Cohen fivére, a megszólalásig hasonlít rá. Odanézz, csak nem Arnold Mulholland lesz az ügyvédjük? Hát nem csak Texasban praktizál? Olyan gazdag asszonyokat szokott védeni, akik eltették láb alól a még náluk is gazdagabb férjüket. Hűha, nem ő az, aki tíz darab ezrest kér csak azért, hogy megjelenjen a vád kihirdetésénél?

Rám is hatással volt a hírességek legendás ügyvédjének, Arnold Mulhollandnak a megjelenése. Nemcsak a Newsweek és a Time közölt róla a címlapon beharangozott cikkeket, hanem maga is írt egy könyvet, és társszerzője volt annak a két filmnek, amely leghíresebb, kivétel nélkül győzelemmel végződő eseteiről szólt. Azonnal ő került a figyelem középpontjába. Egy csillag levegőjét árasztotta magából, az erő, a bizonyosság, a tekintély, az izgalom és a feszültség levegőjét, ugyanakkor mégis könnyedséget és önbizalmat sugárzott. Nagydarab ember volt, legalábbis ezt a hatást keltette, jelenléte betöltötte a termet. Egy pillanatra a családhoz, az anya köré gyúlt kis csoporthoz fordult; a beteg asszony, félig bénán, merev méltósággal ült tolószékében. Szélesre tárt karjával átölelte, és magához szorította dr. Cohen apját, egy sovány, magas embert, akinek a keze szinte odafagyott felesége tolószékéhez. Dr. Cohen öccse, David, kicsit magasabb, fiatalabb kiadása, hosszú, kosárlabdás lábakkal, valamivel több hajjal, a családi egyenruhába, vagyis jó minőségű, sötét öltönybe, ropogósra keményített fehér

ingbe öltözve és diszkrét, elegáns nyakkendővel, nos, ez a Ben Cohen, a King's Pointi Atomerőmű nukleáris mérnöke, rémülten meredt az apjára.

Bár közvetlenül a közelükben álltam, a hallgatóságot a résztvevőktől elválasztó korláton belül, nem láttam mi történik. A Cohen család körüli gyűrű szorosabb lett. Arnold Mulholland védelmezőén állt eléjük, testével gyakorlatilag eltakarta a kis családot.

- David, David, segíts! A Papa!

Dr. David Cohen megiramodott, és nyomában a két meglepett rendőrrel átfúrta magát az anyja tolószékét körülvevő emberek gyűrűjén. Ekkor már láttam mi történik. Mindnyájan láthattuk.

A vékony, falevél-törékenységű Sámuel Cohen eredetileg sápadt arcszíne kékesre változott, miközben szó szerint az életéért kapaszkodott felesége tolószékébe. Láttuk, hogy előrebukik, rá a feleségére, és még a székből is kilökte volna az asszonyt, ha Arnold Mulholland fel nem fogja erős karjaiba. Mr. Cohen már azelőtt halott volt, hogy a teste csöndesen a padlóra, felesége székének kerekei mellé hullott.

Dr. Cohen az apja mellett térdelt, lélegeztetni próbálta, kereste a pulzusát, de azonnal megértette, hogy késő. Mindenki hátrahúzódott, tökéletes, néma csend, teljes mozdulatlanság ülte meg a termet, mindnyájan megmerevedtünk, mintha fényképhez állnánk modellt. A csendet vékony, élettelen, lidérces hang törte meg.

- Elpusztítottad a családomat. Légy örökre átkozott, elpusztítottad a családomat.

Mrs. Cohen egyenesen maga elé mondta a szavakat, nyilván nem tudta mozdítani a fejét. Merev nyakizmai mindennel dacoló méltóságot kölcsönöztek neki. Halkan szólt, majdnem suttogva, de a szavai az agyamba hatoltak, vádja súlyt kapott, hiszen láttam, kit veszített el.

Bár elvileg nem lehettek volna fényképészek a teremben, kattogni kezdtek a fényképezőgépek, fények villantak és üzenetek az ajtón kívül várakozóknak, akik eddig még nem sértették meg a tárgyalóterem szentségét. Tülekedés támadt a terem bejárata előtt, felpattant az ajtó, majd a televíziós operatőrök berontottak kameráikkal a két padsor közötti folyosóra, hogy megörökítsék az eseményeket, anélkül, hogy tudták volna tulajdonképpen mi történik. Vitatkozás, fenyegetőzés, lökdösődés, dulakodás tört ki a sajtó képviselői meg a bírósági tisztviselők és a rendőrök között, akik megpróbálták eltávolítani a betolakodókat. Az utóbbiak hangosan tiltakoztak a kivételezés ellen: Hogy lehet, hogy Glori Nicholst beengedték? Glori Nicholst? Ki az ördög az a Glori Nichols? Ő szemlátomást végig jelen volt, az események kellős közepén. Rámvillantott egy mosolyt, hüvelyk- és mutatóujjával kört formálva mutatta, hogy minden 'oké'. Mi az ördög?

A bíró elhagyta a helyét, miután utasított egy törvényszolgát, hogy hívjon mentőt. Ez már megtörtént, a bíró pedig fölöslegesen próbálkozott a terem kiüríttetésével, mert a rendcsinálók nem voltak elegen ahhoz, hogy úrrá legyenek a helyzeten.

Gyászos családi jelenet: a két fiú a halott apa mellett térdelt, anyjuk lábánál, aki sápadtan, dermedten ült a tolószékben. Az ügyvéd és segédei már nem takarták el a Cohen családot a sajtó jogtalanul beözönlő képviselői elől. Túl tragikus volt a jelenet, nem maradhatott rejtve.

Amikor a mentősök megérkeztek, vita támadt a Cohen fivérek között. David ragaszkodott hozzá, hogy öccse másik kocsival menjen a kórházba, ne a mentővel kísérje el halott apjukat.

Az ügyvédjéhez, Mulhollandhoz fordult: - Kérem, vitesse az egyik emberével Bent az elsősegélyhelyre. Az isten

szerelmére, az öcsém epilepsziás - suttogta. - Nem bír el több feszültséget.

Az információ körbejárt a teremben, és a figyelem a halott apa súlya alatt alig megereszkedő, keskeny hordágyról a szürke nukleáris mérnökre terelődött, akit Arnold Mulholland kíséretének két tagja gyorsan kikísért a teremből. Egy harmadik az anyát gurította ki.

Aztán egyszerre csak ott álltunk és néztük egymást az elcsendesedett tárgyalóteremben. Még a vádat sem hirdették ki dr. David Cohennek.

Mindnyájan beleegyeztünk, hogy az eljárást a bíró dolgozószobájának háborítatlanságában folytassuk le. Arnold Mulholland felhasználta az előzményeket: indítványozta, hogy dr. Cohent helyezzék feltételesen szabadlábra. Hogy visszatérhessen gyász- és szenvedéssújtotta családja körébe. Óvadék nélkül.

Leráztam a bűntudat rettenetes érzését, hogy a tárgyalóteremben történt összes eseményért én vagyok a felelős, és sikerült hangomba kellő mértékű ügyészi haragot lopnom.

- Uram, erről szó sem lehet. Rendkívül súlyos bűntettről van szó. Társadalmi horderejű üggyel van dolgunk. Sokan az egész igazságszolgáltatási rendszer becsületessége és pártatlansága próbájának tartják ezt az esetet. Ennek az embernek az áldozata éppen ezekben a percekben tér magához a második sebészi beavatkozás után, amelyre a gyanúsított által okozott sérülések egyenes következményeként volt szükség.

Százötvenezer dolláros óvadékot kértem. Mr. Mulholland ledöntötte a faburkolatú falakat körülöttem. Színpadra illő hangja visszhangzott, teste megnőtt, felmagasodott a felháborodástól és az ügyfelét ért méltatlanságtól.

Az óvadékot huszonötezer dollárban állapították meg. Dr. Cohent egy órára vitték el, ennyi időre volt szüksége Mr.

Mulhollandnak, hogy az óvadékot letegye. Hosszú, erős karját David Cohen válla köré fonta, úgy kísérte ki a bíró szobájából, és biztosította, hogy minden rendben lesz. Hallottam Cohen megtört, elcsukló hangját. Hallottam a szavait. Apám. Anyám. Öcsém.

Ó, istenem.

Érzelemdús nap volt, győzedelmes, mégis keserű, és tökéletesen kimerítő nap. Úgy éreztem, megérdemlem a korai hazatérést, a forró fürdőt, a kellemes vacsorát és ... Hol az ördögben van Bobby Jones?

- Ne kapcsoljanak be hívást - kötöttem még idejében beosztottaim lelkére.

- Miss Jacobi, tudom, hogy nem kíván telefonálókkal foglalkozni, de azt hiszem, most kivételt kellene tennie. Egy fényképész ...

- Szó se lehet róla. Nem vagyok itt. Elmentem. Nem lehet elérni. Elutaztam.

- Alan Greco a neve.

- Alan Greco?

- Lehet, hogy tévedek, Miss Jacobi - mondta a fiatalember, mint akiben ez a valószínűtlen lehetőség csak most ötlött fel, - de az az érzésem, beszélnie kellene ezzel az Alan Grecoval. Nem hiszem, hogy szívességet kér, vagy köze lenne a sajtóhoz.

- Miből gondolja, Jeffrey?

- Mr. Greco azt mondta, élet-halálról van szó.

- Nos, ez megfontolásra késztet. Rendben van. Csukja be az ajtót maga után, és több hívást ne kapcsoljon be.

Kimerültségem átcsapott az ellenkezőjébe, vidámnak, felvillanyozottnak éreztem magam. Alan Greco hangját vékony, reszketeg suttogásként érzékelte a fülem, első szavai tökéletesen kioltották kellemes érzéseimet.

- Lynne, mi történt? Nem értem. Hogy ronthatta el?

- Alan? Miről beszél? Én nem értem. Mit rontottam el?

- Lynne, az isten szerelmére, hogy mehetett vádesküdtszék elé? Miért vitte végig a vádemelést? Miért szakította félbe?

Megbeszéltük, hogy tizenöt perc múlva találkozunk a környék egyik utolsó, régi szép időkből megmaradt vendéglőjében, az egyik hátsó boxban.

Alan az ajtóval szemben ült, és ahogy közeledtem hozzá, arcáról leolvastam a katasztrófát, még mielőtt egyetlen szót szólt volna.

ÖTÖDIK RÉSZ
KI A BŰNÖS?

35.

- Mielőtt elolvassa a tanúvallomásomat, amelyet Sanderalee-nél tett látogatásom után írtam le, szeretnék néhány tényt a tudomására hozni. Azt akarom, hogy megértse - mondta Alan Greco, és remegő kézzel megtörölte a homlokát. Hangját érzés, szomorúság hatotta át.

- Sanderalee. Ó, istenem. Mi, maga és én, az egész átkozott világ gyönyörű, egzotikus, lenyűgöző nőnek látja, rejtélyesnek, elegánsnak, izgatóan különlegesnek és eredetinek. Lélegzetelállítóan szépségesnek, érdekesnek, egzotikusnak. De a története, az élete oly rettenetes. A személyiségét formáló évei annyira ... Hadd mondjam el, hogy Sanderalee soha, soha életében, egyetlen pillanatra sem hitt a saját szépségében. Lelke mélyéig megsebezte, hogy gyerekkorában mindig rút kiskacsa volt, vagy nyakigláb csupacsont, vézna csodabogár, zöld boszorkányszemekkel, szörnyeteg, akit ki kell nevetni, el kell kerülni, messziről kell gúnyolni. - Észrevette az arckifejezésemet, és hogy nyomatékot adjon szavainak megfogta, megszorította a kezemet. - Ez így igaz, Lynne. Egyszer fotózás közben kiborult azon, amit mondtam. Azt mondtam neki, hogy gyönyörű, erre sírva fakadt, sőt hisztérikusan zokogott. Átölelve tartottam, amíg meg nem nyugodott. Akkor mesélt a gyerekkoráról. Iszonyat! Ő volt az egész város céltáblája, az iskolában a mindenért felelő, a bűnbak. Ez magyarázza, hogy minden sikere a hosszú évek

alatt, attól a naptól kezdve, hogy felfedezték abban a földszinti biztosító irodában az írógépnél, és az a francia filmes kézbe vette, attól a naptól mostanáig, mindegy volt, milyen győzelmeket arat, mert minden sikere sem tudta kitörölni a csúf kislányt a felszín alatt, akit egy nap majd felismernek, kigúnyolnak, elpusztítanak...

- Mindezt, Lynne, magyarázatként mondom el, mert ez az alapvető oka annak, hogy Sanderalee ilyen szörnyűségbe keveredett. Soha nem érezte megérdemeltnek a sikereit. Mindig csúfnak, szélhámosnak érezte magát a felszín alatt. És ezért önkínzásból szedett fel időnként mindenféle durva alakot, aki csúfságnak, csalónak kijáró módon bánt vele, hiszen annak érezte magát. A szadistát kereste, mert az majd megbünteti, fájdalommal sújtja, és annak megfelelően bánik vele, amit a lelke mélyén érez, hiszen megérdemli, hogy bántsák.

Mélyen beszívtam a levegőt, lassan lélegeztem ki, bólintottam. Ügyész vagyok. Nem lep meg az emberi gyarlóság, még az emberi téboly sem. - Értem Alan, értem. Más szavakkal, élete nagyobbik részében a gyilkosát kereste. És ezúttal majdnem meg is találta. Milyen olvasnivalót hozott nekem? Jesszus, teljesen olyan, mint egy hivatalos rendőri jelentés! - Megpergettem az összetűzött lapokat.

Greco vállat vont. - Lynne, én sajtófotós, újságíró és író is vagyok, nemcsak divatfotós. Ha nem tudnám, hogyan kell elkészítem egy jelentést, nehezen boldogulnék. Amint hazaértem, azonnal legépeltem emlékezetből, amit Sanderalee mondott nekem, tőlem telhetően szó szerint.

Rámeredtem a lapokra, és miközben több fény után áhítoztam, reméltem, hogy a beszámoló a vártnál kevésbé rémes újságot tartalmaz, aztán belekezdtem.

SANDERALEE DAWSON 1979. MÁRCIUS 26-1, HÉTFŐI NYILATKOZATA ALAN GRECO JELENLÉTÉBEN az 1979. március 6-án, kedden éjszaka történtekről

Aznap éjjel a Columbus Circle-ig futottam, aztán elindultam felfelé a Central Park nyugati felén, de meggondoltam magam. Nagyon hideg volt, erősen fújt a szél. Visszafordultam, és a Kocogó bár felé vettem az irányt. Elfelejtettem, hogy kedd van, és be van zárva.

Előtte állt, befelé nézett az ablakon. Az a férfi.

Váltottunk néhány szót. Azt mondta, ő is elfelejtette, hogy a bár nincs nyitva. Ismerősnek tűnt, de sötét volt, és ő nagyon be volt bugyolálva. De nagyon hasonlított valakihez, akit már láttam a Kocogó bárban. Olyan sok férfi volt. Nagyon sok. Nem voltam benne biztos. És tulajdonképpen nem is számított.

Nem volt bevezetés. Semmi. Nem szerelmet kerestem, ő sem. Megkérdeztem, akar-e feljönni hozzám, ő pedig azt válaszolta, hogy akar. Ilyen egyszerű volt.

A könnyű szex kedvéért hívtam a lakásomra. Nem többért. Könnyű, egyszerű szexet akartam. A krapek átkozott gyorsan elment. Ripsz-ropsz, és már kész is volt. Megkérdeztem, hát ez meg mi a fene.

(NEM VOLT NEMI ERŐSZAK)

Pocsékul éreztem magam aznap este. Feszültnek, idegesnek. Rohadtul éreztem magam, átkozottul. Csapnivaló állapotban, teljesen magam alatt voltam, és nekiálltam össze-vissza beszélni. Hogy egy kicsit felpörgessem a tagot. Hogy egy kicsit agresszív legyen. Azt akartam. Egy kis izgalmat. Tudod. Mondtam néhány kemény dolgot. Lövészrekorder, meg ilyesmiket. Szájon vágott, és iszonyatosan ijesztő tekintete volt a szemének. Felejtse el, mondtam neki. Kopjon le, és felejtse el az egészet. De még mindig fel voltam izgulva. Még mindig feszült voltam, még mindig akartam, és a számba vettem, mert akartam, én akartam.

(NEM VOLT KIKÉNYSZERÍTETT SZODÓMIA)

És utána még mindig szörnyű feszültség volt a szobában. Ahelyett, hogy leeresztett volna, ez a férfi láthatóan - nem is

tudom, hogy magyarázzam meg. Jéghideg volt, úgy nézett rám, mint - nem is tudom, hogyan. Mintha valami tárgy lennék. Odadobta a pulóveremet meg a futónadrágomat. Örültem, hogy felvehetem. Kevésbé sebezhetőnek éreztem magam tőle. Kezdtem tényleg félni. Odalépett hozzám, és azt mondta, ismételjem meg neki ugyanazokat a dolgokat. Azokat az ocsmányságokat, amiket korábban mondtam. Eszméletlen, hogy miket mondtam neki. Teljesen megrémültem tőle. A vállamnál fogva tartott, ujjai a húsomba mélyedtek, ő meg bámult, és azt suttogta: folytasd, mondd újra, mondd, amit az előbb mondtál.

Aztán azt mondta: "Ennél kevesebbért is öltem meg már nőt. Érted? Kevesebbért is öltem már nőket."

Azt hittem, komédiázik. Azt hittem, még nem elégült ki teljesen. Hogy játszik. Ragaszkodott hozzá, hogy elismételjem azokat a szörnyűségeket. Hogy begerjedjen. Féltem elismételni, de nem megtenni még jobban féltem.

Ekkor elkezdett bántalmazni. De amúgy istenigazában. Megütött. A keze élével ütött meg. Mintha valami acélrúddal vert volna. Reccsenést hallottam, törést, Úristen, szétveri az arcomat. Éreztem, hogy megtelik a szám vérrel, lenyeltem. Megpróbáltam kiszabadulni, de az ürge nagyon erős volt. Rúgni próbáltam, ellenállni. Kinyújtottam a kezem, csak úgy, akármi megfelelt, és felkaptam a kis egyszarvú szobrocskámat, azzal döftem feléje, bele az arcába. Levette rólam a kezét, én pedig megpróbáltam kicsúszni, de a testével odaszorított a bárpulthoz. Az arcához nyúlt, aztán megnézte a kezét.

Az én vérem, az a rengeteg vér, nem zavarta. Amit velem csinált, az rendjén való volt. De amikor meglátta a saját vérét, teljesen megtébolyodott. Tudtam, hogy megöl. Tudtam. Tudtam.

Kiszabadultam, kirohantam a konyhába. Le akartam akasztani a házitelefont, mert tudtam, Timothy Doyle észreveszi, ha a lámpája villog. Egyszer csak, nem emlékszem

hogyan, nem emlékszem, de ott volt a kezemben a húsvágó bárd. Erre nem emlékszem tisztán, de az egyik pillanatban a kezemben volt a bárd, a másik pillanatban már nem, aztán a telefonkagyló volt a kezemben, ő pedig el akarta venni tőlem, utána viszont már nem sokra emlékszem.

Emlékszem a fájdalomra. Emlékszem, ott feküdtem, és azon töprengtem, hogy került oda az a rengeteg vér. És arra is emlékszem, hogy megint megjelent a konyhában, fölöttem állt, aztán letérdelt, és nagyon nyugodtan azt mondta, amit már egyszer elmeséltem. Valami olyasmit, hogy "ennek semmi köze hozzám; nincs fölötte hatalmam". Bármit mondtam is a tanúvallomásomban Lucynak, így volt igaz, ezt mondta. Aztán egyszerűen nem voltam már ott. Azt hihette, hogy meghaltam.

Egyszer feleszméltem, és arra gondoltam, milyen fura, hogy a kezem még tartja a kagylót. Ott. Abban a sok vérben. Aztán minden elsötétedett. Utána már a kórházban voltam. Egyszer, amikor magamhoz tértem, és kinyitottam a szemem, ő megint ott volt, fölémhajolt, nézett le rám. Egy pillanatig azt hittem, még mindig a konyhapadlón fekszem, ő pedig visszajött, hogy megöljön. De valahogy mégis tudtam, hogy nem a konyhában vagyok. A kórházban vagyok. Valahányszor láttam; hogy ott áll fölöttem, és néz le rám, valahányszor láttam, megerősödött az első benyomásom, hogy ez a férfi, aki nyilván orvos, ez a férfi bánt el velem.

Tényleg azt hittem, ő tette. Dr. Cohen. Ő volt az a férfi. így aztán elmeséltem Regg Morrisnak. És Regg azt tanácsolta, hallgassak, amíg utánanéz.

Később Regg Morris megmondta, ki is David Cohen. Kezdtem elbizonytalanodni. Bevallottam Reggnek, hogy már nem vagyok olyan biztos benne. Nem vagyok igazán meggyőződve róla. És hogy van egy másik férfi, akit úgy egy éve láttam először, és azóta találkoztunk néhányszor a Kocogó bárban. Ez a másik férfi hasonlít dr. Cohenre. És amikor a

Kocogó bár előtt találkoztunk, felismerni véltem. De most már nem tudom.

Mondtam Reggnek, lehet, hogy dr. Cohen csak hasonlít ahhoz a másik fickóhoz. Lehet, hogy az a másik fickó volt az, aki megvert és ezt a szörnyűséget művelte velem.

Regg kijelentette, hogy felejtsem el a másik fickót. Azt mondta, az én hibám lesz, ha David Cohen megúszhatja ezt a bűntettet. Nagyon fáradt voltam, nagyon zavarodott... beleegyeztem. Könnyebb volt így. És lehet, hogy Reggnek igaza volt...

Én azonban nem vagyok benne biztos, hogy David Cohen tette ezt velem.

Lehet, hogy a másik férfi volt. Az, aki olyan, mint David Cohen.

Alan Grecoval egymásra néztünk a piszkos, rózsaszínű asztal fölött. Egyszerre oly sok kérdés merült fel.

- Miért most? Miért most döntött úgy, hogy mindezt elmondja?

- Mert Regg közreadta azokat a fényképeket. Akkor készítette őket, amikor Sanderalee olyan rossz állapotban volt. Regg magyarázkodása miatt is. És azért, amit a minap mondott neki, az utolsó látogatásakor.

- Mit mondott?

- Azt mondta, azért adta közre a fotókat, mert segítenek nyomást gyakorolni. Mert a vádesküdtszéket a közhangulat alakulásával kell befolyásolni. Amikor pedig Sanderalee azt felelte, hogy talán nem lesz képes kitartani az állítása mellett, Regg Morris azt válaszolta, hogy igenis képes lesz. Es amikor Sanderalee közölte, hogy sosem volt ilyen kevéssé biztos David Cohen bűnösségében, akkor azt a választ kapta Regg Morristól, hogy ezt felejtse el. Mire ő: de Regg, ha nem David Cohen volt az, akkor az igazi támadóm még most is szabadon jár-kel, készen arra, hogy más nőket is megkínozzon.

Ahogy ő maga mondta. Készen arra, hogy megölje őket.

- Erre mit felelt Regg Morris?

- Regg Morris azt válaszolta Sanderalee-nek: "Persze, de lehet, hogy az a másik fickó nem zsidó. Megvan a zsidónk, Sanderalee" - mondta. ,,Ne kavard meg, ne gyengítsd az ügyet." És amikor Sanderalee azt mondta, hogy "de Regg, az a másik férfi tette ezt velem, ő tette ezt velem", akkor Morris közölte, hogy szarik rá. Sanderalee megfelelt a célnak, és őt semmi más nem érdekli.

Könnyek folytak le Alan Greco elkínzott arcán, kicsordultak szomorú, sűrű pillás, fekete szeméből. Átnyúltam az asztalon, megfogtam a kezét.

- És tudja - suttogta rekedten - mi a legszörnyűbb, érti, mit is tett vele Regg? Valóra váltotta Sanderalee rémálmait? A nyilvánosság elé tárta az "igazi Sanderalee-t". Azok a ... azok a képek az egész világnak megmutatták összetört arcát. Lynne, érti, Regg az egész világnak megmutatta azt a képet, amilyennek Sanderalee titokban látta magát! Kell lennie egy külön zugnak a pokolban, amely Regg Morrisra vár ezért a tettéért...

Alan a kezébe temette az arcát, próbálta visszafojtani a sírást. Előástam egy halom papírzsebkendőt, Alan pedig kifújta az orrát, megtörölte az arcát, és ivott egy korty vizet. Ismét ura volt önmagának.

Rajtam volt a sor, most nekem kellett szembenézni a kemény és csúnya igazságokkal.

- Alan, miután hétfő délután beszélt Sanderalee-vel, és meggyőzte, hogy vesse alá magát a műtétnek, bár isten tudja, hogy csinálta ... nagyon erős lehet a szeretete ... utána azonnal hazament, és legépelte ezt a vallomást?

- Megérintettem a papírcsomót, Alan bólintott. A szám kiszikkadt, a szavaknak undorító, savanyú íze volt. - Aztán pedig átolvasta, kiegészítette, és újra legépelte? Majd a Sanderalee-vel folytatott beszélgetése mind a két példányát elvitte a ...?

Kelletlenül bólintott. Most ő fogta az én kezemet; erős volt a szorítása, de nem erősebb, mint a valóságé.

Hétfőn este, három nappal azelőtt, hogy megjelentem a vádesküdtszék előtt, és előterjesztettem vádindítványomat dr. David Cohen ellen, nemi erőszak, szodómia és különböző tettlegességek bűntette miatt, Alan Greco átadta Bobby Jones kezébe Sanderalee Dawson műtét előtt tett, teljes vallomását és az előző vallomás visszavonását.

A nevem, biztosított a kerületi ügyész, Jameson Whitney Hale, a közvélemény szemében örökre összefonódik dr. David Cohen elítélésével. Vagy üldöztetést mondott?

Most az én arcomon csurogtak a könnyek, és Alan nyújtotta a papírzsebkendőt.

36.

Nem létezik, hogy egy nap ilyen hosszú legyen, ennyi minden férjen bele. Jhavi amint meghallotta, hogy jövök, azonnal az ajtómnál termett. Biztosítani akarta, hogy legyen példányom a New York Post-ból és a Daily News-ből: az első oldalon hozták, Lynne. Nekem van másik. Köszönöm, jó éjszakát.

ÜGYÉSZNŐ SAROKBA SZORÍTJA SANDERALEE ORVOS-TÁMADÓJÁT: Ez a Post pénteki, késő esti kiadásának főcíme volt. A főcím alatt engem lehetett látni teljes női mivoltomban, ügyosztályom férfitagjainak gyűrűjében, kétoldalt mellettem pedig a nyomozófőnök és a kerületi ügyész úgy fordultak felém, mint akik mély bölcsességet várnak tőlem. Nagyon komoly voltam, és megfontolt, ahogy igyekeztem a legalább hat, egyszerre feltett kérdést megérteni.

A válaszaim a tizenegy órás hírekben hallhatók, ha valaki elmulasztotta volna a hat órai kiadást.

ÜGYÉSZCSAJ ELKAPJA TÉVÉS SPINÉ DOKIJÁT. A News első szombati száma már az újságárusoknál volt. Egy fényképész úgy kapott le, mintha gúnyosan, megvetően vigyorognék. Isten tudja, mit mondhattam éppen, milyen szó húzta félre a számat, a képaláírás szerint mindenesetre annak szólt a gúnyos mosoly, hogy "dr. Cohen milyen okosnak tartotta magát". Sanderalee-vel osztoztam az első oldalon - ő egy régi Alan Greco felvételen pompázott, abból az időből, amikor a legszebb, a leggyönyörűbb volt. A harmadik oldalon Regg Morris felvételei sorakoztak, azok a képek, amelyek egész életén át kísérteni fogják Sanderalee-t.

Bezártam az ajtót, az újságokat földhöz vágtam. Főcímek. Nos, Jamesonnak igaza volt. Szenzációs eset. Óriási nyilvánosság. Tudni fogják, ki az a Lynne Jacobi. Jameson említett egy szerkesztőségi cikket a News egyik későbbi kiadásában.

Bekapcsoltam az üzenetrögzítőmet. A hang idegenül, hűvös, udvarias, tárgyilagos modorban tájékoztatott: - Lynne, most nyolc óra. Légy szíves, hívj fel, amint hazaérsz! Nagyon fontos beszélnünk.

Tényleg nagyon fontos beszélnünk, Bobby Jones? Miről beszéljünk? Regg Morris arab kapcsolatait vitassuk meg? Birtokvásárlási ügyeit? Nemzetközi üzelmeit? Ezeket akarod tisztázni velem? Vagy mit, kedves Bobby?

Sokáig álltam a forró zuhany alatt, végigfolyattam magamon a vizet, a hajam az arcomhoz tapadt, az erős sugarúra állított zuhanyfejből áradó víz pedig tűszúrásokkal masszírozta a tarkómat. Nagy, vastag frottírköntösbe burkolóztam, elrejtőztem benne.

A szófán hevertem, és megpróbáltam összhangba hozni légzésemet Jake Jacobiéval: érezte, túlságosan kimerült vagyok, nincs erőm lelökni, elzavarni őt, se megparancsolni

vagy kérni tőle, hogy szálljon már le a hasamról. Igyekeztem nem akkor venni levegőt, amikor ő a nyitott száján át kilélegez, mert büdös macska-lehelete volt. Elengedte magát, nagy, nehéz holtsúlyként feküdt rajtam. Aztán lassan, szelíden dögönyözni kezdte a vállamat, karmai a vastag frottíron keresztül alig értek a bőrömhöz, mintha el akarná terelni a gondolataimat. Végül mégis túl mélyen eresztette karmait a vállamba, tehát összeszedtem magam, és lelöktem az én elhájasodott, elkényeztetett, félszemű macskámat a padlóra. Panaszosan felnyávogott, olyan hangon, mint egy kitett csecsemő. Aztán visszaugrott a hasamra, és azonnal mély, horkolással kísért álomba merült.

Szórakozottan simogattam, dörzsölgettem, vakargattam a nyakát meg az állát. Olyan hangosan dorombolt, a tévé pedig olyan halkan szólt, hogy alig hallottam, mint mondanak a késő esti hírműsorban. Eszembe jutott saját szereplésem a tévéhírekben.

Az első sajtókonferenciát tizenkettő előtt tartottuk, akkor jelentettük be a vádemelést és dr. Cohen letartóztatásának elrendelését. Rendben, fegyelmezetten, szakértelemmel zajlott le. Jameson Whitney Hale gondoskodott róla, hogy elöl, középen legyek, és minden adandó alkalommal rám hagyatkozott.

De később, a vád kihirdetése, a Cohen család tárgyalótermi tragédiája után, tülekedő, rámenős riporterhad ontotta rám a kérdéseket: Mit éreztem, amikor dr. Cohen apja itt, a tárgyalóteremben szívrohamot kapott, és meghalt? Mi a véleményem arról, hogy dr. Cohen fivére, a nukleáris mérnök, epilepsziás? Fel is robbanhattunk volna miatta! Hogyan érintett, amikor az anya "örök időre" megátkozott - nyilvánvalóan én voltam a célpont -, mert elpusztítottam a családját?

Nem vettem figyelembe az első kérdéseket: az isten szerelmére, mit érezhet az ember, ha egy idős férfi

szívrohamot kap, és holtan rogyik félig béna felesége tolószéke elé?

A kimerültség végső határán voltam, de a kimerültségbe a siker miatti feldobottság keveredett. Ha van mellettem valaki, talán van annyi esze, hogy befogja a számat, és megmentsen ezektől a rámenős újságíróktól.

Tréfára vettem Mrs. Cohen örök érvényű átkát.

- Nézzék - mondtam elbűvölt közönségemnek -, amikor évekkel ezelőtt a csalási ügyekkel foglalkozó osztályon dolgoztam, gyakran kellett cigányok ellen vádat emelnem. Ha olyan átkot akarnak hallani, amelytől égnek áll a hajuk, haragítsanak magukra egy cigányt. Legalább tizenöt gombostűkkel teleszurkált Lynne-baba kallódik a világon. Valahányszor megégetem a nyelvem forró kávéval, vagy beszakad egy körmöm, egy cigány átok válik valóra. Hiszem tehát, hogy Mrs. Cohenét is túl fogom élni.

Akkor és ott viccesnek tűnt. Még amikor a késő esti hírekben meghallgattam az interjút, akkor is viccesnek hangzott. Nem okosnak, túl szellemesnek se, de viccesnek igen. A sajtókonferencián jelenlévők mind nevettek.

A rögtönzött interjú azonban Mrs. Cohen dermedt, lesújtott, béna, mégis kétségbeesett arcának közelképével zárult, miközben kitolják a tárgyalóteremből, féije halálának, és ahogy őmondta, családja pusztulásának helyszínéről. Az ügyes tévétechnikusok az én cigányokon és átkokon szellemeskedő megjegyzésemet játszották be Mrs. Cohen, az anya lesújtott arcának kimerevített közelképe alá.

Most már tudtam, mit jelent az " utolsó vágás".

Jake Jacobi állát vakargattam, és Bobby Jonesra gondoltam. A hihetetlenül szép, szeretett ifjúra. Elkésett álmom vált vele valóra, de most vége. Elpusztult. Velem együtt. Mindennel együtt, amiért tizennégy évig dolgoztam. Hogyan követhetett el Bobby ilyen árulást? Hogy tehetett így tönkre? Hogy

törhette össze a pályámat, hogy dönthette romba a világot körülöttem?

Bizonyos szempontból persze megértettem. Ez is a csodálatos, jóllehet kissé bizarr erényeim közé tartozik: a képesség, hogy egy helyzet minden vonatkozását megértsem. Fejéhez vágtam, hogy nem ért eléggé a munkájához; hogy Lucy sokkal jobban bevált volna. Hogy Lucy kinevezése gyakorlatilag biztos, ha engem megválasztanak kerületi ügyésznek, ő pedig keressen magának teljesen új pályát. Saját feje szerint folytatta a nyomozást. Kezdettől fogva tudtam, hogy kételkedik David Cohen bűnösségében. De az érvelése olyan naiv volt, annyira közhelyszerű, olyan gyermetegen kizárólagos. A zsidók nem tesznek ilyet.

Folytatta a nyomozást, és visszatartotta a kiásott információt. Hagyta, hogy végigcsináljam a szenzációt keltő vádemelési hercehurcát. A nevem valóban örökre összefonódik dr. David Cohen és családja tragédiájával: a nyomorék feleség béna lábához hulló holt apával, a nyilvánosság előtt leleplezett fivérrel, az ügy ártatlanul vádolt főszereplőjével. És az aranyköpésem, amelyet válasznak szántam a frissen megözvegyült anya jóslatszerű, elsuttogott átkára, tovább él majd az ostoba elszólások hírhedt példái között.

Bobby hagyta, hogy mindez megtörténjen. Várt. Megakadályozhatta volna, három teljes nappal a vádemelés előtt. Ezt végképp nem értettem.

Megszólalt a telefon, az esti hírműsor már a vége felé járt. A második csöngetésre vettem föl, és mielőtt ő szólhatott volna, beleszóltam: - Igen, Bobby.

- Lynne, találkozhatnánk holnap? Fontos információim vannak, meg kellene őket beszélnünk.

- Valóban? El sem tudom képzelni mik lehetnek.

- Lynne, megvan az igazi tettes. Aki Sanderalee Dawsont tényleg megtámadta. Egy Jim McDonald nevű ember.

- Valóban?

Folytatta, nyugodt, higgadt hangon, a maga lassú, monoton nebraskai stílusában. - Lynne, átmehetek holnap este? Úgy hét körül megfelel?

- Tökéletesen.

- Lynne, holnap este mindent megmagyarázok. Mindent. Majd együtt rendbe hozunk mindent, meglátod. A hét óra megfelel neked?

- A hét óra csodálatosan megfelel nekem, Bobby. Köszönöm, hogy ilyen figyelmes vagy.

Letettem. Mit mondhatna az ember annak, aki elárulta? Ha ráadásul még mindig szereti. A fene egye meg.

Tom Snydert néztem, aki a karjával hadonászott, és merőn bámulta a vendégét. Bármiről volt is szó, őt nagyon felizgathatta. Néztem, de nem láttam, hallgattam, de nem hallottam. Végre testet öltött a gondolat, amelyet egész este hiába hajkurásztam.

Jobb tanítómester voltam, mint hittem. Hiszen Michael Bobby Jonesban mégis megvolt a jó ügyész elengedhetetlen könyörtelensége.

37.

Az álmatlanul töltött péntek éjszaka után szombaton korán reggel vonatra szálltam, és elindultam meglátogatni a queensi Szt. János Kórházban fekvő Lucyt.

Betartottam a mihaszna, babonás tanácsot: egy kocsiban utaztam a kalauzzal. Szándékosan olyan fenyegető pillantásokat vetettem magam köré, hogy az esetleges rablók és bajkeverők messze elkerüljenek. Időnként még a kalauz is aggódva tekintett felém.

Náci módjára öltöztem, fekete bőrnadrágomban és a hozzáillő dzsekiben, gonosznak, kegyetlennek látszottam. Kezemet cipzáras zsebembe süllyesztettem, mintha arra várnék, hogy a legcsekélyebb provokációra pisztolyt vagy kést rántsak. Fekete szemüvegem mögül - amely egyébként megnehezítette, hogy a homályosan megvilágított kocsiban jól lássak - figyeltem, hogyan hátrál meg az ellenséges világ. Nagyon rossz hírük volt a szombat délelőttöknek a föld alatt, és nekem más se hiányzott, mint összeakadni egy heccmesterrel, aki le akarja tépni a válltáskámat.

Ugyanúgy megkönnyebbültem, mint a többi utas, amikor a vonat megállt az állomáson, és fölmehettem az utcára. Nem kaptam taxit, úgyhogy kénytelen voltam levenni a sapkám, felborzolni a hajam, élénkszínű kendőt kötni a fejemre, eltenni a sötét szemüveget, és mosolyt erőltetni a képemre; reménykedő integetésemre csak így állt meg egy otromba küllemű taxis, és vonakodva, mint aki szívességet tesz, beleegyezett, hogy elvisz a Szt. Jánosba.

Az én nemzedékemet úgy nevelték, hogy mi nők ne bízzunk meg a többi "lányban", ne legyünk bizalommal irántuk, ne nagyon higgyünk az intelligenciájukban, megbízhatóságukban vagy teljes emberi mivoltukban, hogy sose felejtsük el, a többi nő mindig és örökké potenciális versenytárs a férfiak világának ritkán megszerezhető helyeiért vívott küzdelemben. Ha meg akartam mutatni az eszemet, azt biztonságban csakis egy befolyásos férfi előtt tettem meg, aki a felismeréshez ráadásul megfelelő helyzetben is volt. Lynne-nel minden rendben, ő úgy gondolkodik, mint egy férfi. Ez az, amit soha nem fogok megbocsátani a férfiaknak: hiszen gondosan kiválogatták az okos nőket, és elültették bennük a különlegesség csíráját: más vagy, mint a többi nő. A mindenségit, nő létedre tényleg csuda okos vagy.

Lucy a hátteréből és az előéletéből adódóan megtanulta tisztelni, szeremi, csodálni a nőket, bízni bennük, nagy

teljesítményt és képességeket elvárni tőlük, mégpedig évekkel azelőtt, hogy én megtanultam volna ugyanezt. Ő lett a legjobb barátom, bizonyos értelemben tanítóm, bizalmasom, erőforrásom a stressz és a katasztrófa pillanataiban.

Hosszan néztem Lucyt, aki láthatóan valami szépet álmodott. Merev, fehér gipszkötéses lába fel volt kötve, hasonló kötésbe burkolt karja keresztben nyugodott a testén. Amint rájöttem, hogy a másik ágy üres, és egyedül vagyunk a szobában, zokogásban törtem ki. Nem halk sírdogálás volt, nem visszafogott, csendes hüppögés. Nekidőltem a magam mögött becsukott ajtónak, néztem Lucyt, és bőgtem.

Lucy szeme felpattant, aztán felemelte fejét, vonásain ijedtség ömlött szét. - Lynne, te jó ég, Lynne, ugyan már. Nem olyan vészes. Ezek a csigák meg kötelek csak a drámai hatást szolgálják, becsületszavamra.

Az ágyhoz léptem, lehajoltam, megcsókoltam a homlokát, megfogtam a kezét, és bevallottam:

- Ó, Lucy, nem miattad sírok. Magam miatt sírok. Veled hál' istennek minden rendben lesz. Szívós vagy és erős, megingathatatlan a hited és a bizalmad ... Lucy, az egész életem kudarcba fulladt. A szemem láttára olvadt szét az egész jövőm.

- Nos, ebben az esetben azt hiszem, jobb, ha leülsz a másik ágyra, vagy idehúzol egy széket, iszol egy pohár vizet, aztán szépen mindent elmondasz.

Beszélgettünk. Én beszéltem, majdnem egy teljes órát, nagyszerű, ám füstbe ment jövőmről, hiszen New York megye első kerületi ügyésznője lehettem volna; lám, Jameson Whitney Hale is megmondta, hogy a nevem örökre összekapcsolódik a közvélemény emlékezetében dr. David Cohenével.

Lucy sötét szeme elgondolkodva tanulmányozta a mennyezetet. Feljebb húzódzkodott az ágyban, és nekilátott feltenni a kulcskérdéseket.

- Mit gondolsz, mit tud Bobby Jones? Konkrétan?

- Azt hiszem ... megtalálta az igazi tettest, aki rátámadt Sanderalee-re, megverte, és levágta a kezét. Ami a szexet illeti Lucy, borzasztó, de az az elcsépelt férfi közhely, hogy 'ő akarta', ebben az esetben igaz. Szó szerint. - Elmeséltem Lucynak mindent, amit Alan Greco mondott Sanderalee gyermekkoráról. - A gyilkosát kereste, és most kis híján meg is találta, ennél közelebb már csak holtan kerülhetett volna hozzá.

- Mondott Bobby bármi konkrétumot? Hogy milyen bizonyítékai vannak?

- Nem. Csakhogy állandó vendég volt Sanderalee-nél. Megnéztem a látogatási naplót. Bármit talált is, Sanderalee biztosan megerősített. Mindent visszavont David Cohennel kapcsolatban. Istenem, ha beismerné az utcai ismerkedést, meg hogy önként ment bele a szexuális kapcsolatba, de még mindig ragaszkodna hozzá, hogy David Cohen tette, akkor elejtenénk a nemi erőszak és a szodómia vádját, és még így is megalapozott vádat emelhetnénk tettlegesség, gyilkossági kísérlet és csonkítás miatt. Alan Grecónak azonban azt mondta, hogy már nem biztos Cohen személyében és igen erősen kételkedik benne. Bobby hangjából meg a közlendőjéből azt éreztem, hogy megmutatta neki ennek a... McDonaldnak a fényképét. Az azonosítás megtörtént.

- Miért, Lynne? Miért csinálta ezt Bobby? Miért nem akadályozta meg, hogy vádindítványt tegyél?

- Mert azt mondtam neki... mert beszéltünk... a jövőről. Tudomást szerzett Jameson abbéli tervéről, hogy engem nevez ki kerületi ügyésznek, ha majd bejelenti indulását a szenátusi választásokon. - Lucy felvonta a szemöldökét, ő még nem is hallott erről. Elmondtam neki mindent. - Bobby a tévé-dokumentarista Gloritól hallotta. Megmondtam neki az igazat: hogy éppen az hiányzik belőle, ami nélkül nem lehet menő ügyész, és hogy szerintem te jobb nyomozó vagy. A Kerületi

Ügyészség keretein belül korlátozott a jövője, mondtam neki, nézzen körül a joggyakorlat más területein. Megsértettem az énképét, a büszkeségét, még a férfiasságát is, amikor kijelentettem, hogy hiányzik belőle a gyilkos ösztön.

- Ami nekünk megvan.

- Ami nekünk megvan. Ebben persze tévedtem, ugye? Hiszen most vágta el a torkomat.

- Ez az időzítés, Lynne. Bobby fene ügyesen időzített. Hagyta, hogy vádesküdtszék elé állj, megtedd a vádindítványt, megkapd a vele járó nyilvánosságot, és végig eltitkolta előled Sanderalee vallomását. Ennyire megsértetted? Ilyen bosszúálló?

Először mondtam ki hangosan a bennem motoszkáló gyanút. - Nem magától tette. Azt hiszem, leckéket vett a "gyors haladás" nevű tantárgyból: Egy számító, önző, öntelt kis... Nem akarok most erről beszélni, Lucy. Még gondolkodnom kell rajta. Túl... személyes.

Lucy bólintott.

- Azt mondd meg, odadobhatom-e ezért az oroszlánok elé? Emeljek Bobby ellen vádat? Mert perdöntő fontosságú információk visszatartásával akadályozta az igazságszolgáltatást? Ha nem büntetőjogi ügy, akkor vigyem az ügyvédi kamara elé?

Lucy fürkészve nézett rám sötét, komoly szemével. Higgadtan, okosan, lassan, alaposan megfontolva válaszolt: Ne, Lynne. Most még ne. Sanderalee tulajdonképpen új történetet adott elő Alan Greconak. Alan Greco elmondta Bobby Jonesnak, és Bobby Jones nem mondta el neked. Mert... hadd legyek az ügyvédje: mert időre volt szüksége, hogy ellenőrizze. Közben te teljes jóhiszeműséggel folytattad a vádindítványozási eljárást, és a vádesküdtszék az előterjesztésed alapján vádat is emelt. Vagyis fedezve vagy. És tulajdonképpen Bobby is. Bizonyos szempontból. Nem volt oka se hinni, se kételkedni Sanderalee új történetében. Tehát

önálló nyomozásba kezdett. Nézzük a legkedvezőbb szemszögből a helyzetet.

- Az én Lucym mindig a napos oldalt nézi.

- Miért ne? Tegyük fel, hogy Bobbynak van másik gyanúsítottja. Aki nagyon hasonlít David Cohenre. És Sanderalee nagyon határozottan, a kétely árnyéka nélkül rávágja: igen. Igen. Igen. Igen. Ez az a férfi, akit felcsíptem, hazavittem, és akivel a szex mindenféle, kissé hóbortos válfaját gyakoroltam. Ő aztán megháborodott, majdnem agyonvert, levágta a kezemet. Te visszamész a vádesküdtszékhez, indítványozod, hogy ejtsék el a dr. David Cohen ellen a vádakat. Az eddigiek ismeretében megkockáztatom azt a feltevést, hogy ez a második férfi kiköpött David Cohen. Jóhiszeműen jártál el, Lynne: a panaszos maga állította, hogy ő volt az. Nem volt más választásod. A vád alátámasztására nem volt sok bizonyíték, de akadt néhány furcsaság, mint például a seb az arcon, a vércsoport, a hiányzó futócipő. Lynne, amennyire én látom, tisztázva vagy.

- És Bobby Jones is. - Lucy felemelte a kezét, nehogy félbeszakítsam. - A napos oldalt nézzük, Lynne. Nem a személyes indítékokat, jó? Hadd fejezzem be. Tehát rendben van, David Cohen tiszta. A másik férfi, McDonald ellen viszont nem emelnek nemi bűncselekmény miatt vádat, mert Sanderalee "maga akarta", a fene egye meg.

Mindketten elborzadt arcot vágtunk, és szörnyülködve cüccögtünk. Aztán Lucy folytatta. Minél tovább beszélt, annál jobban éreztem magam. Talán az egész bulit meg lehet még menteni.

- Szóval, ezek után indítványozod az esküdtszéknek, hogy kegyetlen tettlegesség, gyilkossági kísérlet, csonkítás és minden egyéb miatt, amit még be tudsz dobni, emeljen vádat.

- És a nyilvánosság, Lucy? Határozottan úgy érzem, hogy sorban fog állni mindenki, aki szívesen keresztre feszítene. Egy különösen virgonc és sikeres fiatal nő vezetésével, aki a

kialkudott jussánál többet kapott, bár lehet, hogy ezt is remélte, amikor engem szúrt ki a rohadt dokumentumfilmjéhez. Ne haragudj, Lucy. Az ócska dokumentumfilmjéhez.

Nyelvbotlásomat eleresztette a füle mellett. Általában vigyáztunk a szánkra, ha Lucy velünk volt, a tiznkét éves arcával meg az ártatlan, kerek szemével.

- Nézzük, Lynne. Mit kínálhatunk tehát a közönségnek? Nos, megmutatjuk nekik, hogy az ügyészség, a kerületi ügyész hivatala odaadóan és elkötelezetten szolgálja az igazságot, az ártatlanok tisztázását és védelmét csakúgy, mint a bűnösök felelősségre vonását.

Széles, győzelmes mosollyal mondta ki az utolsó szavakat. Engem teljesen meggyőzött. Milyen csodálatos szervezetet képviselünk! Micsoda elkötelezettséget az igazság hagyományai mellett! Ó, Lucy, te mész a kamerák elé, te nézel szembe a világgal, te mondod el nekik, amit éppen most mondtál el nekem.

- Lucy, a te előadásodban minden olyan szépnek, tisztának, csodálatosnak és nemesnek hangzik. Csakhogy David Cohen apja holtan esett össze a tárgyalóteremben, mert nem bírta a fia letartóztatásával és vád alá helyezésével járó megterhelést. A fivére epilepsziájáról nyilván nem sokan tudtak, most azonban nyilvánosan megalázták. Az anyja, ó, istenem, Lucy, tudod, hogy örökre megátkozott? És tudod, hogy kezd foganatja lenni?

Lucy ezt elengedte a füle mellett. - Először is, az apa szívrohama elkerülhetetlen volt. A lapok szerint már amúgy is ajándékba kapott minden percet. Szomorú, de ez van. Cohen fivére pedig hazudott, amikor ilyen állásra jelentkezett. Nagyon sajnálatos, hogy ilyen körülmények közt derült ki a betegsége, de legyünk őszinték, nincs joga ekkora felelősséggeljáró munkát végezni.

- Tehát tulajdonképpen nekem köszönhető, hogy talán életek ezrei menekültek meg, hiszen ezrek veszhettek volna oda, ha Cohen fivérére kritikus pillanatban tör rá a roham, és emiatt veszélyes anyag szabadul ki az atomerőműből. Jól mondom?

- Látod, Lynne. Ezt a vonalat kell követni. Ami pedig az anya átkát illeti... - Lucy elkomorult, mintha a szavakat keresné.

- Láttad a híradóban? Tényleg olyan borzasztó volt, amilyennek látszott?

- Olyan borzasztó volt, amilyennek látszott.

Ha az ember Lucytól kérdez valamit, biztosan számíthat a tökéletesen őszinte válaszra.

- Magad is átlátod, Lynne. Ezúttal tanultál valamit. Nagyon vigyázz, mit mondasz, és kinek mondod. Soha ne bízz meg a sajtó embereiben, légy mindig résen. Bármivel, amit kimondasz a gusztusuk szerint bánnak, szóval vigyázz, mi az ördögöt nyilatkozol, bármiről legyen is szó. És még valami. Azon kívül, hogy .megleckéztessen", hogy megfizessen neked, amiért nem bíztál a képességeiben, szerinted mit akaihat Bobby ezzel az egésszel?

Ezen nem gondolkodtam. Eszembe se jutott. - Talán glóriát a feje fölé? - Elnevettem magam, de ez inkább fuldoklásnak hangzott. - Glória. Glori Nichols. Csak nem neki nyújt segítséget a dokumentumfilmjéhez? Egy összes hibámat bemutató, egyórás portréfilmhez? Hálából pedig majd Glori bevezeti a szórakoztatóipar csodálatos világába? Ha ő áll Bobby mögött, akkor a fiú bizony alapos kiképzést kapott kétszínűségből. Ma este hétkor majd megtudom.

Lucy felhúzódzkodott, közelebb hajolt hozzám, és beharapta az alsó ajkát. Ez annak jele volt nála, hogy nagy döntésre készül: feltegye a következő kérdést vagy se?

- Lynne. Csak kettőnk között. Függetlenül attól, hogy mi történik később, mi derül ki, hogyan zárul le ez az ügy. Most

ebben a pillanatban, mit érzel a zsigereidben? Felejts el minden mást, és válaszolj, mit súgnak az ösztöneid dr. David Cohenről?

Másodpercnyi habozás nélkül vágtam rá:

- Szerintem bűnös az ebadta.

- Szerintem is - mondta Lucy.

38.

Nem tudtuk, hogy viselkedjünk. Azelőtt olyan közel álltunk egymáshoz, annyira ismertük egymást, szabadok és őszinték voltunk egymással. Tudtam, sokáig latolgatta, amíg sikerült eldöntenie, hogy az éjkék öltönyét veszi fel. Aztán gondosan kiválasztotta hozzá az égkék inget, amely hangsúlyozottabbá tette a szeme színét, és a tökéletesen hozzá illő nyakkendőt, amit én vettem neki Saksnál, pontosan ehhez az öltönyhöz és inghez. A tisztaság friss illata áradt a bőréből: a forró zuhany valahogy még most is hatott rajta. Egy órája borotválkozhatott, éreztem a borotválkozás utáni arcszesz enyhe, nagyon könnyű illatát. Szinte láttam fésülködő mozdulatait, és ahogy bal tenyerével minden mozdulat után végigsimít a haján.

Úgy öltözött, hogy elnyerje a tetszésemet.

Úgy öltöztem én is, hogy csinosnak találjon.

Sajnos, elég volt egy pillantás Bobby kék szemébe és elégedett arcára, hogy az öltözékemet illető választásom mindkettőnk számára máris érdektelen legyen.

- Bobby. Hogy az ördögbe tehetted ezt velem?

Óvatosan összehúzta a szemét, és úgy nézett rám, mintha a megfelelő szavakat fontolgatná, mérlegelné. - Ami azt illeti -

mondta kis szünet után -, most éppen nem tettem veled semmit, Lynne.

- Rendben van. Kezdjük az elején. Mivel foglalkoztál azóta, hogy hétfő este Alan Grecóval beszéltél? Amikor Greco beszámolt neked Sanderalee vallomásának tartalmáról. Amikor átadta neked a jelentést, amelyet közvetlenül a Sanderalee-vei folytatott beszélgetés után készített.

Bobby nem vette le rólam a szemét. - Menj kicsit hátrébb az időben. Körülbelül két héttel. Én teljesen más irányban folytattam a saját nyomozásomat. Nem David Cohen érdekelt. Megmondtam neked rögtön az elején, nem hiszem, hogy ő az elkövető. De előbb megcsináltam neked a háttérjelentést Cohenről, mert kérted, felügyeltem a nyomozást, ösz-szehangoltam a szálakat, és folyamatosan tájékoztattalak. Mindenről, egyet kivéve. Mert téged nem érdekelt az érintőleges nyomozásom.

- Érintőleges nyomozás? Mi az ördögöt jelent ez? Milyen nyomozást folytattál, mielőtt Alan Grecóval beszéltél, és megtudtad, mit mondott neki Sanderalee?

Bobby felemelte a kezét. - Várj, Lynne. Megmutatom, mit csináltam. Mielőtt Alannal beszéltem. - Behozta az aktatáskáját az előszobából, az ebédlőasztalra tette, és föléhajolva matatott benne. - Gyere ide, Lynne. Sok mindent akarok mutatni.

Amíg a fényképeket bámultam, Bobby engem nézett. Meghökkenve pillantottam fel, és egy halványan ismerős arcra mutattam.

- Henry. Angel. Henry Angelowitz, ismerősünk a Kocogó bárból. Jó fényképarca van, nem? -Bobby közelebb lépett hozzám, kezét könnyedén, természetesen tette a vállamra, már nem félt megérinteni. Szögletes ujjai keresgéltek az apró arcok között, aztán megálltak egy asztalnál ülő homályos, szakállas alaknál. Mintha bűvészmutatványt hajtana végre, úgy vett ki Bobby egy másik fényképet az aktatáskában lapuló dossziéból. Nagyítás volt a szakállas férfiről. Halványan ismerős. Aztán a

fényképről készült rajzot mutatta meg, majd egy másikat, amelyen a férfi szakálltalan arcát rajzolta meg a grafikus: David Cohen arca volt.

- Ezt akartad mutatni? Egy szakállas pasast, aki szakáll nélkül olyan, mint David Cohen? És a Kocogó bárban fényképezték le?

Bobby szó nélkül nyújtotta át a következő darabot: egy sárga papírlapot. Bizonyos Jim McDonald, alias Donald McGuire, alias Don Finn alias Donald Tomkins, alias Jim Finn letartóztatásainak hiteles jegyzékét. A David Cohen nevet soha nem használta. A letartóztatások a hatvanas évek elejéig nyúltak vissza: nemi erőszak, tettlegesség, nemi erőszak kísérlete, gyilkossági kísérlet, tettlegesség, tettlegesség, engedély nélküli fegyverviselés, nemi erőszak, halált okozó fegyverrel elkövetett tettlegesség. Kétszer ítélték el vétségért, kétszer bűntettért. Összesen mintegy hat és fél évet ült a hosszú lajstromon szereplő bűnökért. Jelenleg feltételesen szabadlábon van, immár öt hónapja, ugyanis akkor ítélték el utoljára. A sárga papírlapon aláhúzták azt a tényt, hogy érvényes letartóztatási parancsot adtak ki ellene a feltételes szabadságra vonatkozó előírások megszegése miatt. Nyilván elmulasztotta felkeresni a nevelőjét. A parancs értelmében bármikor bekísérhető.

Ezután fényképek következtek a bűnügyi nyilvántartóból. Bobby egyenként mutatta meg őket, így jól láthattam a változást, hogy a tejfelesszájú ifjoncból önelégült vagány, majd dörzsölt bandita lett. Az első kép 1963-ban, az utolsó 1977-ben készült. Az utolsó képek David Cohenről is készülhettek volna, úgy hasonlítottak egymásra, mint az ikrek.

- Nos - Bobby lerámolt az asztalról, fényképsorozatot terített ki rá, majd felnézett rám. - Bírd ki még egy percig, Lynne. Ezt nézd meg. Nyolc fénykép, négy szakállas, négy szakáll nélkül. Egy grafikussal csináltattam a rajzokat, csak

aztán készültek a fotók. Válaszd ki, melyik kit ábrázol. Melyik David Cohen, és melyik Jim McDonald?

Lehetetlen volt. Túl egyformák voltak. Újra meg újra megfordítottam a képeket, hogy megnézzem a hátukra írt nevet.

- Atyaúristen. Hogy is van az a német szó... doppelgänger? Egy népmesében esik szó róla, hogy valahol a világban mindenkinek megvan a maga pontos alaki megfelelője, kísérteties hasonmása. Jézusom.

Bobby más információval is szolgált: börtönjelentések, munkaadói vélemények, lakóhelyi vélemények voltak, börtönpszichiáterek szakvéleménye, jelentések a különböző intézményekből, ahol egy bizonyos Jim McDonald megfordult.

- Rögtön az elején, Lynne, amikor Sanderalee azt mondta, hogy ismerős volt neki a fickó, és rémlett, hogy a Kocogó bárban látta, megmutattam David Cohen fényképét Angelnek. Henry Angelowitz-nak . Akkor már egy ideje nem látta azt a bizonyos McDonaldot. Amikor a fickó körülbelül egy bő hete megjelent szakállasan, Angel felhívott. És... -Bobby a fényképekre mutatott. - És van egy videoszalagom is. - Már indította is a videómat. És valóban, ott ült David Cohen szakállas doppelgängere a Kocogó bár egyik asztalánál, sört ivott és hamburgert evett; mégpedig színesben.

- Ki csinálta a videofelvételt, a rajzokat és a fotókat, Bobby? Nem a mieink csinálták. Külsős munka.

Bobby megvonta a vállát. - Minden a szabadidőmben készült. A többi anyagot, a sárga lapot, a hátteret általános információgyűjtéssel szedtem össze. Megtudtam hogy McDonaldot körözik. Még nem vettük fel a kapcsolatot a felügyelőjével. McDonald szabadon van, de figyelik. Minden lépését, éjjel-nappal. Csak egy telefonunkba kerül, hogy rátegyük a kezünket. A feltételes szabadság szabályainak megsértése miatt. Aztán szembesíthetjük Sanderalee-vel.

- Nem válaszolták a kérdésemre Bobby. Ki csinálta ezeket a fényképeket? Ki csinálta a videofelvételt?

Nem válaszolt; csak mosolygott, és a vállát vonogatta.

- A sajtó emberei, az isten szerelmére, Bobby. A sajtóé. Fel tudod fogni, mi történhet, ha ezt az anyagot olysmire használják fel, amire nem volna szabad? Van fogalmad...?

- Nem használják fel semmire. Pontosan erről van szó. Azért jöttem, hogy ebben megállapodjunk.

- Megállapodjunk?

Az a káprázatos mosolya: a gólkirályé, az osztály mókamesteréé, az az ujjongó, "tettenérő" mosoly.

- Bobby, meg kell mondanom, hogy továbbra is vádolhatlak az igazságszolgáltatás akadályozásával. Ha pedig most arra kérsz, társuljak veled az üggyel kapcsolatos, fondorlatos terved kivitelezéséhez, akkor még összejátszásra való felbújtással is megvádollak. A legrosszabb esetben bíróság elé kerülsz, talán börtönbe is, a legjobb esetben csak a joggyakorlattól tiltanak el.

- Lynne, gyere, ülj le, és hallgass meg. Nem olyan borszasztó, amilyennek látszik. Meg lehet oldani.

- Meg lehet oldani?! Szándékosan eltitkolsz előlem különféle értesüléseket, hagyod, hogy vádesküdtszék elé álljak és vádat emeltessek dr. Cohen ellen, pedig már tudod, hogy Sanderalee visszavonta a vallomását, és minden anyag rendelkezésedre áll erről a ... erről a...

- Elég, Lynne. Vegyük a tényeket. Tényeket, nem feltételezéseket. Jameson Whitney Hale április hatodikán jelenti be a jelölését a szenátusi választásokon. A jövő héten. Téged fog megnevezni a maga helyére, javasolni fog, mint már hivatalban lévő jelöltet, és minden támogatást megad a választásnál.

- Ha ez kiderül, nem fog javasolni. Még jól járok, ha...

Bobby felemelte a kezét. - Várj, Lynne. Hadd folytassam. Alaposan elgondolkodtam a saját karrieremről, miután

tájékoztattál a képességeim hiánya és egyebek felől. Képtelen vagyok arra, hogy valaki torkának nekiessek, ilyesmit mondtál, ugye? Meg hogy nem vagyok olyan jó nyomozó, mint Lucy Capella. Vagy olyan jó ügyész, mint te. - Mosolygott. - Nos megtaláltam az igazi tettest, becsomagolva várja, hogy házhoz szállítsák. Hogy hogyan szállítsák házhoz, milyen körülmények között, milyen feltételekkel, a közvélemény milyen fokú tájékoztatása mellett, ezt fogjuk mi most kidolgozni, te meg én.

- Bobby. Ne mondj többet. Egyetlen szót sem. Nem mondta el neked az a csinos kis tévés Miss America, hogy mi történik azokkal, akik a közbizalommal visszaélnek? Vagy ő egyáltalán nem ismeri a törvényeket?

- Ismeri a túlélés törvényét, Lynne. Kaptam tőle néhány leckét. - Lábát levette az asztalról, a padlóra tette. Előrehajolt, keményen rámszegezte a szemét. - A pályánk össze van kötve, Lynne. Te meg én együtt fogunk dolgozni fenn a csúcson.

- Már mondtam, Bobby, hogy a pályámnak semmi köze hozzád.

- Nagyon sok köze van hozzám, Lynne. Ez az ügy összeköt minket. Használhat is, árthat is neked. Tőled függ. Attól függ, hogyan döntesz ma este, amikor még csak ketten vagyunk.

- Hogy illik a képbe Glori Nichols, Bobby? Először ezt világítsd meg. Mielőtt bármi mást megmagyaráznál, mert fogalmam sincs, mi az ördögöt akarsz.

- Lynne, Glori Nichols annyit jelent nekem, mint... mint Jameson Whitney Hale jelentett valamikor neked. Nem kell jobban izgulnod miatta, mint amennyire én izgultam Hale miatt. Attól mi még együtt maradunk, te meg én. Mind a ketten megkapjuk, amit akarunk.

Ez megbénított. Másodpercekbe telt, míg magamhoz tértem a döbbenettől. Már régen fordult elő, hogy azt mondták rólam, a sikereimet a hálószobában aratom. Nemcsak

visszatetsző, hanem eléggé komikus is volt Bobby Jones szájából.

- Egek, Nebraska. Nem is tudom, jól értettem-e. Te mind a kettőnket... felhasználnál. Glori Nicholst meg engem is. Pontosan ugyanúgy, ahogy azt hiszed, Jameson és én... hát ez azért túl sok. Túl bizarr. Glori és Jameson; aztán Glori meg te; végül én és Jameson. Messzire jutottál a hullámzó nebraskai búzamezőktől.

Bobby számító, önelégült vigyorra húzta a száját, mint egy okos kölyök. Mi ketten lennénk a csapat, Lynne. Nem olyan bonyolult, amilyennek hangzik. - Vállat vont. - Azt hiszem, most már elmondhatod, hogy igazi New York-i vagyok.

- Munkanélküli New York-i! Hétfőn reggel kilenckor az asztalomon akarom látni a felmondó leveledet. A vasárnapot a tévés hölgyikéddel töltheted, ő majd segít kitalálni egy szép, hihető történetet. - Kifejezéstelen arccal figyelte, ahogy fel-alá járkálok a szobában; mozognom kellett, mozognom, mert leginkább erőszakos cselekedethez lett volna kedvem. Bobby ellen.

- Hétfő reggel kilenctől ellenfelek vagyunk, Bobby. Most azonnal, ebben a percben kellene hogy kirúgjalak, de haladékot kapsz. Azért, mert tényleg sokat jelentettél nekem. Nem bántam, hogy az ágyamban építed a karrieredet, amíg a becsvágyad nem haladta meg a képességeidet. Ma este átlépted a határt, egy... tengeri mérfölddel. Vagy nagyon túlbecsülted magad, vagy engem becsültél nagyon alá.

- Még nem hallottad a mondanivalómat, Lynne. Még azt se kérdezted meg...

Nagyon mély lélegzetet vettem, éreztem, hogy megszorul a torkomban; fojtogató érzés volt. - Ne mondj semmit, egy szót se. Bármilyen tervvel jöttél is, bármit akarsz javasolni, ne ...

- Jobb lenne végighallgatnod, Lynne, és velem is tartanod, különben te fogsz megválni a magad karrierjétől. Márpedig

nem hiszem, hogy ezt akarod. Túl régen tervezed, túl keményen megdolgoztál érte.

Egy ideges kis rángástól eltekintve a szája bal sarkában tökéletesen uralta az arcvonásait; tudta, hogy észrevettem. Egy pillanatra a szája elé kapta a kezét, felállt, megtornáztatta a vállait, aztán felém fordult. Tárgyalótermi hang, tárgyalótermi előadásmód: összefoglaló, akár kíváncsi vagyok rá, akár nem.

- Nagyon egyszerű ez, Lynne. Nincs vesztenivalód. Mindketten nyerésre állunk, megkaphatjuk, amit akarunk. Még egy hétig ülünk ezen az anyagon, amíg Jameson le nem mond. Téged kinevez ideiglenes kerületi ügyésznek. Te kinevezel engem irodafőnöknek. Akkor keresem majd fel Jim McDonald nevelőtisztjét. Sanderalee már látta ezeket a fényképeket. Igen, biztos benne, hogy ő volt. Most már emlékszik rá, hiszen találkozott vele korábban. Szembesítés még nem volt. Arra akkor kerül sor, amikor én már irodafőnök vagyok, te pedig kerületi ügyész. Nagyon gyorsan, nagyon simán megy majd minden. A vádesküdtszék elejti majd a vádakat David Cohen ellen. Én megteszem a vádindítványt tettlegesség, gyilkossági kísérlet bűntette miatt. Aztán mi - kitárta a karját, hogy én is benne legyek a többes számban - nyilvános bejelentést teszünk. Hadd tudja meg a közvélemény, hogy a Kerületi Ügyészséget legalább annyira érdekli valakinek az ártatlansága, mint a bűnössége.

- Fantasztikus, Bobby. Lucy nagyon hasonlót mondott. Csak nem egészen ebben az összefüggésben. Folytasd. Ha már elkezdted, fejezd is be. Aztán mi lesz?

- Aztán a nyilvánossággal, amit kapsz, mégpedig garantáltan, Lynne, én garantálom... Glorinak olyan összeköttetései vannak, hogy el se hinnéd.

- És te hol vagy a képben, Bobby?

- Kinevezel első helyettesednek. A régi jó csapat fenn a csúcson. Ugye nem gondoltad, hogy a te beosztásodat akarom, Lynne?

- Mondd meg, mit akarsz, Bobby. Te hol kötsz ki a végén?

Bobby álmodozó arckifejezést öltött: kisvárosi fiú képzelődik ragyogó jövőjéről. Csakis Amerikában.

- Négy évem lesz, hogy választókerületet keressek magamnak, Lynne. Egy dologban igazad van: valóban nem az a legnagyobb becsvágyam, hogy ügyész legyek. És a szórakoztatóipari joggyakorlatot is felejtsük el. Zsákutca. De ha négy évig fenn vagyok a csúcson, a kritikus időket a nyilvánosság előterében töltöm, és megfelelő stílusban tálalom magam... négy év múlva továbblépek, Lynne. Elég időm lesz eldönteni, merre. És senkinek nem származik kára belőle. Várunk egy hetet, aztán elindulunk az anyag alapján, amit előástam. Te megkapod, amit akarsz, Jameson Whitney Hale megkapja, amit akar, és én is megkapom, amit akarok.

És Glori Nichols?

Elvigyorodott. - Miatta senki se aggódjon. Glori tudja, hogy szerezze meg, ami neki kell, ő nagyágyúkat gyújt Lynne. Egy nap még egy elnök mögött fog állni.

- Talán mögötted?

Szerényen vállat vont. - Annyira nem vagyok nagyravágyó.

- Tegyük fel, hogy hétfőn reggel felkeresem a kerületi ügyészt, és elmondom neki, hogy bizonyítékokat tartottál vissza, és szándékosan hagytad, hogy téves vádindítványt tegyek a vádesküdtszéknél. Ma este pedig ezzel az ajánlattal állítottál be hozzám. Ezzel a tervvel, egyezséggel. Akkor mi van?

- Akkor válaszolnom kell a vádjaidra. "Lynne, miről beszélsz?", mondom. Mindent elmeséltem neked hétfőn este, amint elváltam Alan Grecótól. Majdnem szó szerint beszámoltam róla, mit mondott a Sanderalee-vel folytatott beszélgetéséről. Amikor megkaptam a gépelt jelentést, azonnal adtam belőle neked egy példányt, mondjuk, kedden. De te azt tanácsoltad, felejtsem el, üljek rá. Azt mondtad, megvan a pasas, őt akartad elkapni, és meg fogod tenni a vádindítványt

eredeti terveid szerint, mert neked David Cohenre van szükséged, hogy a vádemelés szenzációt keltsen. A karriered szempontjából ugyanis nagyon fontos bebizonyítanod, hogy te senkinek nem biztosítasz előjogokat. Szükséged van David Cohenre, hogy a fekete vezetők minél előbb lecsillapodjanak.

- Miért nem mentél el Jamesonhoz, amint elfogadták a vádindítványt Cohen ellen? Mi tartott vissza, Bobby?

- Nem volt bizonyítékom. Még az információgyűjtés közepén voltam. Még folyt McDonald háttéranyagának összeállítása, nem voltak készen a fényképek, nem mutattam meg Sanderalee-nek. A szembesítés meglesz, amint McDonald ellen vádat emelnek a feltételes szabadlábra helyezés szabályainak megszegése miatt. Hogy ez mikor történik meg, az tőled függ, Lynne. Mit szólnál... nincs kéznél egy naptár?... Mit szólnál péntekhez egy hétre? - A fényes naptárkártyára nézett, amit a tárcájából vett elő. - Idesüss, péntek és tizenharmadika. Nekünk jó jel, Jim McDonaldnak annál rosszabb.

Odamentem az ebédlőasztalhoz, és megpróbáltam úrrá lenni a kezem remegésén, nehogy Bobby meglássa. Összeszedtem a fényképeket, a sárga lapot, a háttérjelentéseket, amelyeket tudtomon kívül a saját embereim készítettek. Mindent beraktam a dossziéba, és szorosan magamhoz szorítottam.

- Ezt megtartom. Hétfőn reggel beviszem az irodába. - Hangom színtelen volt, semmitmondó, halkan beszéltem, nehogy remegjen.

- Helyes, Lynne, remek.

- Nagyon fáradt vagyok, Bobby. Hosszú volt a hét, nagyon elfáradtam. Menj haza. Vagy ahova akarsz, de menj.

Az előszobában álltunk. A gyenge világításban arca árnyékos, bizonytalan volt, mintha jelre, határozott megnyilvánulásra várna. Szorosan összezárta a száját, az arany borosta halványan csillogott az állán. Homlokába hullott

a haja, a kezem pedig kinyúlt és automatikus, begyakorolt mozdulattal a helyére simította. Érintésemre arca ellazult, reflex-szerű gyors kis mosoly jelent meg száján. Nagyon szelíden megérintettem az arcát, megtapintottam duzzadt alsóajkát, aztán lábujjhegyre állva megcsókoltam, megkóstoltam az ismerős Bobby Jones-ízt. Utoljára. Amikor felém nyúlt, hátraléptem. Bobby arcára visszatért a feszültség, szeme idegesen rebbent.

- Szerettelek, Bobby. Valószínűleg nagyon nehezen vészelem majd át, amíg leszokom róla, hogy szeresselek. Ezért meghagyom neked a választás lehetőségét, vagyis hétfő reggel kilencig beadhatod a lemondásodat. Akkor azonnal indítványozni fogom a David Cohen elleni vádak elejtését. A McDonald elleni vádat én készítem elő. A neved semmilyen kapcsolatba nem kerülhet az üggyel. Különben, Bobby, nyilvánosan, szakmailag és személyesen is a falhoz szegezlek.

Arca megdermedt, küszködve tartotta féken a hangját. Válasza iszonyú volt, mint az éjszaka sötétjében elsuttogott fenyegetés. - A te fejed fog lehullani, Lynne. Bármire képes vagyok. Több bennem a gyilkos ösztön, mint elképzelni tudnád.

- Nagyon helyes, Bobby. Gyilkos ösztönöd minden grammjára szükséged lesz. Mert az hamar elfogy a börtönben, ahol kemény idők várnak rád. Túl szép a feneked, verekedni fognak érte a szürke falak között, az én gyönyörű Bobbym fenekéért. Nem fognak se egyezséget, se választási lehetőséget kínálni neked. Egyszerűen neked esnek, a porba taposnak. Elszomorít, ha erre gondolok. Milyen kár érte, micsoda pazarlás.

Most pedig hordd el az irhádat az életemből, Bobby Jones.

39.

Hétfőn reggel az irodámban, az íróasztalomnál ültem és Bobby Jonesra vártam. Csak később szereztem tudomást arról, hogy miben állapodott meg Glori Nicholsszal, mit terveltek ki, határoztak el, és tűztek ki arra a hétfő reggelre. Még nem tudtam, hogy Bobby kapcsolatba lépett a Jim McDonald felügyeletével megbízott rendőrtiszttel, és elintézte, hogy McDonaldot vegyék őrizetbe, pontosan 9.30-ra pedig vigyék a Manhattani Bűnügyi Bíróságra, a vád kihirdetésének színhelyére.

Fontos volt az időzítés. Egy sajtóesemény másodpercnyi pontossággal történő, gondos tervezést igényel. Szintén nem tudtam, hogy Bobby Jones rábeszélte Sanderalee Dawsont, tartson vele a Bűnügyi Bíróságra és azonosítsa Jim McDonaldot szemtől szembe.

Rendes körülmények között az őrizetest az őrszobán veszik nyilvántartásba, aztán a Bűnügyi Bíróság épületének hátsó bejáratához, a "fogolybejáró"-hoz viszik. Ezúttal nem így történt. Glori Nichols megvétózta. Azt akarta, hogy a találkozásra "véletlenül" kerüljön sor, méghozzá a szabadban, mert így módja lesz elkapni Sanderalee első reakcióját, amint az meglátja az életét megnyomorító, és mások nyakába is oly sok bajt zúdító férfit.

A két detektív fenntartás nélkül engedelmeskedett az utasításoknak, és felkísérte Jim McDonaldot a jelzés nélküli kocsitól a Bűnügyi Bíróság főbejáratához vezető lépcsőn.

Hideg, szürke, nyirkos és szeles délelőtt volt. Sanderalee felhajtotta kabátjának széles gallérját, fejét kendőbe burkolta, öltözékét sötét szemüveg egészítette ki. A járókelők nem figyeltek fel rá; Bobby mellette ment, gondosan ügyelve az időzítésre.

Én persze nem voltam ott. A legtöbb részletről később értesültem, már az események után. Az íróasztalomnál ültem, és Bobby Jonest vártam. Amikor kiabálást hallottam a szobám előtt, fellöktem a csészét, és a langyos kávé maradéka az íróasztali mappámra ömlött.

Halványan emlékszem, ahogyan egy álom részleteire emlékszik az ember, hogy lerohantam a lépcsőn, átverekedtem magam a forgóajtón, és a helyszínhez közeledve félrelökdöstem az utamból az embereket. Emlékszem a zajra, az izgatott, rémült, döbbent hangokra, az ijedt és fájdalmas kiáltásokra. Mindenekelőtt Glori Nichols hangjára emlékszem, éles, éber, izgatott, mégis fegyelmezett hangjára. A stábját dirigálta: utasította őket, hogy menjenek közelebb, pontosan kövessék az eseményeket, ezt meg ezt közeliben vegyék.

Jó munkát végzett Glori Nichols meg a stábja. Később sorrendbe tudtam rakni az egészet a határás hírek alapján, aztán még egyszer, este tizenegykor.

Bobby Jonesszal indult a felvétel, ahogy kiszáll, és megkerüli a kocsit. Lehajol, és kisegít egy titokzatos nőt, aki a feje búbjáig be van bugyolálva, a hideg ellen, még az arcát is eltakarta. Fantasztikus volt a rejtett kamera munkája: tiszta, éles kép.

Glori Nichols kísérőszövegéből megtudtuk, amit már amúgy is tudtunk. - Bobby Jones nyomozófőnök kisegíti Sanderalee Dawsont a kocsiból. Az ellene elkövetett merénylet óta Sanderalee most hagyta el először a kórházat. Megindulnak a Bűnügyi Bíróság épülete felé. Megállnak. Jones valamit mond Sanderalee-nek. Megigazítja a kabátja gallérját, úgy tűnik, nyugtatja. Megérinti Sanderalee bal karját, a kötést eltakarja a kabát. Körülpillant, Sanderalee vonakodni látszik, Jones biztatja...

- Most! Nézzék csak azt a három férfit ott jobbra, akik abból a kocsiból szálltak ki. Jönnek felfelé a lépcsőn, Jones és Sanderalee felé. Figyeljék őket. Közvetlenül mellettük

haladnak el, Sanderalee elhúzódik Jonestől, kiált valamit. A három férfi megáll. Megfordulnak. Ő az. Jim McDonald, középen, a két detektív között. Most figyeljenek, ez nagyon gyorsan történik, figyeljék Sanderalee jobb kezét, benyúl a kabátja zsebébe, és...

Sanderalee Dawson olyan gyorsan mozdult, hogy a segítőkész kísérőszöveg nélkül nehéz lett volna követni. De azonnal vissza is játszották lassítva, nehogy valamit elmulasszunk. Sanderalee kihúzza a kezét a zsebéből, sietve odalép a három férfihoz. Hallani a lövések tompa zaját: egy, kettő, aztán látjuk a dulakodást. McDonald elesik, magával rántja a detektívet, hozzájuk van bilincselve. Újra, közeliben, lassítva: két lövés, McDonald elesik, lassan, lassan, nézzék a fájdalmas, meglepett arcát.

Bobby Jones Sanderalee-val küszködik. Majdnem mintha ölelkeznének.

Az utolsó lövést szinte nem hallani, de látjuk a testet érő golyó hatását: a kiskaliberű lövedék behatol Bobby Jones testébe, ő a melléhez kapja, a sebre szorítja a kezét, láthatóan el akarja állítani a hirtelen sugárban feltörő vért, látjuk, ahogy ujjai közt kifröccsen.

Mielőtt Bobby Jones összeesik, a McDonaldot kísérő másik detektív megragadja Sanderalee csuklóját, lefegyverzi, lefogja. Sanderalee nem tiltakozik. Csak áll, mozdulatlanul, némán, mint egy szobor. A kendőt félrefújja a szél és az operatőr teljesen közel hozza az arcát.

A kísérőszövegnek ezt a részét stúdióban keverték a film alá: gondosan artikulált. Glori Nichols hangja ünnepélyes, szavai megindítóák. - Íme Sanderalee Dawson, úgy áll előttünk, amilyenné ez a férfi, McDonald tette, aki most holtan fekszik a lába előtt. Már nem rejtőzködik. Láthatóan semmi sem érdekli. Nem érzékeli sem a kamerát, sem az őt fogva tartó rendőrt. Nincs jelen, számára elveszett a világ, fogalma sincs mi történik körülötte.

Megérkezik a mentő, és most rajtam a kamera: Bobby Jones mellett térdelek, testemhez szorítom a fejét, igyekszem megvédeni a kamerától, Glori Nichols állhatatos kommentárjától, a mentősöktől, akik végül megengedik, hogy beszálljak mellé a kocsiba, odatérdeljek mellé, és fogjam, belekapaszkodjam. Glori Nichols híradójának utolsó snittjében Sanderalee lép a mentőautóba, becsapódnak az ajtók, a kocsi szirénázva elindul.

Bobby mozdulatlanul feküdt a hordágyon; egyik kezemet rátettem a kezére, éreztem a testéből ömlő meleg vért, segítettem neki szorítani a sebet, segítettem, hogy ne adja fel. Arcához simítottam az arcomat, éreztem meleg leheletét, ajkain a reggel hidegét, éreztem, ahogy gyengén viszonozza a csókomat, észrevettem szája sarkában a kis mosolyt, a szám ízlelte az övét, jól ismert ízű száját. Megsimogattam aranyszőke haját, és a fülébe suttogtam:

- Bobby, Bobby, istenem, te őrült. Te szerencsétlen őrült. Miért csináltad ezt? Miért hagytad, hogy ez megtörténhessen? Soha nem lett volna szabad megtörténnie. Nem tudtad, hogy mindent rendbe hoztunk volna? Az ördög vigyen el, Bobby, soha semmit nem váltottam volna be a szombati fenyegetésből, tudod, hogy nem, ó, istenem, Bobby!

Valamit mondott egész halkan, úgy hangzott, mint a nevem. Szeme megtelt fájdalommal; pislogott, mintha meglepné, hogy hordágyon találja magát, én pedig ott vagyok mellette, és átölelem.

Sanderalee nyüszíteni kezdett. Olyan volt, mint sebesült vagy rettegő állat hosszan elnyújtott kiáltása. Szorosan Bobbyéhoz szorítottam az arcomat, hogy ne hallja Sanderalee kínjának hangját. Éreztem, ahogy Bobby összerázkódik az iszonyú sírásra. Az arcára borultam. Hallottam, hogy suttog valamit.

- Minden rendben lesz, mondtam neki, minden helyrejön. Semmi sem fontos, mondtam.

- Szeretlek, Bobby, jaj, Bobby, annyira szeretlek, most csak ez számít, veszekedni se fogok veled, ha majd tudsz már védekezni, és nem fogok haragudni rád. De igen, haragudni fogok, most is haragszom rád, dühös vagyok, nem lett volna szabad megengedned, hogy ez megtörténjen, de minden rendbe jön, majd együtt rendbe hozunk mindent, jó lesz, semmi baj, Bobby. Csak tudd, hogy szeretlek, és mindkettőnknek jó lesz, minden rendbe jön, olyan jó lesz nekünk Bobby.

Amikor megérkeztünk a kórházba, óriási nyüzsgés volt, rengetegen voltak. Hogy kerültek ilyen hamar ide ezek a forgatócsoportok? Hangok. Ápolók, orvosok, emberek, akik átvették az irányítást. Egy éles, parancsoló hang.

- Vigyétek a lányt, szorítsátok már le a hordágyra! Vigyétek a balesetire. A fickó várhat. Már vége.

Valamikor, útjában a kórház felé elveszítettem.

Valamikor, egy pillanatban meghalt, és én még csak észre sem vettem.

40.

Halálában megtettem érte azt, amit életében nem tettem volna meg: hazudtam. Megváltoztattam az események sorrendjét. Az ő érdemének tulajdonítottam a nyomozást, amely Jim McDonaldhoz vezetett. Azt mondtam Jamesonnak, hogy Sanderalee tanúvallomása után Bobby azonnal megkeresett. Mint a látogatási napló bizonyítja, Bobby gyakran látogatta, elbeszélgetett vele, és egyre inkább erősödött benne az az érzés, hogy Sanderalee szeretné visszavonni a dr. Cohen elleni vádat. Többször említette azt a férfit, akit korábbról ismert, amikor pedig Bobby beszámolt

neki nyomozása eredményeiről és megmutatta az összegyűjtött anyagot, Sanderalee tanúvallomást tett, ezt Bobby azonnal, szombat éjjel elhozta nekem, Sanderalee pedig még abba is beleegyezett, hogy szemtől szembe azonosítja Jim McDonaldot.

Senki sem cáfolhatta meg az állításaimat. Alan Greco Európában dolgozott, Bobby Jones halott volt. Glori Nichols felkeresett és kérte, hogy tudósíthasson a temetésről. Megkérdeztem, tudja-e mit jelent az "összejátszás" és az "akadályozás", mire meggondolta magát, lemondott minden további velem való kapcsolatáról, és sok szerencsét kívánt. Sanderalee egy másik világban merült el; a pszichiátereknek a Bellevue-ben harminc napjuk volt, hogy megtalálják benne, mielőtt mint közveszélyes elmebeteget zárt intézetbe szállítják, a számláján két gyilkossággal.

Jameson intézkedésére összeült a vádesküdtszék, indítványom után pedig a dr. Cohen elleni valamennyi vádat elvetették. David Cohen bölcsen elutasította, hogy bármilyen nyilatkozatot tegyen, ügyvédje beszélt helyette New York-szerte visszhangzó, fenyegető szavakkal.

A fennmaradó kérdéseket könnyű volt megválaszolni. Sanderalee Dawson a huszonkettes kaliberű fegyvert egyik első PFSZ-es látogatójától kapta, és a hálóingei között rejtette el. Kisméretű pisztoly volt, nem feltűnő, közelről azonban halálos. A sajtókapcsolatokért felelős munkatársak éjjel-nappal az üggyel foglalkoztak, közleményeket fogalmaztak, nagyjából a Lucy Capella és Bobby Jones által javasolt irányvonal szerint. Olyan ügyet kerekítettünk belőle, amellyel meggyőzhetjük a közvéleményt, hogy a Kerületi Ügyészség az ártatlanok védelméért is küzd, nem pedig csak a bűnösök felelősségre vonásáért.

Bobby édesapja és öccse, amint a halottkémi hivatal a holttestet kiadta, iderepültek a nebraskai Lincolnból, és szerda este hazavitték Bobbyt.

Csütörtökön este Jameson Whitney Hale, én és még négyen az irodából Lincolnba, Nebraskába repültünk. Az éjszakát a város legjobb szállodájában töltöttük, másnap délelőtt pedig Bobby temetésére mentünk. A temetés után annyi időt töltöttünk Bobby családjánál, amennyit a tisztesség megkívánt.

Minden családtagjára jutott belőle valami: az anyja világos, ragyogó kék szeme, az apja szögletes álla, az öccse csillogóan szőke haja, a nővére sápadt bőre. A családban az összes gyerek hasonlított rá: csupa apró, amerikai Bobby Jones. A rokonokat szemlélve szinte láttam életének egyes szakaszait.

Rengeteg virág volt és hallottam, amikor Bobby anyja hálálkodott talán egy unokahúgnak, milyen kedves tőle, hogy később majd összeszedi, és elküldi a virágokat a kórház gyerekosztályára, a névkártyákat persze őrizze meg, így majd tudjuk, kinek kell köszönetet mondani. Ugye milyen kedvesek, figyelmesek voltak Bobby New York-i barátai és kollégái?

Furcsa volt hallani, hogy Michaelnek emlegetik. Szülei és rokonai Michaelnek hívták, az iskolatársai, barátai viszont Bobbynak. Apja azt mondta, ez ne zavarjon minket. Michael is volt, Bobby is volt.

Senki sem vetett rám kutató pillantást, a családból senki nem tudott a viszonyunkról: én csak Bobby főnöke voltam. Nagybátyja, az államügyész igyekezett a kedvembe járni, ezért a munkámról, Michael munkájáról beszélgetett velem, meg a nők szerepét firtatta a törvények érvényesítésében. így cserél tapasztalatot két szakember a bűnözésről, változó világunkba. Jamesonnal mindketten elmondtuk neki, milyen nagyszerű munkát végzett az unokaöccse, milyen kiváló teljesítmény volt utolsó nyomozása. Örömmel hallgatta, és megígérte, hogy alkalmasabb időpontban majd Bobby szüleinek is elmondja.

Visszafelé Jameson Whitney Hale mellett ültem a repülőn. Valamennyiünket meglepett, hogy magára vállalta a szálloda és az út összes költségét. Nem tudtam, saját zsebéből vagy a

költségkeretéből fizette-e. Mi ketten az első osztályon, a többiek turistaosztályon repültek.

Jameson jónak ítélte a tervemet: öt-hat napra Eleutherába akartam repülni. Egyetértett velem, milyen szerencsés vagyok, hogy ilyen jó barátaim vannak. Harley-nak és Jhavinak már hat éve csinos, hatszobás villaháza volt a tengerparton. Már jártam náluk kétszer, rövidebb időre. Ismertem néhány helybélit, úgyhogy nem leszek magányos, ha társaságra vágyunk. De zavarni se fognak, ha egyedül akarok lenni.

- Minden döntéssel váljon egy kicsit, Lynne, amíg el nem távolodik a történtektől. Aztán majd megbeszéljük, milyen legyen a jövő. Nem kell elsietni, nincs miért rohannunk. Majd én töröm rajta a fejem, hogyan fogjunk neki, ha pedig kipihenten, szépen lesülve visszajön, mindent megbeszélünk.

Meglepődtem. Amikor a repülőtéren elváltunk, átölelt, egy pillanatig magához szorított, és tekintetéből tisztán, élesen sugárzott, hogy tudja milyen veszteség ért engem. Soha nem beszéltünk róla, mégis tudta. Valahogy biztos voltam benne, hogy tudása nem Glori Nicholstól származik, hanem onnan tudja, hogy ismer engem.

Megszorította a karomat, barátságosan megnyugtatóan.

- Rendbe fog jönni, Lynne. - Aztán a rá jellemző főpapi stílusban, de a helyzethez illően, hozzátette: - Ez is elmúlik majd.

Mint minden.

Beugrottam az irodába egy rövid órára, mert biztos akartam lenni, hogy távollétemben minden zökkenőmentesen zajlik majd. Bobby nincs, Lucy még mindig a kórházban fekszik, így két másik helyettesemmel tartottam rövid megbeszélést, és megállapodtunk egy laza irányítási rendszerben. Minden folyik a rendes medrében, és a gépezet nem hullik szét jobban, mint amennyire már széthullott.

Egyik joggyakornokunk, soha nem tudom megkülönböztetni őket, puha, lazán körültekert csomagot

hozott be, nekem küldték. Amíg kiadtam a feladatokat, az asztalomon hagytam.

Jameson felhívott, hogy tájékoztasson arról, amit már az irodába érkezésemkor hallottam. Az Ügyvédi Kamarától kapta a hírt, hogy dr. Cohen nevében hatmillió dolláros kártérítési igényt nyújtottak be New York város, New York megye Kerületi Ügyészsége, Jameson Whitney Hale kerületi ügyész, Lynne Jacobi helyettes kerületi ügyész, Lucy Capella nyomozó és néhai Michael Bobby Jones nyomozófőnök ellen. Egymillió dollár jut minden alperesre.

Még egy gond, amit magammal vihetek Eleutherába.

Jameson telefonja után egyedül ültem a szobámban, és kibontottam a csomagot. Feltéptem a barna csomagolópapírt, a cipő az asztalra esett.

Viseltes, méretre készült, sötétkék, jobblábas futócipő volt, tele pecsétekkel, valószínűleg rászáradt vérfoltokkal. Biztosan rászáradt vérfoltokkal. Fölismerem az odaszáradt vért.

Egy pillanatig a rongyos cipőfűzőnél fogva tartottam a cipőt, aztán az íróasztali mappám közepére tettem, és bámultam. Nagyon ismerős volt: rendelésre készült futócipő régi kiadásban.

Kisimítottam a gyűrött, barna csomagolópapírt.

Nem kellett vigyáznom, hogyan nyúlok hozzá, isten tudja, hány kézben fordulhatott meg, hányan nyúltak hozzá így vagy úgy. Nyilván beborítják a semmitmondó ujjlenyomatok.

A csomagot Miss Lynne Jacobinak címezték. A nevemet nagy, jól olvasható, tiszta betűkkel, tanító-nénis kézírással írták. Olyan kacskaringós írással, amilyet gyerekkoromban láthattunk a táblán. A "saját kézben" ugyanazzal az öregasszonyosan gondos, ugyancsak elegáns kézírással íródott, és többször alá volt húzva.

És benne a cipő, az az átkozottul ismerős futócipő, a jobb láb rendellenességének korrigálására szolgáló, beépített betéttel.

Becsöngettem a joggyakornokot és megkértem, hozzon be egy olyan zsákot, amilyenben a bizonyítékokat szoktuk tartani, és elég nagy is a cipőnek, aztán ott tartottam tanúnak.

Gondosan összehajtottam a csomagaolópapírt akkorára, hogy beleférjen a cipőbe, és beletömtem, de a cipőhöz nem értem hozzá. Aztán a cipőt a fűzőjénél fogva a szabványzsákba helyeztem, a zsákot lepecsételtem, ráírtam a dátumot, aláírtam, aztán a tanúval is aláírattam. Kicsit meglepettnek látszott, amikor azt mondtam, töltsön ki egy nyilvántartási kártyát, lássa el a zsákot azonos számmal, és helyezze a kártyát a Sanderalee Dawson-ügy anyagát tartalmazó, még nem lezárt dossziéba. Úgy tett ahogy mondtam, megjegyzés nélkül.

Hirtelen sürgető szükségét éreztem, hogy távozzam az irodából. A nagytermen keresztülsietve búcsút intettem, biztattam a beosztottaimat, hogy dolgozzanak csak továbbra is serényen, azért gondolok majd rájuk, míg ők robotolnak, én meg az aranyló napon heverészem.

Az előre megrendelt taxi az épület előtt várt rám. Nem volt szükségem a sofőr segítségére, kevés csomaggal szoktam utazni. Engedélyt kért, majd meglepetésemre végigénekelt egy lágy, dallamos összeállítást a Broadway legújabb sikerszámaiból, és még bőven időben értünk a Kennedyre, hogy elérjem a gépemet Eleutherába.

EPILÓGUS

A széke előtt térdelt, fogta a kezét. Nem törődött a kényelmetlen, izmait gyötrő pózzal, biztos akart lenni benne, hogy anyja egyenesen ránéz.

- Anyám, jó hírrel jöttem. Figyelsz rám? Értesz?

Választ keresett anyja arcán, mit szól a frissen hozott újsághoz. Minden elmúlt. Kész. Vége. Őt tisztázták, az igazi bűnös halott.

Beszéd közben tudatában volt annak, hogy nő benne a feszültség, egyre idegesebb lesz, kiszáradt a szája, a tenyere nyirkos. Érezte, anyja bal keze megmoccan az övében, el akarja húzni. Felemelte fejét, és a szemébe nézett. Anyja pillantása már nem volt üres, hipnotikus erővel ragyogott. Nem tudta elfordítani tekintetét az asszonyról. Képtelen volt.

- Anyám? Mi az?

Lenézett és meglátta a nagy, sárga jegyzettömböt az asszony térdén. Anyja ütemesen veregette a bal mutatóujjával.

- Írtál valamit, anyám? Nekem írtál valamit, igen? Nekem szól?

Felegyenesedett, gyorsan megdörgölte a szemét, és ismét föltette a szemüvegét. Az ablak felé fordult, hogy jobban lásson. Anyja válasza a lap közepén állt, bal kezével írt, nagy pókhálós, reszketeg betűkkel.

ELPUSZTÍTOTTAD A CSALÁDOMAT. MENJ EL. NE GYERE VISSZA.

- Anyám!

Letépte a lapot a tömbről és gombóccá gyűrte.

Anyja felé hajolt, keze kinyúlt, de félúton megállt a levegőben, aztán lehanyatlott, ahogy szemük egy másodperc tört részéig összekapcsolódott a teljes bizonyosságban.

Tudom. Én tudom.

Ekkor az asszony lehunyta a szemét, majd lassan, megfontoltan nyitotta ki újra. Már nem látta a fiát, mintha az ott se lett volna. Nem ismerte el a létezését, örökre kitörölte az életéből.

Dr. Cohen csipogója megszólalt.

A papírgombócot zakója zsebébe gyűrte. Még egyszer ránézett az anyjára: ő volt az egyetlen ember rajta kívül az egész világon, aki valóban tudta, mit tett.

- Isten veled anyám - mondta halkan, de az asszony nem reagált. Már messze járt.

Dr. David Cohen lement a hallba, hogy fölvegye a telefont.